

Handelingen

30 - 31

VLAAMSE RAAD

ZITTING
1988-1989

Vergaderingen van **april 1989**

OVERDRACHT ONROERENDE GOEDEREN NAAR GEMEENSCHAPPEN &
GEWESTEN
TEWERKSTELLINGSPROGRAMMA'S
UITVOERING BIJZONDER DECREËT BETREFFENDE DE ARGO
TOEKENNING VERGUNNING VOOR ADOPTIEDIENSTEN
ONTWIKKELING DOSSIER SPARRENHOVE TE EKE-NAZARETH
AANSCHAF KANTOORMEUBILAIR MINISTERIE VLAAMSE GEMEENSCHAP
WEIGERING BESCHERMING HUIZE MESSIAEN TE ANTWERPEN
ONRUST IN THEATERWERELD
VEILIGHEID SPORTINFRASTRUCTUUR
UITGAVE BROCHURE DE FINANCIERING VAN HET NIEUWE BELGIE
OPRICHTING RUG-ARCHITECTUURLICENTIE
ONSAMENHANGENDE AANPAK WETENSCHAPPELIJK ONDERZOEK
INSTALLATIEEUROLOKETTEN
VDAB-PILOOTZONES BESTRIJDING LANGDURIGE WERKLOOSHEID
EXPLOITATIEVERGUNNING SADICI GENTSE KANAALZONE
BEOORDELINGSCRITERIA INZAKE DOPINGPRODUKTEN
AANHOUDENDE ONRUST IN OPVOEDINGSINSTELLINGEN
CONTROLE KLASSE 1-STORT TE ZONNEBEKE
AFVALVERWERKING ANTWERPSE AGGLOMERATIE

Inhoud

Nr. 30

Woensdag 19 april 1989

Berichten van verhindering, blz. 823

Begrotingen

Indiening en verwijzing, blz. 823

Begrotingsstuk

Indiening en verwijzing, blz. 823

Ontwerpen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 823

Voorstellen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 823

Voorstel van resolutie

Indiening en verwijzing, blz. 824

Nota

Indiening en verwijzing, blz. 824

Verslagen

Indiening, blz. 824

Motie

Indiening en verwijzing, blz. 824

Verzoekschriften

Indiening en verwijzing, blz. 824

Mededeling van het Rekenhof

Indiening en verwijzing, blz. 824

Kennisgevingen van het Arbitragehof

Indiening, blz. 824

Schriftelijke vragen (R.v.O. art. 69)

Indiening, blz. 825

Regeling van de werkzaamheden

, blz. 825

Vragen (R.v.O. art. 70)

Vraag van de heer D. Vervaeke tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de overdracht van onroerende goederen naar Gemeenschappen en Gewesten, blz. 825

Regeling van de werkzaamheden

Verdaging van een agendapunt, blz. 826

Vragen (R.v.O. art. 70) (Voortzetting)

Vraag van de heer L. Dhoore tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Tewerkstelling, over de tewerkstellingsprogramma's, blz. 826

Regeling van de werkzaamheden

, blz. 827

Interpellaties (R.v.O. art. 72)

Interpellatie van mevrouw A.-M. Neyts-Uytebroeck tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de concrete uitvoering van het bijzonder decreet betreffende de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs, blz. 827

Sprekers : mevrouw A.-M. Neyts-Uytebroeck, Minister D. Coens

Indiening van moties, blz. 832

Voorstel van decreet van de heer J. Ansoms c.s. houdende toekenning van een vergunning voor adoptiediensten — 85 (BZ 1988) — Nrs. 1 tot 6

Algemene bespreking, blz. 832

Sprekers : mevrouw T. Merckx-Van Goey, verslaggever, de heer W. Peeters, mevrouw M. De Meyer, de heer J. Ansoms, Minister J. Lenssens

Artikelsgewijze bespreking, blz. 841

Regeling van de werkzaamheden

, blz. 842

Interpellaties (R.v.O. art. 72) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer W. Van Durme tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, over de ontwikkelingen in het dossier Sparrenhove te Eke-Nazareth, inzonderheid wat het MPI betreft, blz. 842

Sprekers : de heren W. Van Durme, E. Flamant, Minister J. Lenssens

Indiening van moties, blz. 845

Interpellatie van de heer A. Denys tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de aankoop van meubelen ten behoeve van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap

Interpellatie van de heer J. Van der Sande tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de levering en de plaatsing van kantoormeubilair in het Markies- en het Boudevijncomplex te Brussel, blz. 846

Sprekers : de heren A. Denys, J. Van der Sande, J. Geysels, Minister G. Geens

Indiening van moties, blz. 856

Motie van Orde

Voorstel tot aanvulling van de agenda, blz. 857

Regeling van de werkzaamheden

, blz. 857

Nr. 31

Donderdag 20 april 1989

Berichten van verhindering, blz. 859

Actuele vragen (R.v.O. art. 71)

Actuele vraag van de heer L. Hancké tot de heer L. Waltmiel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, over de weigering van bescherming voor Huize Messiaen te Antwerpen, blz. 859

Actuele vraag van de heer M. Van Peel tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de huidige onrust in de theaterwereld, blz. 860

Actuele vraag van de heer D. Vervaeke tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de veiligheid van de sportinfrastructuur, blz. 861

Actuele vraag van de heer W. Cortois tot de heer N. De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, over de uitgave van de brochure De financiering van het nieuwe België, blz. 862

Actuele-vraag van de heer W. Seeuws tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de in uitzicht gestelde oprichting van een licentie architectuur bij de RUG, blz. 863

Actuele vraag van de heer H. Candries tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over het gebrek aan samenhang in de aanpak van het wetenschappelijk onderzoek, blz. 864

Actuele vraag van de heer J. Laverge tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de installatie van Euroloketten, blz. 865

Actuele vraag van de heer J. De Roo tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Tewerkstelling, over de VDAB-pilootzones ter bestrijding van de langdurige werkloosheid, blz. 866

Actuele vraag van de heer J. Cuyvers tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de exploitatievergunning van SADICI in de Gentse kanaalzone, blz. 867

Interpellaties (R.v.O. art. 72)

Interpellatie van de heer J. Devolder tot de heer H. Weckx, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Brusselse Aangelegenheden, over de beoordelingscriteria inzake dopingproducten, blz. 868

Sprekers : de heer J. Devolder, Minister H. Weckx

Interpellatie van mevrouw M. Vogels tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, over de aanhoudende onrust in de opvoedingsinstellingen, blz. 871

Sprekers : mevrouw M. Vogels, de heren M. Mahieu, L. Hancké, A. Denys, J. Smeets, Minister J. Lenssens

Indiening van moties, blz. 881

Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen

Aanwijzing van een lid, blz. 881

Voorstel van decreet van de heer J. Ansoms c.s. houdende toekenning van een vergunning voor adoptiediensten — 85 (BZ 1988) — Nrs. 1 tot 6

Hoofdelijke stemming, blz. 882

Interpellaties (R.v.O. art. 72) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer J. Cuyvers tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de controle op het klasse 1-stort te Zonnebeke, blz. 883

Sprekers : de heren J. Cuyvers, M. Capoen, Minister T. Kelchtermans

Interpellatie van de heer L. Hancké tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de afvalverwerking in de Antwerpse agglomeratie, blz. 889

Sprekers : de heren L. Hancké, Minister T. Kelchtermans

Regeling van de werkzaamheden, blz. 894

VOORZITTER : de heer L. Vanvelthoven

— De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

— De vergadering wordt geopend om 14 uur.

De Voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

H. Adriaensens, E. Beysen, O. Lefebber, A. Steverlynck, H. Suykerbuyk, J. Van Looy ; gezondheidsredenen.

H. De Croo, A. Deneir, L. Nelis-Van Liedekerke, P. Vangansbeke ; buitenslands.

J. Buchmann, E. De Groot, W. De Vlieghe, G. Temmerman, L. Tobback, L. Van den Brande, E. Vandembroucke, D. Van Mechelen ; ambtsverplichtingen.

F. Van Steenkiste ; familieverplichtingen.

ACTUELE VRAGEN (R.v.O. art. 71)

Actuele vraag van de heer L. Hancké tot de heer L. Waltniel, gemeen-

schapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, over de weigering van bescherming voor Huize Messiaen te Antwerpen

De Voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Hancké tot de heer Waltniel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, over de weigering van bescherming voor Huize Messiaen te Antwerpen.

De heer Hancké heeft het woord.

De heer L. Hancké (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, vorige week is bekend geworden dat Minister Waltniel de bescherming van Huize Messiaen op de hoek van de Jan Van Eycklei en de Van Breestraat in Antwerpen heeft geweigerd. Dit is een betreurenswaardige beslissing, mijnheer de Minister, waarvoor u vanzelfsprekend ook alleen de verantwoordelijkheid draagt. Het is een betreurenswaardige beslissing, omdat het pand behoort tot de zeldzaam geworden reeks herenwoningen die door architect Jos Hertogs zijn gebouwd op het einde van de vorige en in het begin van deze eeuw. Huize Messiaen is in 1906 gebouwd, precies in het jaar waarin de broer van de architect, Alfons burgemeester van de stad Antwerpen is geworden. Jos Hertogs is bekend als architect van een aantal panden die gekenmerkt worden door de neo-stijl die in die jaren opgang maakte. Hij kon in zowat alle stijlen ontwerpen, maar blonk vooral uit in de neo-barok, niet met de opeenstapeling van ecletische vormelementen, die men bijvoorbeeld op de Co-

gels-Osylei in Antwerpen vindt, maar wel met de uitwerking van luxueuze, prachtige herenhuisen.

Huize Messiaen maakt deel uit van een waardevol stadsgezicht op de hoek van het Antwerpse stadspark en als dusdanig is het ook bekend bij vele Antwerpenaren. Het is bijgevolg ook geen wonder dat de openbare opinie zwaar geprotesteerd heeft tegen de voorgenomen afbraak van het pand.

Ik ontken niet dat het Antwerpse stadsbestuur een paar steken heeft laten vallen. Het heeft de termijn van 75 dagen laten voorbijgaan zonder de bouwaanvraag van een bouwpromotor te weigeren, waardoor de aanvraag in feite werd goedgekeurd. Het stadsbestuur heeft ook nogal laattijdig de procedure tot bescherming van het huis ingezet. Dit neemt evenwel niet weg dat de beslissing uiteindelijk bij u berust. Zelfs indien — wat ik nog niet weet — de Commissie van Landschappen en Monumenten van de Administratie Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu een negatief advies zou hebben gegeven, zou u een goede dienst hebben bewezen aan een waardevol patrimonium in de Stad Antwerpen mocht u toch nog dit huis tot beschermd monument hebben verklaard.

Nog even dit over de architect : hij is de auteur van een groot aantal waardevolle woningen in Antwerpen waarvan in sommige musea zijn ondergebracht, onder meer Mayer-Vanden Bergh en Smidt-Van Gelder, het Hanzahuis op de hoek van de Van Dijkkaai en de Suikerrui, alsook een

Hancké

aantal woningen op de Meir, onder meer een grootwarenhuis.

Om te eindigen, mijnheer de Minister, wens ik u te vragen op grond waarvan u deze bescherming weigert.

Ik koester de hoop dat u, door deze vraagstelling, toch nog op deze beslissing zal terugkomen om aldus dit waardevol pand voor Antwerpen te behouden.

De Voorzitter : Minister Walt Niel heeft het woord.

Minister L. Walt Niel (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, verre van mij om de verdienste van de door de heer Hancké geciteerde architect te bediscussiëren of er afbreuk aan te doen. Ik wil slechts het hele verloop van deze aangelegenheid in een juist kader plaatsen.

Begin 1988 werd een openbaar onderzoek ter plaatse uitgeschreven in verband met de bouwaanvraag. Ter gelegenheid van dit openbaar onderzoek heeft het Bestuur van Monumenten en Landschappen op last van de Administratie van Ruimtelijke Ordening een onderzoek gedaan ter plaatse. Dat onderzoek was ronduit negatief voor het klasseren van het bedoelde pand, op de hoek van de Van Eycklei en de Van Breestraat. Het Bestuur van Monumenten en Landschappen was van mening dat de intrinsieke waarde van het pand — ik herhaal wat mijn administratie mij heeft gezegd — dubieus was ; en vooral dat het bedoelde pand op bouwfysisch vlak grote vraagtekens deed rijzen in verband met de stabiliteit, zulks ingevolge de bouw van moderne appartementsgebouwen zowel in de Van Eycklei als in de Van Breestraat, zodanig dat de muren van het kwetsige hoekgebouw scheuren vertonen en er ernstige problemen rijzen in verband met de stabiliteit.

Ik wil ook meedelen dat de diensten van de Stad Antwerpen een gunstig advies hebben uitgebracht betreffende de aanvraag tot het slopen van dit gebouw, alsook ten gunste van de vervangende nieuwbouw. Vanuit privé-zijde is er dan een bepaalde interesse voor dat pand ontstaan.

Op 14 oktober 1988 heeft mijn bestuur kond gedaan aan de belanghebbende privé-persoon dat een bouwvergunning wordt toegestaan voor het slopen van het gebouw en voor vervangende nieuwbouw. Dat heeft een perscampagne veroorzaakt wat tot gevolg heeft gehad dat de Stad Antwerpen op haar beslissing is teruggekomen. Waar dus eerst een bouwvergunning werd verleend, is daarna een negatief advies van de Stad Antwerpen gegeven aan mijn voorganger op het Departement, Minister Dewael, die indertijd bevoegd was voor Monumenten en Landschappen. Er werd voorgesteld om het gebouw te klasseren.

Ingevolge de perscampagne heeft de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen op eigen initiatief een onderzoek ter plaatse ingesteld. Het resultaat van de tweede studie, ditmaal dus van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen, was negatief. Voor mijn beslissing heb ik mij gesteund op het advies van het Bestuur van Monumenten en Landschappen en van de Koninklijke Commissie. Ik heb dus geweigerd het gebouw te klasseren. Ik heb dat ter gelegenheid van mijn recent bezoek aan Antwerpen aldaar aan de Burgemeester meegedeeld op 4 april en heb dat per brief bevestigd op 11 april.

Ik wil hier toch een randopmerking bij maken. Op de begroting van Landschappen en Monumenten is voor de restauratie en de betoelaging van geklasseerde burgerlijke monumenten in 1988 een krediet ingeschreven van 171,8 miljoen frank. Na de jongste begrotingsbesprekingen werd dat bedrag opgevoerd tot 211,8 miljoen frank. Voor het ogenblik zijn er vele dossiers klaar voor betoelaging. Zij overschrijden reeds het miljard voor de burgerlijke monumenten en de 3 miljard voor wat de kerkelijke monumenten betreft. In die omstandigheden zijn wij verplicht om zeer selectief tewerk te gaan. Bijgevolg moest ik abstractie maken van alle persoonlijke beschouwingen en moest ik voortgaan op het advies dat mij werd verstrekt door het bestuur van Monumenten en Landschappen, door AROL en door de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen.

De Voorzitter : Ik stel vast dat de tijdslimiet voor actuele vragen ruimschoots, namelijk met acht minuten, werd overschreden, door beide sprekers. Ik verzoek de volgende vragenstellers zich strikt te houden aan de door het Reglement bepaalde tijdslimiet.

Actuele vraag van de heer M. Van Peel tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de huidige onrust in de theaterwereld

De Voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Van Peel tot de heer Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de huidige onrust in de theaterwereld.

De heer Van Peel heeft het woord.

De heer M. Van Peel (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, uit recente persberichten blijkt dat het Kabinet van de Minister van Cultuur aan betrokkenen uit de theaterwereld heeft laten weten dat er in het Kabinet werk wordt gemaakt van een ontwerp tot fusie van de drie grote theatergezelschappen van dit land, met name de KVS, NTG en KNS.

Uit dezelfde bronnen blijkt dat er ernstige twijfel bestaat nopens de financiële leefbaarheid van een aantal kleinere gezelschappen, bovendien juist diegene die tot de meest dynamische gezelschappen behoren.

Uit vroegere verklaringen van de Minister — die ik kan bijtreden blijkt dat hij op dit vlak artistieke imperatieven boven sociale stelt.

Het kan echter een beleid inzake de theaterwereld geen diensten bewijzen wanneer allerlei geruchten de wereld worden ingestuurd, vermits daardoor de theaterdirecteurs op dit ogenblik — misschien ten onrechte — zich meer zorgen maken over hun toekomst, dan wel over de artistieke kwaliteit van hun produkten.

Mijnheer de Minister, berusten deze geruchten op enige grond van waarheid ? Gaat het hier om concrete plannen die u zich voorneemt ? In

Van Peel

bevestigend geval, denk ik dat een gestructureerd overleg met de sector, eerder dan de huidige sfeer van malaise en onrust, is aangewezen.

De Voorzitter : Minister Dewael heeft het woord.

Minister P. Dewael (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, het theaterdecreet is inderdaad aan een herziening toe. Ter zake bestaat een algemene consensus, behoudens over de wijze waarop dit dient te gebeuren. In dit verband, heeft de bevoegde Raad voor Advies een advies uitgebracht dat naar mijn mening niet verstrekkend genoeg is.

In verband met deze materie is het wenselijk ter zake een zo ruim mogelijke consultatie te organiseren, met andere woorden dat wij ons niet zouden beperken tot de adviezen verschaft door de bevoegde Raad voor Advies. Immers, in dergelijke adviesraden zetelen eveneens vertegenwoordigers van de betrokken sector. Tengevolge daarvan kunnen er problemen rijzen wanneer binnenskamers wel een bepaalde richting wordt aangegeven, die evenwel in het openbaar niet steeds wordt gevolgd. Bijgevolg is het ondenkbaar dat men een voorstel ter tafel zou leggen tot wijziging van het theaterdecreet waarin iedereen, de sector zelf, de werknemers, de organisaties en de politieke wereld zich kan terugvinden.

Inzake de persberichten door de heer Van Peel naar voren gebracht, is de idee om meer samenwerking te betrachten tussen de grote repertoiregezelschappen en de Vlaamse Gemeenschap niet nieuw. Reeds twee maanden geleden, is dit in een andere krant verschenen. Onlangs werd in het dagblad „De Morgen” hieraan ruim aandacht besteed. Ook de samenwerking tussen de repertoiregezelschappen is niet nieuw. Zulks verdient aanbeveling aangezien het totale budget dat ter beschikking van de theatergezelschappen wordt gesteld, thans en in de volgende jaren, niet noemenswaardig zal kunnen stijgen. Ik denk dat dit een budgettaire realiteit is, die voor eenieder van ons geldt.

Dit wetende en tevens wetende wat in het buitenland bestaat — ik denk aan het National Theatre in Groot-Britannië — stel ik mij de vraag of tussen de drie grote cultuurgezelschappen, NTG, KVS en KNS, in Antwerpen, Gent en Brussel, samenwerkingsverbanden zouden kunnen ontstaan, derwijze dat men tot een meer rationele aanwending van de beschikbare middelen komt.

Dit probleem heeft niets te maken met de leefbaarheid en de moeilijkheden waarmee de specifiek kleinere gezelschappen te kampen hebben. Inzake de kleinere gezelschappen stelt zich ook het probleem van de, althans in mijn ogen, onverantwoorde versnippering van de beschikbare middelen.

Wij moeten tot meer selectiviteit durven overgaan. Het is vanzelfsprekend dat te veel om dood te gaan en te weinig om tot een artistiek rendement te kunnen komen geen politiek is. Bijgevolg pleit ik voor een grotere selectiviteit ; daarmee lost u gedeeltelijk het probleem op van kleine gezelschappen, die vandaag met schuldenbergen en recette-betalingen worden geconfronteerd.

Dit is echter een gans ander probleem dan de wijziging van het theaterdecreet of de samenwerking tussen de repertoire-gezelschappen. Dat is een probleem van het maken van keuzen. Tijdens de komende weken zal de Vlaamse Regering zich daarover moeten uitspreken wanneer de subsidiëring, de betoelaging, van het volgend seizoen ter sprake zal komen.

Samenvattend wens ik te zeggen dat ik in de kortst mogelijke tijd de Vlaamse Executieve zal vatten met een concreet voorstel tot wijziging van het theaterdecreet. Ik neem mij voor, op basis van die tekst, een zeer ruime consultatieve procedure op te starten en daarbij niet alleen de theatteraad, maar ook andere experts te betrekken en daarover te consulteren. De Vlaamse Regering zal dan op een bepaald ogenblik politieke keuzen moeten maken.

Ik herhaal het : in deze materie tot een consensus komen, waarin ieder-

een zich kan terugvinden, zal zeer moeilijk zijn. Wij moeten er wel naar streven, maar op een bepaald ogenblik zal men politieke keuzen moeten maken.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer D. Vervae tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de veiligheid van de sportinfrastructuur.

De Voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Vervae tot de heer Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur over de veiligheid van de sportinfrastructuur.

De heer Vervae heeft het woord.

De heer D. Vervae (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, de laatste tijd hadden wij veel te maken met voetbalvandalisme. Het is naar aanleiding van dit gegeven dat ik u volgende vraag wil stellen. Ik speel dus onmiddellijk op het bal.

Vooreerst wil ik vaststellen dat veiligheid op, rond en naast de velden tot de bevoegdheid behoort van de nationale Minister.

Mijn vraag gaat eerder over de beveiliging van de sportinfrastructuur. Meer concreet : wie is bij voorbeeld verantwoordelijk voor het beheken rond het voetbalveld ? Ik bedoel daarmee wie verantwoordelijk is voor de staat waarin het hekken zich bevindt.

Ten tweede, een meer algemene vraag van pedagogische-culturele aard, meer bepaald over de oorzaken van het geweld op de voetbalvelden.

Ik weet dat de oorzaken van het geweld elders in de maatschappij liggen en dat zij eerder een sociaal-culturele en pedagogische aard hebben. Dit ligt duidelijk in uw bevoegdheid.

De vraag rijst of er voor de opvoeding van de bevolking speciale fond-

Vervaaet

sen in uw begroting zijn ingeschreven die deze opvoeding begeleidt.

Thans wil ik deze twee vragen samenbrengen : indien er weinig middelen zouden zijn om die twee problemen te begeleiden, denkt de Minister er dan niet aan om een bepaald percentage op te vragen van de inkomsten voor de voetbalwedstrijden of een bepaald percentage van de transfertsommen voor bepaalde spelers.

De Voorzitter : Gemeenschapsminister van Cultuur heeft het woord.

Minister P. Dewael (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, ik kan zeer kort zijn. Natuurlijk kan ik enkel antwoorden binnen de grenzen van mijn bevoegdheid. Immers, voor alle problemen in verband met de veiligheid in en rond stadions, is de nationale Minister van Binnenlandse Zaken bevoegd, en niet de Gemeenschapminister van Cultuur. Ik zal mij dan ook niet op zijn terrein wagen.

Wel werden destijds een aantal projecten opgestart die onder meer trachten de oorzaken van het geweld te elimineren. Zo wordt via de culturbegroting sinds enige tijd het fonds Rika De Backer betoelaagd. Dit Fonds houdt zich onder meer bezig met een aantal vraagstukken in verband met geweld in en rond de sport. Onlangs werd bovendien het „Fan coaching” project van professor Walgraeve van de KUL, opgestart. Het is gericht op de jongeren en dat tracht vooral mensen „op te voeden”. Dit is natuurlijk een zwaar woord. Het project onderzoekt waar precies de oorzaken van dit geweld liggen en probeert er een gepast antwoord op te geven.

Ik breng, collega Vervaaet, in herinnering dat de Vlaamse Raad nog niet zolang geleden een Europese Conventie ter zake heeft geratificeerd.

Dit zijn dus een aantal concrete zaken die vanuit de Cultuurbegroting, en dus mijn bevoegdheid, ter zake worden ondernomen. Wat de algemene problematiek van de veiligheid en dergelijke meer betreft, dit is een

bevoegdheid van de nationale Minister van Binnenlandse Zaken.

De Voorzitter : De heer Vervaaet heeft het woord.

De heer Vervaaet : Mijnheer de Voorzitter, mijn vraag was heel duidelijk of de beveiliging van de sportinfrastructuur onder de bevoegdheid van de Gemeenschapsminister van Cultuur valt. Ik zou graag daarop vandaag een antwoord krijgen.

Minister P. Dewael : Neen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer W. Cortois tot de heer N. De Batselier, Vice-voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, over de uitgaven van de brochure De financiering van het nieuwe België

De Voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Cortois tot Gemeenschapsminister De Batselier over de uitgaven van de brochure „De financiering van het nieuwe België”.

De heer Cortois heeft het woord.

De heer W. Cortois (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, heren Ministers, collega's, deze morgen – dat was goed getimed – hebben de meesten van ons – in de brievenbus een zeer mooie en vrije luxueuze brochure gevonden „De financiering van het nieuwe België”. Dit is blijkbaar een initiatief dat uitging van de heer De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve en Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie.

Wij zouden graag willen vernemen wie een dergelijk luxueuze brochure betaalt, hoeveel exemplaren ervan worden verspreid en alle ermee gepaard gaande kosten. Dit is een vraag vanuit onze altijd aanwezige zorg en

bekommernis voor de budgettaire orthodoxie.

Het wordt een manie om hele reeksen brochures te publiceren waarin de foto van de betrokken excellentie staat, maar dat wordt er graag bijgenomen.

Wij stellen vast dat er heel wat brochures worden uitgegeven rond de financiering van het nieuwe België, ook door het nationale Parlement.

Heeft de Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie deze brochure op louter persoonlijk initiatief uitgegeven of doet hij dit namens de Vlaamse Executieve ? Ik kan begrijpen en aanvaarden dat Ministers folders en luxueuze brochures verspreiden in verband met hun eigen materie. Uw materie is evenwel Middenstand, Economie en Energie.

Mijnheer De Batselier, wij weten dat u voor de materie vervat in de brochure reeds lang belangstelling heeft en ter zake een zekere taak heeft vervuld. Toch begrijp ik niet goed welke reden het Kabinet van de Vice-Voorzitter hanteert, gelet op uw bevoegdheden, om een dergelijke brochure te verspreiden. In dit geval leek het mij niet opportuun tenzij u dit als individueel Kamerlid of als lid van deze Raad zou doen en niet in uw functie van Vice-Voorzitter van de Executieve.

Mijnheer De Batselier, ik denk dat u op mijn eerste vraag onmiddellijk zult kunnen antwoorden omdat ik weet dat u perfect de financiële weerslag ervan zult hebben uitgerekend. U zult mij dus kunnen zeggen wat het heeft gekost.

Ik heb evenwel nog een aantal andere bedenkingen. Waarom geeft u precies deze brochure uit ? Heeft u daar met uw collega's over gesproken ? Wanneer men vanuit de Vlaamse Executieve een initiatief wou nemen moest die brochure dan niet uitgaan van de Voorzitter ?

Mijnheer de Voorzitter, ter zake stel ik mij dus een aantal vragen – ik geef dit graag toe – de brochure hebben gelezen, maar dat is misschien voor later.

De Voorzitter : De heer De Batselier, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Economie heeft het woord.

Minister N. De Batselier (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, de kostprijs van deze brochure bedraagt 487.175 frank — exclusief BTW — voor 5000 exemplaren. Dat is ongeveer 100 frank per exemplaar. De toewijzing van deze brochure is volgens de regels van de kunst gegaan. Op 10 januari 1989 heeft de Inspectie van Financiën een positief advies gegeven. De brochure werd uitbesteed zoals het hoort, volgens de regels van de kunst.

De heer A. Denys : Wij kennen dat, de regels van de kunst !

Minister N. De Batselier : Er was een beperkte prijsofferte aan vier firma's, de goedkoopste werd aangekocht. Hierop gaf dus de Inspectie haar gunstig advies.

Deze uitgave is vermeld op artikel 12, 19, Sectie 12 van de kabinetsbegroting van 1988. Dit bedrag werd uitgespaard op de kabinetsbegroting zelf. Het is geen verhoging van de kabinetsuitgaven. Ik heb mij gehouden aan de kabinetsvoorzieningen zoals die door mijn voorganger, de heer Waltniel werden vastgesteld. Deze uitgave belast dus niet de departementale begroting.

Als Staatssecretaris van Institutionele Hervormingen kreeg ik destijds op een bepaald ogenblik de opdracht de financiering van de staatshervorming te concretiseren. Ik deed dit tot 18 oktober 1988. Ik heb de Voorzitter van de Executieve geïnformeerd dat ik met deze brochure bezig was. Hij was daarmee akkoord. Dat is het element waar ik mij aan houd.

De Voorzitter : De heer Cortois heeft het woord.

De heer W. Cortois : Mijnheer de Voorzitter, ik dank Minister De Batselier voor zijn precieze cijfers. Wij moeten er natuurlijk de verzendingskosten van die 5000 exemplaren bijrekenen, maar die rekening krijgen wij zeker binnen enkele dagen.

Als Gemeenschapsministers brochures publiceren zouden zij zich moeten houden aan hun eigen materies en niet verwijzen naar een voorgaande functie ergens anders in het land. U had die brochure moeten opstellen met de middelen van uw vorig kabinet maar niet met het budget van de Vlaamse Gemeenschap. Ik pleit ervoor dat in de mate van het mogelijke ieder moet blijven bij de materie waarvoor hij bevoegd is en waarvoor hij in de Vlaamse Raad van de meerderheid het vertrouwen heeft gekregen. Ter zake moet beperkend worden opgetreden.

Minister N. De Batselier : Mijnheer de Voorzitter, in de functie van Vice-Voorzitter kan ik mij wel degelijk op dat terrein wagen wanneer ik het ter zake eens ben met de Voorzitter. Financiering behoort tot een algemeen domein en ook als Vice-Voorzitter heb ik dan enige zeggenschap.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer W. Seeuws tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de in uitzicht gestelde oprichting van een licentie architectuur bij de RUG

De Voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Seeuws tot de heer Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs over de in uitzicht gestelde oprichting van een licentie architectuur bij de RUG.

De heer Seeuws heeft het woord.

De heer W. Seeuws (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, via de pers vernamen wij dat de Gemeenschapsminister voor Onderwijs de rector van de Rijksuniversiteit Gent heeft verzocht de oprichting van de licentie architectuur op te schorten of in te trekken. Wij vernemen ook dat er verschillende interpretaties worden gegeven aan de vigerende wetgeving. Het zou mij uiteraard in-

teresseren het standpunt van de Minister ter zake te kennen.

Uit de berichtgeving blijkt ook dat men steeds spreekt over de „opleiding” tot architect, terwijl het hier duidelijk gaat over een „licentie architectuur”, gespreid over vijf jaar, die blijkbaar nauw aansluit bij de cursus ingenieur-architect .

Mijnheer de Minister, wanneer wij ook luisteren naar wat de betrokkenen daarover zeggen, vragen wij ons af of het niet de morele plicht is van de uitvoerende macht om via een wetgevend initiatief waarborgen te geven aan de betrokken studenten opdat zij, in het kader van de continuïteit van het beleid, gerust mogen zijn voor de toekomst, ook voor datgene wat door uw voorganger daarentrent aan de Rijksuniversiteit , Gent werd gemeld.

De Voorzitter : Minister Coens heeft het woord.

Minister D. Coens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, mijnheer Seeuws, ik pleit met u voor de continuïteit in het beleid, maar dan binnen de wettelijkheid. Het is zo, dat wij in 1977 — ik was toen lid van de Commissie Onderwijs — in het Parlement gedurende geruime tijd, zelfs meer dan een jaar, besprekingen hebben gevoerd die hebben geleid tot de oprichting van het Hoger Onderwijs van het lange type, waaronder de industrieel ingenieurs, de vertalers-tolken, de Economische Hogescholen en natuurlijk ook de architectuur duidelijk, formeel en exclusief werden geklasseerd. Dat is de wet van 1977, die in het kader van de continuïteit moet worden gerespecteerd zolang zij niet wordt gewijzigd. Als wij dat niet zouden doen, moet men goed beseffen dat wij het proces van proliferatie niet zouden kunnen beheersen, aan geen enkele universiteit, ten aanzien van geen enkele van de betrokken studierichtingen van het Hoger Onderwijs van het lange type en, à la limite, van het korte type. Want, als de universiteiten alles naar zich toetrekken en naventant betaald worden, krijgen wij een totaal ander beeld van het tertiair onderwijs in Vlaanderen. Het is trouwens hoog tijd dat wij ons terdege

Coens

beraden over de toekomst van het tertiair onderwijs in het algemeen en het universitair onderwijs in het bijzonder.

Ik heb contact opgenomen met de VLIR, waar men thans werkt aan een verslag dat door ons werd gevraagd overeenkomstig het Regeerprogramma en dat als basis zal dienen voor een fundamenteel debat dat we zullen voeren omtrent de toekomst van het universitair onderwijs in Vlaanderen.

Formeel gezien is het niet de Raad van Bestuur maar de Inrichtende macht — in casu de Minister van Onderwijs — die ter zake de nodige beslissingen had moeten nemen, wat niet is gebeurd.

Naar de studenten toe is het zo, dat dergelijke opleiding normaal leidt — binnen de aspiraties van de betrokken studenten — tot het uitoefenen van het beroep van architect. Welnu, het is heel duidelijk en wettelijk geregeld dat dit maar kan op basis van de opleiding aan de architectuurscholen, die wij trouwens in de loop der jaren hebben gerationaliseerd in Vlaanderen.

Er zijn nog drie instellingen. U kent ze : een officieel gesubsidieerde instelling, een rijksinstelling — nu een gemeenschapsinstelling — en een vrije katholieke instelling. Die drie instellingen, die degelijk zijn uitgebouwd en die op basis van rationalisatie tot stand zijn gekomen, kunnen heel goed instaan voor de opleiding van deze zeer specifieke beroepsgroep waarvan via de geëigende weg de wetenschappelijke en professionele vorming wordt verzekerd.

Wij hebben in het belang van de betrokken studenten voorzorgsmaatregelen genomen. Degenen die slagen in het eerste jaar kunnen gewoon overstappen naar het tweede jaar van één van de drie hoger vernoemde architectuurscholen in Vlaanderen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer H. Candries tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over het gebrek aan samenhang in de aanpak van het wetenschappelijk onderzoek

De Voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Candries tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over het gebrek aan samenhang in de aanpak van het wetenschappelijk onderzoek.

De heer Candries heeft het woord.

De heer H. Candries (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, bij de vele voordrachten die ik geef, volgt steeds een vragenuurtje. De jongste tijd word ik geregeld geconfronteerd met vragen over de aanpak van het wetenschapsbeleid in Vlaanderen.

De verdeling van bevoegdheden veroorzaakt een spreiding over alle departementen en alle Ministeries van onze Vlaamse Gemeenschap. Men stelt vragen over het rendement hiervan en men zoekt naar een samenhang en naar het naar buiten treden en groeperen van acties en interessen. Elke Minister zoekt uiteraard in het domein waarvoor hij bevoegd is naar een evolutie van behoeften en naar mogelijke oplossingen.

Er blijkt geen samenhang te zijn. Mijn vraag is hoe u de interessen groepeerd en hoe u er zin en kracht aan kan geven ? Hoe structureert u het wetenschapsbeleid in de Vlaamse Gemeenschap met het oog op de mogelijkheden op Europees vlak ?

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik kan mij zeer goed inbeelden dat de heer Candries en degenen, die hem vragen stellen na zijn voordracht, vragen naar de coördinatie van het wetenschapsbeleid in Vlaanderen.

Er zijn verschillende oorzaken voor de huidige situatie en ik zal onmiddellijk verklaren hoe wij daarop reageren.

Een splitsing van het wetenschapsbeleid via de bijzondere wet is recent en bovendien ingewikkeld. Men heeft geen duidelijke scheiding aangebracht, maar wel een groot aantal mechanismen van samenwerking. Hoewel wij erop hadden gerekend dat het wetenschapsbeleid volkomen naar de Gewesten zou overgaan, is dit slechts ten dele gebeurd. Trouwens, nog vorige week heeft de Minister van Wetenschapsbeleid een aantal dossiers aan de Gemeenschap overgedragen.

Ook in de vroegere unitaire Staat was er het probleem van de coördinatie. In de Vlaamse Gemeenschap werd dit probleem opgelost door de oprichting van een Ministerieel Comité voor Wetenschapsbeleid, aangezien iedere Minister in zijn sector bevoegd is voor het wetenschappelijk onderzoek. Dit Ministerieel Comité bereidt bepaalde dossiers voor voor de voltallige vergadering van de Executieve.

Wat hebben wij inmiddels gedaan ? Op dit ogenblik is men volop bezig met het opstellen van een status quaestionis van de beheer- en evaluatieinstrumenten in de verschillende sectoren. Wij gaan na hoe wij deze instrumenten in een globale structuur kunnen integreren.

In het Regeerakkoord was ook aangekondigd dat er een horizontale begroting voor wetenschapsbeleid zou worden opgesteld. Wat 1989 betreft, is deze oefening reeds beëindigd. Het ligt in de bedoeling de definitieve structuur van de begroting voor 1990 hieruit af te leiden. Zoals u weet, heeft een horizontale begroting het grote voordeel dat hieruit de globale inspanning en de interne samenhang van de verschillende inspanningen voor wetenschapsbeleid kunnen worden afgelezen.

Na grondig onderzoek van de bestaande instrumenten en middelen hopen wij nadien een zoveel mogelijk de globale lijn en de prioriteiten voor de wetenschapspolitiek te kunnen trekken. Misschien worden wel vergelijkingen gemaakt met vorige periodes, maar toen was de bevoegdheid van de Vlaamse Executieve op het gebied van wetenschapsbeleid heel wat beperkter en praktisch al-

Geens

leen toegespitst op het domein van het toegepast wetenschappelijk onderzoek en dan nog grotendeels op het industrieel onderzoek. Thans gaat het om de hele waaijer van het wetenschapsbeleid. Zoals gezegd, zijn niet alle uitgangspunten onmiddellijk duidelijk. Om deze reden wordt thans een grondig onderzoek uitgevoerd. In een eerste fase is het onderzoek beëindigd wat de kredieten betreft; nadien moet een status quaestionis van de beheer- en evaluatie-instrumenten worden opgemaakt. Hieraan wordt op dit ogenblik gewerkt.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

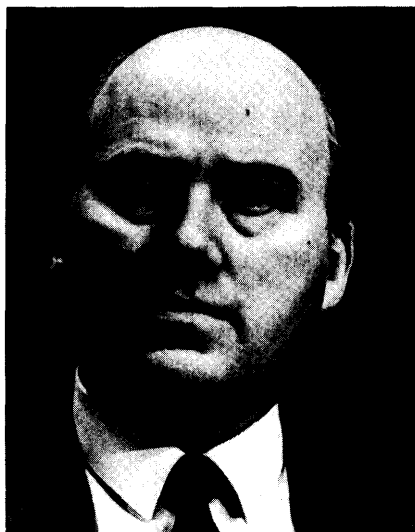
Actuele vraag van de heer J. Laverge tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de installatie van Euroloketten

De Voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Laverge tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de installatie van Euroloketten.

De heer Laverge heeft het woord.

De heer J. Laverge (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, heren Ministers, geachte collega's, enkele dagen geleden heeft de Vlaamse Executieve een niet onbelangrijke beslissing genomen in functie van het Vlaamse bedrijfsleven.

Iedereen heeft de mond vol van Europa 1992 en de voorbereiding van Vlaanderen op Europa 1992. Wanneer men echter de beslissingen van deze Vlaamse Executieve nagaat, meen ik op sommige terreinen dat zij Europa zelfs nog niet heeft ontdekt en dat zij zelfs terugvalt naar de negentiende eeuwse dorpspolitiek. En als u weet, mijnheer de Voorzitter

Als item van een actuele vraag werd door de heer J. Laverge (PW) de installatie van Euroloketten naar voren gebracht

van de Vlaamse Executieve, dat in de negentiende eeuw de dorpspolitiek in de café? werd bedreven, betreurt ik ten zeerste wat door u en door de Executieve werd beslist.

Uiteraard zijn Euroloketten een bijzonder instrument voor de toekomst van ons bedrijfsleven. Terecht werd hieraan aandacht besteed via een proef door de Kamer voor Handel en Nijverheid van Antwerpen. Schijnbaar is deze eerste opdracht tot ieders voldoening geslaagd. Er werd beslist over te gaan tot een verruiming van de Euroloketten op provinciaal vlak.

U heeft uiteraard — en dat is de enige verstandige beslissing — aan de Kamer voor Handel en Nijverheid van Limburg en van Halle-Vilvoorde deze opdracht toevertrouwd.

Tot onze ontstentenis werd deze opdracht voor Oost en West-Vlaanderen op een andere basis toegewezen. Voor Oost-Vlaanderen heeft u dit project toegewezen aan de GOM. Ik begrijp niet goed de relatie van de GOM en de actieve dienstverlening aan het bedrijfsleven, wat uiteindelijk de basis is van het principe van

de Euroloketten, met name dienstverlening in voorbereiding van Europa 1992.

De grootste verrassing komt voor West-Vlaanderen. Inderdaad, voor West-Vlaanderen werd de functie van de Euroloketten toegewezen aan het NCMV te Kortrijk, zijnde het Nationaal Christelijk Middenstandsvorbond, dat absoluut geen enkele binding heeft met het echte bedrijfsleven waarvoor precies de Euroloketten zijn bestemd. Het NCMV is een vereniging van winkeliers en kleine middenstanders die geen behoefte hebben aan deze informatie. De Kamers voor Handel en Nijverheid zijn sterk gestructureerd over het hele Vlaamse Gewest. Zij richten zich naar het bedrijfsleven en kunnen bijgevolg deze dienstverlening verzekeren en ons voorbereiden op Europa 92. *(Applaus bij de PW)*

Mijnheer de Voorzitter van de Executieve, u zegt steeds „wat Vlaanderen zelf doet, doet het beter.” Met deze beslissing hebt u bewezen dat u deze uitdaging om op een hoger niveau te werken en te beslissen niet aankunt.

Ik wil u een drietal vragen stellen. Ten eerste, op welke manier hebt u kandidaten aangetrokken? Ten tweede, welke objectieve criteria hebt u voor de toewijzing gehanteerd? Ten derde, welke procedure werd uiteindelijk toegepast? Werd de procedure toegepast op grond van de criteria of op basis van verzuiling of verdeling onder de politieke partijen? *(Applaus bij de PW)*

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens : Mijnheer de Voorzitter, collega's, in een eerste fase werden reeds 39 Euro-infoloketten aangewezen. Voor het Vlaamse Gewest was één Euroloket gepland, het werd een tijdje geleden geïnstalleerd te Antwerpen.

Het Euroloket is een instrument van informatie en begeleiding van kleine en middelgrote ondernemingen dat volgens de Europese Commissie moet worden uitgebreid. Bijgevolg zullen er in een tweede fase nog 200

Geens

Euro-infoloketten in de Europese Gemeenschap bijkomen. De juiste verdeling voor België moet nog worden vastgesteld.

In het publikatieblad van de Europese Gemeenschap van 8 november vorig jaar kondigde de Europese Commissie aan dat zij zou overgaan tot het selecteren van 200 loketten. In het lastenboek werden de selectiecriteria opgenomen waaraan de kandidaten moesten voldoen. Op basis daarvan hebben een aantal organismen en instellingen zich kandidaat gesteld, maar in tegenstelling tot de eerste fase zouden in de tweede fase ook de landen aan de selectie meewerken. Dientengevolge is in België, onder leiding van het Staatssecretariaat voor 1992, een commissie opgericht om na te gaan op welke wijze men bij de selectie de Europese Gemeenschap kan voorlichten.

De Vlaamse Executieve heeft een afvaardiging naar deze commissie gestuurd bestaande uit de heer De Batselier, Vice-Voorzitter en Minister van Economie, Middenstand en Energie, en de Voorzitter van de Executieve die bevoegd is voor de Externe Relaties.

In de werkgroep hebben wij negen ad'itionele, complementaire criteria geformuleerd. De gedetailleerde lijst ervan beslaat 2 bladzijden. Ik bespaar u de voorlezing maar ik wil ze graag aan de heer Laverge bezorgen. Deze lijst bevat een precisering van de criteria van de Europese Gemeenschap. Dit document stelt onder meer dat we niet alleen de doelstellingen van de Europese Gemeenschap in verband met de infoloketten moeten nastreven, maar ook dat de loketten voldoende geografisch gespreid moeten worden en dat ze niet commercieel maar multisectorieel bedoeld moeten zijn. Deze criteria werden voorgelegd aan de Vlaamse Executieve, die daarover de laatste week van maart een éénparige beslissing heeft genomen. Op 12 april heeft de Executieve andermaal eenparig over de selectie beslist. Zij ging ervan uit dat de centra die deze Info moesten bezorgen, verspreid moesten zijn over het hele Vlaamse land. Ziedaar

de procedure die wij hebben gevolgd. Voor Limburg hebben wij de Kamer van Koophandel aangewezen. Voor Halle-Vilvoorde eveneens de Kamer van Koophandel met daarnaast ons Departement te Brussel. Dan werden nog de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij die zoals ik altijd door de KMO's hoor zeggen goede relaties met hen onderhoudt — en het NCMV ingeschakeld dat als een representatieve organisatie wordt erkend.

De heer A. Denys : Dat is niet waar. Dat is pure verzuiling.

De Voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer J. Laverge : Mijnheer de Voorzitter, ik dank de Voorzitter van de Executieve voor zijn toelichting. Hij heeft echter niet alles vermeld wat er gebeurd is.

Ik heb het kras gevonden dat iemand van de werkgroep van de strekking NCMV in Kortrijk is komen verklaren dat de Kamer van Koophandel van Kortrijk — die één van de beste is in België — haar kandidatuur niet hoefde in te dienen omdat het NCMV het loket moest krijgen. Dat was zagezegd één van de eisen. Mijnheer de Voorzitter, zoiets noem ik geen criterium voor beslissing. Dat is een politieke oplossing ten nadele van het bedrijfsleven. Het Vlaamse bedrijfsleven is ontgoocheld en beurt deze niet-objectieve beslissing.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer J. De Roo tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Tewerkstelling, over de VDAB-pilootzones ter bestrijding van de langdurige werkloosheid

De Voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer De Roo tot de heer De Wulf, Gemeenschapsminister van Tewerkstelling, over de VDAB-pilootzones ter bestrijding

van de langdurige werkloosheid.

De heer De Roo heeft het woord.

De heer J. De Roo (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, wij hebben via de pers vernomen dat de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding vorige week een beslissing heeft genomen die duidelijk past in het kader van het Vlaamse Regeerakkoord om de langdurige werkloosheid aan te pakken. In het kader van die beslissing werden vier pilootzones aangeduid om heel concreet de langdurige werkloosheid tegen te gaan. Het gaat er vooral om de laaggeschoolden en de vrouwen opnieuw op de arbeidsmarkt in te schakelen.

Mijn vraag is wat dit concreet inhoudt. De vier betrokken regio's zouden de volgende zijn : de streek van Hasselt en Noord-Limburg, de Kempen, het Hageland en de regio Gent-Eeklo met vooral de nadruk op het Meetjesland.

Wat zal er precies in die streken gebeuren ? Wanneer wordt de aanpak van die materie operationeel ? Is het zo dat de sociaal-economische krachten uit de betrokken regio er ook zullen bij betrokken worden ? Kan men vanuit de gemeentebesturen, vanuit de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij, vanuit de Subregionale tewerkstellingscomités bepaalde projecten indienen ? Op welke manier zal men daar eventueel de geëigende krachten kunnen bij betrekken ? Zijn er voldoende financiële middelen voorhanden ? Wat is het uiteindelijk objectief ? Wat bedoelt men concreet met de aanpak van de langdurige werkloosheid in deze pilootzones ?

De Voorzitter : Minister De Wulf heeft het woord.

Minister R. De Wulf (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, zoals de heer De Roo heeft vermeld is het inderdaad zo dat het beheerscomité van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding de vier pilootzones heeft aangeduid waar de weerwerkactie zal starten. De effectieve

Dewulf

en concrete start in de vier pilotzones is vooropgesteld voor de tweede helft van de maand mei. Op dit ogenblik is men druk bezig de nodige equipes samen te stellen en ook ter plaatse de maatregelen te nemen om dat zo praktisch mogelijk te laten verlopen. Dit zal natuurlijk ook gebeuren via een sensibiliserings- en motiveringscampagne die zich rechtstreeks tot de langdurige werklozen zal richten. Uiteraard zal dit een algemene campagne zijn die zich nochtans op deze vier pilotzones zal toespitsen. In de betrokken zones zal die nog worden aangevuld met individuele informatie en zelfs individuele uitnodigingen aan de betrokkenen. De uitnodigingen zullen geen imperatief karakter hebben vermits heel de actie op een vorm van volontariaat vanwege de langdurige werklozen is gesteund.

De middelen zijn voldoende om op een normale manier in de pilotzones de actie te kunnen opstarten zodanig dat ik beschik over de nodige ruimte om dit jaar nog ongeveer 500 langdurige werklozen binnen het kader tewerk te stellen. Die tewerkstelling zal gebeuren na de nodige „counseling” enzovoort. De heroriënteringsgesprekken zullen door de speciale equipes van onze bemiddellingsdiensten worden gevoerd. Zij moeten dan uiteraard leiden tot ofwel een verwijzing naar een beroepsopleiding, omscholing of herscholing — dus heel het gamma van de middelen waarover wij in het kader van de beroepsopleiding beschikken — ofwel door een tewerkstelling in het normale arbeidscircuit ofwel door een tewerkstelling in specifieke tewerkstellingsprogramma's.

Wat de specifieke tewerkstellingsprogramma's aangaat zal uiteraard worden gerekend op de medewerking van de sociaal-economische krachten in de betrokken gebieden. De STC's worden daar zeer nauw bij betrokken. Zij worden nu reeds betrokken bij de voorbereidende gesprekken en bij de voorbereiding zelf van de operatie. Op die manier kunnen in de kortst mogelijke tijd bepaalde initiatieven worden genomen waarbij de

STC's zelf tewerkstellingsprojecten kunnen voordragen. Ook de diensten kunnen initiatieven nemen en voorstellen van derden zijn ook zeer welkom. Zij zullen door de STC's worden behandeld en worden ingeschakeld om het welslagen van de hele operatie te waarborgen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer J. Cuyvers tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de exploitatievergunning van SADICI in de Gentse kanaalzone

De Voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Cuyvers tot de heer Theo Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de exploitatievergunning van SADICI in de Gentse kanaalzone.

De heer Cuyvers heeft het woord.

De heer J. Cuyvers (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, SADICI is een metallurgisch-chemisch bedrijf in de Gentse kanaalzone. In het verleden heeft dat bedrijf op gebied van luchtverontreiniging een vrij zware reputatie opgebouwd. Het is zo dat zelfs de dreiging van de stad Gent met een eventuele sluiting dit bedrijf er niet heeft toe kunnen overhalen meer te investeren in de reductie van SO_2 -luchtemissie. U heeft er zelf in uw MINA-2000-plan op gewezen dat de Gentse kanaalzone en Antwerpen de twee zones zijn in Vlaanderen die de meeste problemen kennen op gebied van SO_2 -luchtemissie. Vandaag heeft u een unieke kans om de situatie in het Gentse op korte termijn te klaren. De exploitatievergunning van het bedrijf is verlopen en er moet een nieuwe exploitatievergunning worden toegekend. Uit de gesprekken in de Commissie Leefmilieu leid ik af dat aan het bedrijf de zwaarste exploitatievergunning en -voorwaarden zullen worden opgelegd. Graag had ik

hiervan de bevestiging. De bewoners van de Gentse kanaalzone zullen dan de toekomst misschien met een geruster gemoed tegemoet zien.

De Voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister T. Kelchtermans (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik kan de heer Cuyvers in verband met zijn laatste vraag geruststellen in die zin dat het ook mijn opvatting is dat de normen maximaal moeten worden bepaald ten einde een positieve respons te krijgen op het beroep dat bij mij is ingediend.

Welke is de stand van zaken nu ? De Bestendige Deputatie heeft in eerste aanleg een exploitatievergunning verleend, zowel als hermachting als voor de uitbreiding. Er is een bijkomende capaciteit gevraagd voor de productie van H_2SO_4 , zwavelzuur, waardoor het gevaar van bijkomende zwaveldioxyde-emissie wordt vergroot. De normen die nu reeds opgelegd zijn, ook in de vergunningen die de Bestendige Deputatie heeft afgeleverd, beantwoorden trouwens aan de Duitse TA-Luftnormen die bij de strengste worden ingedeeld. Momenteel is het dossier bij mijn administratie ingediend en wordt er onderzocht waarna ik dienaangaande een beslissing zal treffen. Het bezwaar dat ingediend werd door de stad Gent, samen met een twintigtal andere, betrokkenen, krijgt zijn administratief verloop. Dit zal wel een vijf- à zestal maanden in beslag nemen omdat er in de huidige ARAB-reglementering geen tijdsbepanking is voorzien. Zodra het dossier mij wordt voorgelegd zal ik daaromtrent een verantwoorde beslissing nemen.

De Voorzitter : De heer Cuyvers heeft het woord.

De heer J. Cuyvers : Mijnheer de Voorzitter, graag zou ik van de Minister nog vernemen aan welke voorwaarden het bedrijf in de toekomst zal moeten beantwoorden.

De Voorzitter : Minister Theo Kelchtermans heeft het woord.

Minister T. Kelchtermans : Mijnheer

T. Kelchtermans

de Voorzitter, mijnheer Cuyvers, het zal moeilijk zijn daarop te antwoorden. Ik ga nu geen voorwaarden bekendmaken waaraan het bedrijf in de toekomst zal moeten beantwoorden. Ik wens de afhandeling van het dossier af te wachten. Wel kan ik u de voorwaarden bezorgen die de Bestendige Deputatie heeft opgelegd.

De Voorzitter : Het incident is gesloten .

INTERPELLATIES (R.v.O. art. 72)

Interpellatie van de heer J. Devolder tot de heer H. Weckx, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Brusselse Aangelegenheden, over de beoordelingscriteria inzake dopingprodukten

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Devolder tot de heer Weckx, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Brusselse Aangelegenheden, over de beoordelingscriteria inzake dopingprodukten.

De heer Devolder heeft het woord.

De heer J. Devolder (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, uit de handelingen van de Vlaamse Raad heb ik kunnen opmaken dat de dopingproblematiek over de partijgrenzen heen steeds het voorwerp van de bezorgdheid van talrijke collega's is geweest en dat de evolutie van de wetgeving ter zake steeds de nodige belangstelling heeft weggedragen. Dat sedert de wet van 2 april 1965, waarbij dopingpraktijk bij sportcompetities wordt verboden, heel wat is geëvolueerd, staat buiten kijf. In uitvoering van de wet van 2 april 1965 werden destijds twee koninklijke besluiten getroffen. Het koninklijk besluit van 22 april 1977 definieerde dat farmacologische groepen waartoe de verboden substanties behoren. Het koninklijk besluit van 14 juni 1978 tot wijziging van het koninklijk besluit van 22 april 1977 geeft een niet be-

perkende lijst van de verboden substanties. Daar te betuigeling van de dopingpraktijk bij sportcompetities bij de bevoegdheidsafbakening van de staatshervorming van augustus 1980 aan de Gemeenschappen werd toevertrouwd, nam de Vlaamse Executieve op 14 januari 1987 een besluit dat op 15 februari 1987 in werking trad en waarbij het koninklijk besluit van 22 april 1977 voor de Vlaamse Gemeenschap werd opgeheven, waarbij een nieuwe niet beperkende lijst van farmaceutische bestanddelen en middelen bekend wordt gemaakt die, in uitvoering van de wet van 2 april 1965 onder de verboden produkten vallen.

Deze niet beperkende lijst bevat :

1. de verdovende middelen, zoals bedoeld in het koninklijk besluit van 31 december 1930 betreffende de handel in slaap- en verdovende middelen ;
2. de sympathicomimetische psychostimulantia ;
3. de respiratoire en cardiovasculaire analeptica ;
4. de beta-adrenolytica ;
5. de diuretica ;
6. de hormonale produkten :
 - corticosteroiden ;
 - androgene en anabole steroïden ;
 - de schildklierhormonen en thyreomimetica ;
 - de hypofyse voorkwabhormonen en hypotalamushormonen die hun vrijstelling regelen.

Als bijlage bij dit besluit werd een lijst geneeskrachtige substanties gegeven. Deze lijst werd aangepast door het ministerieel besluit van 22 september 1988 dat in werking is getreden op 1 oktober 1988. De inwerkingtreding van dit besluit, mijnheer de Minister, ligt aan de basis van deze interpellatie. Ik ben immers de mening toegedaan dat op deze manier een dopingwetgeving ontstaat, van toepassing in de Vlaamse Gemeenschap, die merkelijk gaat verschillen met de wetgeving die van toepassing is in de rest van het land. een dopingwetgeving met twee snelheden. Ik zal hier later nog bij wijze van voorbeeld enkele werkelijk tragische situaties schetsen waarbij

een niets vermoedende sportbeoefenaar een negatief etiket als dopinggebruiker kan meekrijgen wanneer hij in het gebied van de Vlaamse Gemeenschap optreedt bij gebruik van een bepaald produkt, terwijl hij dit produkt in de Franse Gemeenschap van ons land vrij mag gebruiken of vice versa.

Alhoewel tijdens een discussie op 8 januari 1987 in de Vlaamse Raad in verband met de dopingproblematiek verschillende sprekers aandrongen op een grotere, zelfs internationale uniformiteit in verband met de classificatie als dopingsprodukt, in verband met de uitvoering van de dopingcontrole, de analyse, en zelfs de sancties, schijnen we nu helemaal in de andere richting te gaan. In een krantenartikel van 24 maart 1989 raakte bekend dat twee nederlandse profwielrenners positief werden bevonden bij een medische controle van de Vlaamse Anti-Dopingscommissie en dat deze controle heel wat kwaad bloed heeft gezet in het wielermilieu waar men het er wel over eens is dat de doping moet gesanctioneerd worden, maar dat het niet meer opgaat dat naast de Vlaamse Gemeenschap nu ook nog de Franse Gemeenschap eigen lijst heeft met verboden produkten die verschilt van de lijst van de Vlaamse Gemeenschap en omgekeerd.

Laten wij ons daarbij niet vergeten dat naast de lijst van de Vlaamse Gemeenschap, de lijst van de Franse Gemeenschap, de lijst van de UCI en de lijst van het BOIC dient te worden gecoördineerd.

Dan kan men toch begrip opbrengen voor het feit dat het zo niet verder kan en dat dringend naar een uniform systeem dient te worden gestreefd. Informatie ingewonnen bij het ministerie van Volksgezondheid maakt melding van 37 verschillende lijsten die ter zake op wereldvlak bestaan naargelang de landen van de beoefende sport en de federatie waartoe men behoort.

Maar laten wij terugkeren naar onze Vlaamse Gemeenschap en even voor eigen deur vege. In het apothekersblad van maart 1989 is als bijlage een niet beperkende lijst gevoegd van 782

Devolder

specialiteiten die volgens de Vlaamse of volgens de Franse Gemeenschap als dopingprodukt worden gecatalogeerd. Na enig optelwerk kon ik vaststellen dat van de 782 vermelde specialiteiten er slechts 410 zowel in de Vlaamse als in de Franse Gemeenschap als verboden produkt gecatalogeerd worden, terwijl er 372 al of niet doping zijn naargelang zij gebruikt worden in de Vlaamse of in de Franse Gemeenschap. Daarenboven worden bepaalde produkten van deze lijst in de Vlaamse Gemeenschap niet als doping beschouwd indien de noodzaak van de therapie blijkt uit een aan de Commissie voorgelegd dossier, afgeleverd door een ter zake gespecialiseerde arts en opgesteld conform de eisen van de Vlaamse dopingcommissie. Tevens kan in de Vlaamse Gemeenschap het gebruik van corticosteroiden voor uitwendig gebruik, bij inhalatietherapie en/of bij lokale of intra-artculaire inspuitingen toegelaten worden voor zover hiervoor een medisch attest wordt afgeleverd. Deze uitzonderingen gelden echter niet in het Waals Gewest. Het toepassen van deze reglementering kan volgende absurde situaties met zich brengen. De Clubdokter van Club Brugge bij voorbeeld schrijft als pijnstillend middel tijdens een thuismatch het produkt Yamalen voor en er wordt een dopingcontrole door de Vlaamse Gemeenschap gehouden, dan is er geen enkel probleem. Gaat Club Brugge echter op verplaatsing naar Standard en de speler heeft Yamalen gebruikt dan kan hij positief worden bevonden. Wordt echter als pijnsteller, Xylocaine met een weinig adrenaline lokaal ingespoten, dan kan dit op grondgebied van de Vlaamse Gemeenschap voor de sportbeoefenaar een positieve controle tot gevolg hebben, terwijl hij zich in de Waalse Gemeenschap geen zorgen hoeft te maken. Behandeling van een uitwendige otitis, een dermatose van de uitwendige gehoorgang met synalar biotic bij een sportbeoefenaar is volgens de Vlaamse Gemeenschap duldbaar mits voorlegging van een medisch attest ; bij de Waalse Gemeenschap kan men hiervoor echter de bon opgaan. Chymodrex dat gebruikt wordt bij kneuzin-

gen is verboden op het grondgebied van de Vlaamse Gemeenschap, maar mag onbekommerd gebruikt worden in de Waalse Gemeenschap. Een hartversterkende cordifal-thee, die iedereen zich vrij kan aanschaffen, wordt in de Waalse Gemeenschap als doping aangezien, terwijl hij in de Vlaamse Gemeenschap aan geen beperkingen onderworpen is.

Daarnaast zijn in de Vlaamse Gemeenschap alle hartversterkende suikers zoals digitaline, Lanitop, cardigox, desace, toegelaten produkt, terwijl de Waalse Gemeenschap ze als doping beschouwt. Daartegenover worden de diuretica — waterafdrijvende produkten — in de Vlaamse Gemeenschap als doping beschouwd, terwijl men de sportbeoefenaar in de Waalse Gemeenschap bij gebruik vrijuit laat gaan.

Zo zou ik nog lang kunnen verdergaan, maar u zult allicht reeds begrepen hebben, mijnheer de Minister, dat de huidige situatie onhoudbaar wordt en er dringend een coördinerend initiatief dient te worden genomen. Graag had ik nog van u vernomen welke regeling voor de negentien gemeenten van het Brussels Gewest geldt. Is de reglementering van de Waalse Gemeenschap daar van kracht ? Is de regeling van de Vlaamse Gemeenschap daar van kracht of moet men binnen de 19 gemeenten zowel de Vlaamse Gemeenschapsreglementering als de Waalse Gemeenschapsreglementering in acht nemen naargelang het nu eens de Waalse Gemeenschap is of de Vlaamse Gemeenschap die een controle uitvoert ? U zult dan wel begrijpen dat hierdoor de hogergeschetste situatie nog complexer wordt. Voor de behandeldende geneesheer wordt het onbegonnen werk als hij aan zijn patiënt-sporter ook nog moet vragen in welk landsgedeelte hij tijdens de behandeling actief is.

Waar het voor de beroepssporter die zich door een erkend sportarts laat begeleiden reeds zeer moeilijk wordt, wordt het helemaal hopeloos voor de vrijetijdssporter. Ook hij wordt nu aan deze reglementering onderworpen. Een cyclotoerist die aan een rit deelneemt die start in het ene lands-

gedeelte waarvan de aankomst in het andere landsgedeelte ligt, moet zich nu verzorgen volgens de plaats van de aankomst. Tevens kan men zich vragen stellen over de verzorgingsmogelijkheid die men nog heeft als ik zie dat de overal vrij verkrijgbare neusdruppels Endrine, wegens een lichte hoeveelheid aanwezige efedrine als doping gecatalogeerd wordt, terwijl ik mij herinner dat dit produkt reeds vijftiendertig jaar geleden met dezelfde formule als onschuldig huismiddeltje voor hoofdkoudheid in onze geneesmiddelenstuif vertoefde. Een niets vermoedende recreatiesporter kan voor het gebruik van dit produkt als dopinggebruiker worden gecatalogeerd.

Denkt u niet, mijnheer de Minister, dat deze chaotisch wordende reglementering er bij voorbeeld oorzaak zou kunnen van zijn dat in de wielersport voor 72 positieve gevallen die de Inspecteurs in de Vlaamse Gemeenschap hebben vastgesteld er 40 geseponeerd werden en dat de dopingreglementering van de Vlaamse Gemeenschap door Justitie maar ook door de federalies, de voetbalbond, de Belgische Wielerbond, met nogal veel reserve wordt behandeld.

Dat dopinggebruik hard dient bestreden te worden, mijnheer de Minister, collega's, daar zijn we allen van overtuigd. Maar ik meen dat wij door de thans van kracht geworden reglementering het tegenovergestelde resultaat zullen bereiken en dat wij ons eens te meer op internationaal vlak aan het belachelijk maken zijn. Leg maar eens uit op een internationaal congres van sportgeneeskunde dat een Waalse, Vlaamse en Brusselse sporter niet aan dezelfde dopingsreglementering onderworpen is.

De Voorzitter : Minister Weckx heeft het woord.

Minister H. Weckx (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik ben de interpellant dankbaar voor zijn interpellatie die mij toelaat op twee belangrijke aspecten dieper in te gaan, namelijk dat van het dopingsbeleid binnen de Vlaamse Gemeenschap en dat van de draag-

Weckx

wijde van de staatsvormingen ten opzichte van dit dopingbeleid meer in het bijzonder wat ook het hoofdstedelijk gebied betreft.

Eerst en vooral wil ik zeggen aan de heer Devolder dat, ingevolge artikel 59bis, § 4bis van de Grondwet de Vlaamse Gemeenschap, inzake persoonsgebonden aangelegenheden, in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad slechts bevoegd is ten aanzien van de instellingen, die wegens hun organisatie moeten worden beschouwd als uitsluitend behorend tot de ene of de andere gemeenschap.

De bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap strekt zich in het Nederlandse taalgebied uit tot alle individuele personen. In het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad daarentegen slechts tot unicommunautaire instellingen en niet rechtstreeks tot personen, omdat dan de — Franse of Vlaamse — subnationaliteit zou moeten worden bepaald. U weet dat noch de Grondwetgever, noch de wetgever dit tot dusver hebben gedaan. Als Brusselse Vlaming voeg ik eraan toe dat ik hoop dat dit ook nooit zal gebeuren.

Ten tweede, de dopingcontrole richt zich noodzakelijkerwijze tot de individuele sportbeoefenaar die gecontroleerd wordt op het gebruik van verboden produkten.

Deze controle kan dus om bevoegdheidsredenen niet worden uitgevoerd door de Vlaamse Gemeenschap in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.

Ten derde, de Vlaamse Gemeenschap is autonoom bevoegd om de lijst met dopingprodukten vast te stellen : het is tevens een consequentie van onze staatsvorming dat hierdoor een verschillend beleid mogelijk is dan in de andere gemeenschappen. Het is niet onze schuld dat dit in de Franse Gemeenschap blijkbaar geen prioriteit is. U weet dat de vorige Executieve — u heeft er zelf naar verwezen — desbetreffend een aantal reglementaire initiatieven heeft genomen. Niemand — ook u niet, u heeft dat daarnet zelf gezegd — zal

de bevoegdheid van de Vlaamse instanties desbetreffend betwisten.

Er kan evenwel worden op gewezen dat er ook verschillen bestaan ten aanzien van de ons omringende landen en er tevens een verschillende aanpak is van internationale sportbonden en het IOC — Internationaal Olympisch Comité. Het probleem dat het geachte lid binnen de Belgische grenzen aankaart is dus evengoed een probleem op het internationale vlak naar de andere landen, de internationale sportbonden en zelfs naar het IOC toe.

Overigens is dit niet alleen op het vlak van de doping het geval. Er kan bij voorbeeld worden verwezen naar de verplichting voor wielrenners om tijdens de wedstrijden een valhelm te dragen, een verplichting die in sommige andere landen niet geldt.

De lijst met verboden produkten werd voor de Vlaamse Gemeenschap bij Executievebesluit vastgesteld, in samenwerking met de Vlaamse Antidopingscommissie, opgericht bij Executievebesluit van 21 februari 1985.

Deze Commissie heeft als opdracht advies uit te brengen omtrent alle problemen betreffende de doping ; meer in het bijzonder over de lijst van substanties en middelen die het rendement van de sportbeoefenaars kunstmatig opdrijven, over de monsterneming en over de uitrusting en werkingsmethoden van de analyselaboratoria. Verder dient de Commissie zich ook te bezinnen over de aanpak van het dopingprobleem in al zijn aspecten. Ten slotte werkt de Commissie mee aan de voorlichting van de sportbeoefenaars en van alle personen, groeperingen en instanties die bij de sportbeoefening en de sportmedische begeleiding betrokken zijn.

Zoals in het Vlaams Regeerprogramma werd opgenomen zal ik de voorlichtingscampagnes van mijn voorganger inzake dopinggebruik verder zetten. Daarenboven wordt gestreefd naar een meer efficiënte aanpak inzake de medische sportkeuringen, in het bijzonder op het stuk van het dopinggebruik. Ik neem aan dat het geachte lid ermee kan instemmen dat de Vlaamse Gemeenschap vanuit

haar autonome bevoegdheid al het nodige moet doen inzake de strijd tegen het gebruik van doping, ook al gaan we daarbij verder dan de andere Gemeenschappen of andere landen in Europa of daarbuiten.

Met de huidige bevoegdheidsverdeling inzake Volksgezondheid is de situatie in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad inderdaad niet erg duidelijk. In de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen werd daarom artikel 5 § 3 ingeschreven. Het luidt :

„§ 3. — Er wordt een overlegorgaan voor het gezondheidsbeleid opgericht in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

Dit overlegorgaan groepeert de vertegenwoordigers van de Gemeenschapsexecutieven en van de bevoegde nationale overheid.

Zijn samenstelling en opdrachten worden bepaald bij een in Ministeraad overlegd koninklijk besluit. Dit koninklijk besluit zal toezien op de aanwezigheid van vertegenwoordigers van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.”

Dit koninklijk besluit werd tot op heden niet getroffen door de nationale Regering zodat het overleg wordt bemoeilijkt.

Met de goedkeuring van de Bijzondere Wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse Instellingen wordt het beleid inzake dopingsbestrijding in de toekomst een taak voor de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie in Brussel-Hoofdstad.

Zonder vooruit te willen lopen op de werking van de nieuwe Brusselse instellingen meen ik dat rekening houdend met de nauwe banden, die zullen bestaan tussen de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en de Franse en Vlaamse Gemeenschap, hier betere kansen liggen voor een gecoördineerd beleid, dan dit de voorbije jaren het geval was.

Ten slotte wil ik er aan toevoegen dat uit inlichtingen, die wij hebben kunnen verzamelen, blijkt dat in het kader van het dopingsbeleid van de Franse Gemeenschap sedert 1985

Weckx

eveneens een anti-dopingcommissie is opgericht, die sinds begin 1988 geactiveerd werd, met als voorzitter Prins de Mérode. Volgens onze bronnen werd er in de Franse Gemeenschap een lijst opgesteld van dopingproducten, maar deze werd nog niet gepubliceerd.

Het apothekersblad, waarnaar u verwijst, heeft waarschijnlijk deze lijst in handen gekregen. Volgens onze bronnen heeft deze lijst in de Franse Gemeenschap nog geen rechtskracht.

Tot slot wijs ik er op dat het de bedoeling van deze Executieve is de beleidsbeslissingen, die door de vorige Executieve werden genomen, op dit vlak met grote kracht verder te zetten.

Bovendien wil ik er nog even aan herinneren dat wij in de Vlaamse Gemeenschap volledig autonoom bevoegd zijn en deze bevoegdheid ook zullen opnemen.

Op internationaal vlak bestaan er eveneens allerlei verschillende lijsten. Het gaat hier dus om een probleem dat ons land en onze Gemeenschap ver overstijgt. Op dit ogenblik heb ik contacten met diverse Voorzitters, zowel van nationale als Vlaamse sportfederaties. Ik zal ook met de heer Roggen van het Olympisch Comité contact nemen. Wij streven in de eerste plaats een grote gelijkenis na van deze lijsten, ook waar deze het kader van onze Gemeenschap overstijgen.

De Voorzitter : De heer Devolder heeft het woord.

De heer J. Devolder : Ik dank de Minister voor het omstandig antwoord. Het is echter niet omdat het internationaal gezien op dat vlak niet goed gaat of omdat er geen coördinatie bestaat, wij daartoe geen poging moeten doen.

Ik herhaal het : deze gepubliceerde lijst werd ook bekrachtigd in het officiële farmaceutische tarief. Dus is de voorgestelde dopingsclassificatie van kracht.

Ik denk dat deze discussie nuttig en

nodig is. U zegt wel dat wij strenger zijn dan de Waalse Gemeenschap. Dit is misschien waar op sommige punten, maar voor andere niet en vice-versa. Het moet toch mogelijk zijn dat men in ons klein land, qua criteria, om geneesmiddelen als doping te rangschikken tot een uniformiteit tussen beide gemeenschappen te kunnen komen — en de nationale Staatssecretaris kan wellicht een coördinatie-initiatief nemen — om voor dezelfde geneesmiddelen dezelfde criteria vast te leggen.

De Voorzitter : De heer Weckx, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Brusselse Aangelegenheden heeft het woord.

Minister H. Weckx (op de tribune) : Ik wil de interpellant er nogmaals op wijzen dat het feit dat de Franse Gemeenschap blijkbaar minder streng zou zijn dan de Vlaamse Gemeenschap niets verandert aan het feit dat wij autonoom onze verantwoordelijkheid volledig kunnen opnemen ; wij hebben dit in het verleden gedaan en wij zullen dit verder blijven doen.

Bovendien herhaal ik dat ik bezig ben met een verkenningsronde van de verschillende sportfederaties, ook van degene die nog steeds nationaal zijn en blijkbaar de autonome bevoegdheid van de Gemeenschappen in deze materie niet erkennen.

Het is echter niet zo dat inmiddels de Vlaamse Gemeenschap de klok achteruitzet inzake de strijd tegen de doping. Dat zal niet gebeuren. Wel ben ik bereid mijn onderhandelingsronde verder te zetten en, in de mate van het mogelijke, mijn steentje bij te dragen tot een zekere uniformiteit. In ieder geval kan dit onze bevoegdheid en onze verantwoordelijkheid desbetreffend niet terugschroeven. Dat is zeker niet onze bedoeling.

De heer J. Devolder : Ik heb zeker niet gepleit voor een terugschroeven.

Er is echter het probleem dat Justitie nationaal is gebleven. U heeft het bij het rechte eind wanneer u zegt dat de twee grote bonden, die niet gefederaliseerd zijn, met name de Belgische voetbalbond en de Belgische Wielerbond, zich wellicht ook nog om andere redenen verzetten. Zij zijn

tegen de dopingreglementering van de Vlaamse Gemeenschap.

Ik vrees dat Justitie — dat nationaal is gebleven — dergelijke zaken verder zal blijven seponeren. Ik heb u het cijfer geciteerd van het aantal geseponeerde gevallen. Dit is betreurenswaardig. Zolang wij echter niet streven naar een uniforme classificatie, meen ik dat bij de uitvoering en bij de betuiging — dat is ten slotte de bedoeling — hiaten zullen blijven bestaan.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van mevrouw M. Vogels tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, over de aanhoudende onrust in de opvoedingsinstellingen

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Vogels tot de heer Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, over de aanhoudende onrust in de opvoedingsinstellingen.

Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw M. Vogels (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, toen ik naar de tribune kwam, kreeg ik van de collega's de opmerking : „Weeral !” Het lijkt inderdaad een never ending story te worden. Dat is niet mijn fout.

Ik vraag mij hoe langer hoe meer af waar nu eigenlijk de prioriteiten in deze samenleving liggen. Reeds meer dan een jaar nu voeren opvoeders en personeel uit de sectoren „gehandicaptenzorg” en „bijzondere jeugdzorg” actie. Sinds begin van dit jaar wordt in verschillende instellingen gestaakt. Tot op vandaag breidt de staking zich uit. Dinsdag jongstleden nog sloten ook de 6 instellingen van de Broeders van Liefde zich aan bij de staking.

Minister J. Lenssens : Dat staat in de krant, maar is daarom nog niet juist.

Mevrouw M. Vogels : Dagelijks voe-

Vogels

ren opvoeders over het ganse land acties en dat is wel juist — ludieke manifestaties volgen elkaar op met als doel aandacht krijgen voor de terrechte problematiek in de sector.

Minister J. Lenssens : U kunt toch niet beweren dat er de jongste maanden niet genoeg aandacht werd besteed aan deze problematiek.

Mevrouw M. Vogels : Ik zal aantonen dat dit op een verkeerde manier is gebeurd.

Minister J. Lenssens : Dat is totaal onterecht en onjuist en dat weet u zeer goed.

Mevrouw M. Vogels : Ik stel voor om mijn betoog eerst te ontwikkelen vooraleer u dit zegt.

Minister J. Lenssens : U mag geen halve waarheden verkondigen.

Mevrouw M. Vogels : Dat is niet mijn gewoonte.

Minister J. Lenssens : Dat is uw specialiteit.

Mevrouw M. Vogels : Ik heb beloofd mijn betoog kort en krachtig te houden, ook dat is mijn gewoonte. Maar laat mij toe, mijnheer de Minister, toch enige dingen te zeggen.

De ontgoocheling van de actievoerders wordt met de dag groter. De politieke wereld ligt niet wakker van hun problemen. Waar liggen de prioriteiten in dit „andere” Vlaanderen ? Toen vorige week de Limburgse mijnwerkers hun allicht even terrechte problemen op de hun eigen vrij harde manier aankaartten op één actiedag, werden ze nog diezelfde avond in het Parlement ontvangen door maar liefst 4 Ministers die als enige verdienste naar die sector hebben dat ze in dezelfde Provincie als de mijnwerkers wonen. Ik gun hen dat van harte want hun problemen zijn even groot. Toch is het schrijnend dat, wanneer de opvoeders politici bezoeken om aandacht te vragen voor hun problemen, ze dan te horen krijgen dat ze een politieke actie voeren, wat niet kan. Als de luchtverkeersleiders in Zaventem staken, staat het hele es-

ablissement in rep en roer. Immers, de reputatie van onze luchthaven staat op het spel en die arme toeristen blijven op de luchthaven zitten. als de opvoeders maanden staken, beroert dat weinigen. Immers hiervan zijn enkel de zwakke categorieën in onze samenleving het slachtoffer, ze zijn niet mondig en hebben geen harde economische waarde.

Toch is in heel wat instellingen door deze staking, dit jaar pedagogisch verloren. Het enkel uitvoeren van minimumtaken — die de opvoeders trouwens altijd met volle overtuiging en waardering voor de mensen waarmee zij werken, hebben verricht — impliceert geen extra begeleiding voor de schoolgaanden en zal voor velen betekenen het jaar overdoen. In de instellingen voor volwassenen betekent dit al maanden geen ontspanning, geen uitstappen, geen integrerende activiteiten. De meeste bewoners nemen dit er graag bij want zij hopen op beter dan wat was. Hun verwachtingen van deze actie zijn even hooggespannen als die van het personeel.

Waar liggen de prioriteiten in dit land ?

Als de actievoerende verpleegkundigen in staking gaan staat de nationale Regering in rep en roer. Al maanden wordt daar een driepartijenoverleg gevoerd onder andere in de vorm van een ronde tafel. Waarom kan dat niet op het niveau van de Vlaamse Executieve ?

Minister J. Lenssens : Omdat wat de Executieve voorstelt in deze sector, relatief gezien, onvergelijkbaar meer is dan wat de nationale Regering van oordeel was wat zij kon doen in de sector van de ziekenhuizen. U weet het zeer goed. U vergelijkt opnieuw appels met citroenen. U tracht, op een grove en demagogische wijze een aantal vergelijkingen te trekken met de mijnwerkers- en andere problemen, die totaal anders zijn dan degene waarover het hier gaat.

Mevrouw M. Vogels : Ik heb het niet over die problemen, die zijn inderdaad anders, maar over de manier waarop de politieke wereld reageert

op die problemen. Daarover heb ik het.

Als de opvoeders maanden staken blijft de Minister van Gezin en Welzijn en de hele Vlaamse Executieve vrij onberoerd. Zij hebben hun voorstel gedaan, zijn overtuigd van hun gelijk en blijven rustig toekijken tot de actievoerders er totaal verbitterd het bijtje bij neerleggen.

Reeds in voorgaande tussenkomsten — want het is niet de eerste keer — heb ik gesteld dat deze situatie mensonwaardig is en onaanvaardbaar. Deze actie zo laten doodbloeden zal de hele sector voor jaren tekenen en de constructieve opbouw naar een kwalitatieve welzijnszorg in Vlaanderen zwaar hypothekeren. Hoe wilt u dat op deze wijze de sector zal deelnemen aan een rondetafelconferentie ? In antwoord op mijn vorige interpellatie kondigde u een nieuw initiatief aan om de situatie te deblokken. Ik heb dit initiatief nooit begrepen. Wat was hiervan de bedoeling ? U hebt dit beperkt tot een herhaling van de bestaande voorstellen en de werknemers gevraagd samen te komen in de paritaire comités om over deze voorstellen te onderhandelen.

Het moet u toch duidelijk geweest zijn dat dit niet aanvaardbaar was als dit niet begeleid werd door een discussie over de verdeling van de voorziene 2,3 miljard of een herbespreking van deze financiële enveloppe. De zogenaamde nieuwe opening is dus niet gemaakt. Alles heeft zich beperkt tot één gesprek, een gesprek dat naar mijn indruk de partijen alleen maar verder van elkaar verwijderd heeft. De vakbonden die een eigen tussenvoorstel hadden uitgewerkt kregen amper de kans om dit ter sprake te brengen, laat staan dat hierover zou gepraat zijn.

Minister J. Lenssens : Weet u wat dat tussenvoorstel kost ?

Mevrouw M. Vogels : Ik weet dat.

Minister J. Lenssens : Zeg dan wat het op jaarbasis kost, en wat het inhoudt.

Mevrouw M. Vogels : Ik weet wat

Vogels

het inhoudt en ik denk dat het ongeveer 8 miljard frank kost.

Minister J. Lenssens : Uw cijfer is overdreven.

Mevrouw M. Vogels : Als men de totale personeelsopvulling bekijkt . . .

Minister J. Lenssens : Dat hoor ik u liever zeggen. Is u van oordeel dat het huidige Vlaamse budget 8 miljard frank bijkomend kan dragen ?

Mevrouw M. Vogels : Daar gaat de discussie niet over.

Minister J. Lenssens : Wie gaat dat betalen ?

Mevrouw M. Vogels : De discussie gaat erover dat de Vlaamse Executieve blijkbaar niet bereid is om te onderhandelen. Het is logisch dat in een onderhandelingsituatie . . .

Minister J. Lenssens : U stelt de zaken totaal verkeerd voor.

Mevrouw M. Vogels : Dat is uw mening.

Minister J. Lenssens : Ik heb er mijn mening over, maar het is ongehoord dat u dat steeds opnieuw doet.

Mevrouw M. Vogels : Ik heb er ook mijn mening over en het is logisch dat in een onderhandelingsituatie . . .

De Voorzitter : Mijnheer de Minister, het is goed dat er wat spankracht in een vergadering is, maar u onderbreekt mevrouw Vogels toch iets te veel. Voor de helderheid van het debat zou het goed zijn mocht u het betoog van mevrouw Vogels aanhoren. Daarna krijgt u ruim de tijd om te antwoorden.

Mevrouw M. Vogels : Dank u, mijnheer de Voorzitter, ik wil er alleen op wijzen dat de Vlaamse Executieve niet eens bereid was om te luisteren naar een tussenvoorstel dat de vakbonden wilden voorstellen . . .

Minister J. Lenssens : Onjuist. (Gelach)

Mevrouw M. Vogels : . . . en dat er niet over gepraat werd. Sindsdien is het opnieuw windstil op het onder-

handelingsterrein en dat is geen halve waarheid maar een hele waarheid.

Een lid van de PVV : Zeer juist. (Gelach)

Mevrouw M. Vogels : Toch is dit een ernstig dossier. De Vlaamse Executieve zit hier als onderhandelingspartner binnen een sociaal conflict, maar diezelfde Executieve draagt ook de zware verantwoordelijkheid voor het functioneren van deze sector en die neemt ze momenteel niet. De wijze waarop ze zich samen met de Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin opstelt is die van een werkgever die overtuigd van zijn gelijk het been stijf houdt, erger zelfs, van een kortzichtige werkgever die niets anders meer ziet dan zijn korte-termijnvoorstellen en hierdoor zijn bedrijf op langere termijn zware schade berokkent.

Het is aan de Vlaamse Executieve om initiatieven te nemen om de zaak te deblokken. Waarom wordt in dit conflict, net zoals voor de ziekenhuissector, geen bemiddelaar aangesteld die in een eerste fase moet trachten het gesprek tussen Regering en actievoerders opnieuw op gang te brengen ? Waarom komen er op geen enkele wijze voorstellen die de situatie moeten ontmijnen ?

Tijdens een debat vorige week — de heer Denys was er trouwens ook — georganiseerd door het gemeenschappelijk vakbondsfront, vorige woensdag te Aalst met vertegenwoordigers van alle partijen, op de CVP na die het niet nodig vond zijn standpunt toe te lichten, bevestigden de andere meerderheidspartijen het absoluut maximum van de voorziene 2,3 miljard frank. Ook CVP-volksvertegenwoordiger Van Peel, gisteren in actie in Zevenbergen te Ranst, verklaarde de eisen en vooral het personeelstekort te begrijpen, maar wees op de budgettaire beperkingen. Ik zal dit budgettaire excuus in twijfel blijven trekken — dat is mijn volste recht — het gaat immers vooral om politieke prioriteiten en minder om budgettaire middelen. Maar zelfs los daarvan zijn binnen dit pakket van 2,3 miljard nooit alternatieven geformuleerd.

Een eerste alternatief, wat mijns in-

ziens de partijen opnieuw rond de tafel kan brengen, is af te zien van de wijze waarop men in het voorstel Lenssens tegemoet komt aan het personeelstekort. Na nieuwe becijfering blijf ik erbij dat er op basis van de goedgekeurde normen een tekort is van ongeveer 2000 full-time-equivalenten.

Mijnheer de Minister, ik heb mij meer gewapend.

Minister J. Lenssens : U beschikt over totaal onjuiste gegevens. U kan dit niet bewijzen. U kan tabellen maken zoveel u wil.

Mevrouw Vogels : Die tabellen zijn gebaseerd op de lijst van de erkende instellingen zoals de Administratie ze heeft gepubliceerd. Ze zijn gebaseerd op de wettelijk erkende normen en ik kom tot cijfers van een tekort van 1800 mensen.

Minister J. Lenssens : U maakt abstractie van het contingent IBF-mensen . . .

Mevrouw M. Vogels : Neen, daar maakt ik geen abstractie van.

Minister J. Lenssens : U maakt ook abstractie van de uitbreidingen van de jongste twee jaar die, desalniettemin, toch zijn toegestaan. Als u die zou kennen, zou u het bewijs leveren dat u het dossier goed kent en zou u tot een veel lager cijfer komen.

Mevrouw M. Vogels : Mijnheer de Minister, ik zal u straks een kopie geven van de cijfers die ik in mijn bezit heb, dan kan u ze ook cijfermatig weerleggen. Ik zie in het Fonds 81 een tekort van 1892 full-time equivalenten en binnen de bijzondere jeugdzorg van 644. In tegenstelling tot hetgeen u voorheen heeft verklaard, bestaat het grootste deel daarvan in het Fonds 81 uit opvoeders, namelijk 939 van de 1892 en uit 295 paramedici. In de bijzondere jeugdzorg — daarin hebt u gelijk — liggen de cijfers enigszins anders. Daar is de verdeling 187/457, waarvan 187 opvoeders zijn.

Minister J. Lenssens : In verhouding tot de bezetting zijn er 12 betrekkingen minder dan de voorziene norm. In verhouding tot de erkenning ko-

Lenssens

men we amper aan 50 à 60. Dat is dus één tiende van uw cijfers. Waar u ze haalt weet ik niet, maar ze zijn in alle geval onjuist.

Mevrouw M. Vogels : Dan zou ik uw cijfers graag zien, liefst op papier en als u daarbij uw bron vermeldt, zal ik de mijne ook geven.

Minister J. Lenssens : Mijn bron is natuurlijk mijn administratie.

Mevrouw M. Vogels : Die van mij ook, dat is zeer merkwaardig.

Ik heb dus een tekort aan opvoeders in de bijzondere jeugdzorg van 187. Een tweede zaak die ik omtrent de bijzondere jeugdzorg kan zeggen is dat men daar thans een bezetting heeft van één opvoeder op drie, een norm die, zoals u weet, zwaar in twijfel wordt getrokken. Eén van de grote frustraties bij de actievoeders is het feit dat naar de bijzondere jeugdzorg toe op dat vlak niets is gebeurd.

Een eerste alternatief om de partijen opnieuw rond de tafel te brengen is af te zien van de wijze waarop men in het voorstel tegemoet komt aan het personeelstekort. Ik blijf erbij dat er 2.000 full-time-equivalenten tekort zijn en ik weet dat uw plan voorzien in de bijkomende aanwerving van 1200 full-timers. Slechts 350 hiervan zouden bedoeld zijn om de personeelsstop enigszins te milderen. Bijkomend zouden 150 aanwervingen gebeuren in het kader van nieuwe normen inzake weekendbezetting.

De volledige toewijzing van deze 1.200 aan de bestaande instellingen zou een betekenisvol signaal zijn. Zowel vertegenwoordigers van de SP, van de VU als van de PVV hebben erop gewezen dat binnen het pakket verschuivingen mogelijk moeten zijn. Wel, ik daag hen uit zich uit te spreken over dit voorstel.

Heel wat collega's hebben destijds hun steun toegezegd aan de opvoeders en een eisenbundel ondertekend. Zij hebben hiermee minstens uiting gegeven aan hun bekommernis voor de welzijnssector. Wel, collega's, wie A zegt moet ook B zeggen en ik roep u in de plaats nu op te

werken aan een oplossing om dit conflict te deblokken en op een serieuze manier te overwegen om de motie, die ik na deze interpellatie zal neerleggen, te steunen. U kan reeds beginnen met de redactie van uw eenvoudige motie, want mijn tekst is klaar. Maar, los van deze eenvoudige motie zou ik u willen oproepen om in de verschillende fracties op een ernstige manier te discussiëren over de inhoud van mijn motie, die als volgt luidt : „De Vlaamse Raad vraagt aan de Vlaamse Executieve :

1. een bemiddelaar aan te duiden die als opdracht heeft de onderhandelingen tussen werknemers en overheid te deblokken

2. als eerste betekenisvol signaal de 1.200 bij komende arbeidsplaatsen, zoals voorzien in de eindvoorstellen van de Executieve volledig toe te wijzen aan de bestaande instellingen.”

Minister J. Lenssens : Zegt gij er dan ook bij dat er geen enkele arbeidsplaats kan bijkomen die nodig is omwille van de dringende noodzaak aan bij komende opvangplaatsen voor volwassen gehandicapten, een sector die tegen 1995 een bijkomende behoefte kent van 3.000 eenheden ? Als u zegt dat dit er nog moet bijkomen, dan vraag ik u of zoiets op dit ogenblik, binnen de budgettaire context, ja dan neen mogelijk is.

Mevrouw M. Vogels : Als u daarop een antwoord vraagt, zal ik u dat graag geven.

U hebt een welzijnsconferentie aangekondigd voor het voorjaar van 1990. Binnen die conferentie moet mijns inziens de globaliteit van de problemen in die sector worden besproken.

Een van de problemen is het tekort aan volwassenenopvang. Een ander is het teveel aan opvang voor jongeren omwille van de geboortedaling.

In het kader van de welzijnsconferentie moet hiervoor naar oplossingen worden gezocht, en niet nu vandaag.

Uw voorganger, mevrouw Steyaert, poogde indertijd terecht maar zonder veel succes via de circulaire 44 om de

reconversie of de ombouw van instellingen voor jongeren naar instellingen voor volwassenen te realiseren.

Minister J. Lenssens : U verwacht bijzondere jeugdzorg met de gehandicaptensector. Circulaire 44 slaat alleen op de bijzondere jeugdzorg.

Het spijt mij dat u het dossier niet beter kent. Het Fonds 81 heeft niets te maken met circulaire 44.

Mevrouw M. Vogels : Ik meen het dossier beter te kennen dan u denkt. Ik ken in Kalmthout een instelling die een MPI was met jongeren, deels gefinancierd door het Fonds 81 en deels gefinancierd door de bijzondere jeugdzorg. Ze is omgebouwd tot een instelling voor volwassenen, met alle moeilijkheden vandienvind omdat die operatie niet goed was voorbereid. De naam ontschiet me maar ik wil die u wel bezorgen, de materies zijn dus niet zo gescheiden.

Circulaire 44 sloeg inderdaad op de bijzondere jeugdzorg maar had ook tot doel om te bouwen naar volwasseneninstellingen.

Minister J. Lenssens : Dat is onjuist. De bijzondere jeugdzorg gaat per definitie over minderjarigen. U spreekt over ombouw van bijzondere jeugdzorg naar volwassenen. Dat is je reinste onzin.

Mevrouw M. Vogels : De MPI's worden deels gefinancierd door het Fonds 81 en deels door de bijzondere jeugdzorg.

Minister J. Lenssens : Dat is onjuist.

Mevrouw M. Vogels : Ik kan u het voorstel geven. Ik heb er zelf ooit een artikel over geschreven. Ik verzeker u dat de manier waarop alles vroeger is gebeurd niet zo fraai is voor het Kabinet.

Minister J. Lenssens : U trapt na naar iemand die u een jaar geleden lof hebt toegezwaaid. Dat is heel bedenkelijk.

Mevrouw M. Vogels : U doet niets dan trappen naar mij.

Minister J. Lenssens : Ik wijs op onjuistheden en halve waarheden.

De Voorzitter : Dames en Heren, ik heb de indruk dat het hier gaat om onverenigbaarheid van karakters in plaats van onverenigbaarheid van argumenten.

Mevrouw M. Vogels : Ik doe een oproep tot de andere fracties in dit half-rond. Het is volgens mij onverantwoord een conflict, dat reeds zolang aansleept, te laten doodbloeden. Ik ben ervan overtuigd dat dit de volgende jaren een hypotheek zal leggen op de sector en dat dit elke kwalitatieve welzijnszorg in Vlaanderen zal beïnvloeden.

Ik roep de leden op om ernstig na te denken over de motie die ik indien. Wat was de uiteindelijke bedoeling van het nieuw initiatief dat de Minister kenbaar maakte op 18 maart en wat was de reden van het mislukken ervan ? Waarom werd het tussenvoorstel van de syndicale afgevaardigden zonder discussie, en zonder ook maar enig overleg, verworpen. *(Applaus bij Agalev)*

De Voorzitter : De heer Mahieu heeft het woord.

De heer M. Mahieu (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, nu de onverenigbaarheid heeft opgehouden te bestaan en de rust is teruggekeerd, zal ik pogen om de banbliksems van de Minister niet op mijn hals te halen.

Ik zal pogen kort te gaan. Een bekend lepers advocaat zegt op de rechtbank altijd : „Mijnheer de Voorzitter, wat niet kort gezegd is, is niet goed gezegd”. U kent ook de spreuk : in de beperking toont zich de meester.

Het was mijn voornemen het woord te nemen bij de vorige interpellatie van mevrouw Vogels maar ingevolge een misverstand was dat niet mogelijk. Inderdaad, leden van andere politieke fracties en ikzelf waren in de mening dat de interpellatie van mevrouw Vogels in de namiddag zou worden gehouden. Ze werd echter gehouden in de voormiddag zodat wij in de onmogelijkheid waren ons standpunt bekend te maken.

Ik ben Burgemeester van de stad Po-

peringe. Op het grondgebied van Poperinge is het MPI De Lovie gevestigd. Dit is de belangrijkste werkgever van onze stad. Een kleine 400 opvoeders zijn er tewerkgesteld.

De directeur van De Lovie heeft een lang gesprek met mij gehad en heeft zijn bekommernis uitgesproken over de toestand van de welzijnszorg. Tot tweemaal toe hebben de opvoeders, naar aanleiding van een betoging, het stadhuis belegerd ; zij hebben mij verzocht hen te ontvangen en hun grieven over te maken.

Mijnheer de Voorzitter, ik wil hier alleen maar herinneren aan de knelpunten. Ik heb de indruk dat het hele probleem van de welzijnszorg een oeverloos gehakketak is geworden. Ik ga met mevrouw Vogels akkoord om te zeggen dat er op dit ogenblik een grote ontmoediging bestaat. Momenteel verkeert men in een impasse. Het zal misschien uw taak zijn, mijnheer de Minister, hieraan de nodige aandacht te schenken en tussen te komen opdat aan dit probleem een oplossing zou worden gegeven.

Als eerste knelpunt heb ik genoteerd de uitbetaling van de subsidievoorschotten. Het moet u bekend zijn dat de subsidievoorschotten meestal te laat worden betaald ingevolge traagheid van de administratie. Ik meen dat de instellingen hiervan niet het slachtoffer mogen zijn. Zij moeten leningen aangaan om hun verplichtingen na te komen.

Mijnheer de Minister, u bent bekend als een accuraat iemand. Ik doe dan ook op u een beroep om tussen te komen opdat de administratie zich behoorlijker zou gedragen en efficiënter zou werken zodat de subsidievoorschotten tijdig worden betaald.

Op de tweede plaats gaan wij er allemaal mee akkoord dat er een herwaarding moet komen van het statuut in de welzijnszorg. Eertijds heb ik u op deze tribune horen verklaren dat u niet meer kan uitbetalen aan personeelsleden van andere takken dan hetgeen wordt uitbetaald aan de personeelsleden van de instellingen die tot de Vlaamse Gemeenschap behoren. Ik kan deze stelling volledig bijtreden, maar er kan niet worden

AGALEV-Raadslid, mevrouw M. Vogels, behandelde in haar interpellatie de problematiek van de aanhoudende onrust in de opvoedingsinstellingen

Mahieu .

weggecijferd dat iets moet worden gedaan, te meer daar de barema's zeker niet in verhouding zijn tot de universitaire barema's en de barema's van de Al-opleiding.

Mijnheer de Minister, het gevolg van *deze toestand zou kunnen zijn dat na een zekere termijn de instellingen niet meer in staat zijn gekwalificeerd personeel aan te trekken.

Wat het personeelsbeleid betreft, ben ik de eerste om aan te nemen — en ik wil hierin zeer objectief zijn — dat de welzijnszorg veel personeel vergt. Anderzijds, kan men niet ontveinzen dat het nodig is, rekening houdend met de overuren en de taken die worden uitgevoerd, het personeelsbestand te verhogen.

Als slotopmerking — en ik heb het u trouwens ook geschreven — wil ik niet zeggen dat u inzake welzijnszorg geen beleid voert. Het is inderdaad uw grote betrachting, zoals die van elke „politieker”. Maar het is tijd dat wij ons ernstig buigen over deze problematiek en wij hier een debat houden over dit beleid, te meer daar op dit ogenblik zeker 2.000 gehandicapten op de wachtlijst staan.

Mijnheer de Minister, mag ik u vragen oog te willen hebben voor deze problematiek. Ik heb getracht kort en beknopt te zijn en in het algemeen de thans bestaande problematiek te schetsen.

De Voorzitter : De heer Hancké heeft het woord.

De heer L. Hancké (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, wij hebben in het verleden onze sympathie voor de eisen van de opvoeders niet gespaard. Moge ik eraan herinneren dat, bij de bespreking van het Regeerakkoord, ik op dezelfde tribune heb gezegd : „Welke Belg zou zijn kinderen, dochter of zoon, als personeelslid op dit ogenblik in deze sector laten werken, rekening houdend met de werklust en met de hoogte van het inkomen”.

De SP heeft in de afgelopen maanden drie punten op haar programma geplaatst. Ten eerste, heeft mijn partij

de Executieve geadviseerd een belangrijke inspanning te leveren, ook budgettair, om aan de eisen van de sector tegemoet te komen. Wij zijn niet zo ver gegaan — dat was ook niet onze rol — de omvang en de bestemming van de middelen te bepalen. De Executieve heeft inmiddels een niet onbelangrijk bedrag, toegevoegd en we aanvaarden dat voor dit jaar de grens is bereikt.

Ten tweede, blijft de SP pleiten voor een programmatie. Ik hoop dat de gesprekken daarover, die op het einde van het jaar zullen worden hervat, in een serene sfeer zullen verlopen.

Ten derde, hebben we steeds gevraagd om de kwalitatieve aspecten van de sector op een welzijnscongres onder de loep te nemen. Wij gaan er van uit dat binnen de budgettaire mogelijkheden een grote inspanning is geleverd. Wij dringen er echter sterk op aan dat de programmatie verwezenlijkt wordt en niet meer wordt losgelaten en dat er een welzijnscongres wordt gehouden, naar analogie met dat voor de ziekteverzekering, zodat een aantal fundamentele aspecten van de sector aandacht kunnen krijgen.

Wij zijn van oordeel dat in deze sector „alles moet kunnen, maar niet tegelijkertijd”. Dit geldt zowel voor de budgettaire inspanningen, als voor de vraag naar bijkomend personeel. De huidige inspanningen zullen in de toekomst moeten worden opgedreven, gelet op de nieuwe noden van de sector.

Het is echter niet redelijk om de inspanningen op het vlak van het personeel uitsluitend te richten op de bestaande instellingen.

Wij willen dat er een akkoord wordt bereikt en uitgevoerd, dat in het kader van de programmatie en van de welzijnsconferentie periodiek zal worden aangepast en uitgebreid tot dat binnen afzienbare tijd aan de meest fundamentele noden van de sector is tegemoet gekomen.

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys (op de tribune) :

Mijnheer de Voorzitter, ik ga in op de uitnodiging van mevrouw Vogels die het standpunt vraagt van iedere fractie over het eisenpakket van de opvoeders.

Wat mij in deze materie opvalt is de geringe budgettaire kennis waarmee deze problematiek besproken wordt. Dit geldt zowel voor het debat georganiseerd door het vakbondsfront vorige week, als voor het debat dat wij vandaag houden.

Vroeger reikte mijn kennis overigens ook niet zo ver. Wij hebben immers van de Minister niet veel cijfergegevens gekregen. Het is een verdienste van de vakbonden dit wel te hebben gedaan. Voor hun zeven à acht deelen hebben zij de budgettaire weerslag geraamd en zij hebben dit ook gedaan voor de diverse voorstellen van Minister Lenssens. Het eerste voorstel Lenssens zou 975 miljoen kosten. Het tweede voorstel Lenssens zou op kruissnelheid 2,1 miljard kosten — dat zijn de cijfers van de vakbond — en het voorstel van de vakbonden zelf zou 7,6 miljard kosten.

Collega's, de PVV heeft altijd gezegd dat een meeruitgave, een accentverschuiving gecompenseerd moet worden. Wij zijn consequent. Wij zeggen dat er in de sector van Welzijn en Gezin accentverschuivingen moeten komen ten gunste van de gehandicaptensector. Laten we echter eerlijk blijven. Op een totaal budget van 20 miljard kan men onmogelijk een accentverschuiving van 7 miljard toepassen. Dit lijkt ons niet realistisch.

Mijnheer de Minister, wij hebben ook naar een oplossing gezocht. Ons voorstel kost op kruissnelheid de helft van uw voorstel en dit omdat wij prioriteiten leggen. Met ons voorstel komen wij tegemoet aan de twee voornaamste eisen van de opvoeders. Bij mijn weten stellen de opvoeders drie belangrijke eisen. Ten eerste, eisen zij een weddeschaal die gelijk is aan die van de verplegers die dezelfde vorming en hetzelfde niveau van diploma hebben. De Minister daarentegen wil het loon van de opvoeders gelijkstellen met dat van de rijksopvoeders. Ik vind dat de vraag van de opvoeders terecht is. In onze

Denys

berekeningen spelen wij in op die gerechtvaardigde vraag.

Een tweede eis van de opvoeders betreft de ongewone prestaties zoals zondagdienst en nachtdienst. Zij wensen hiervoor vergoed te worden zoals het verplegend personeel. Dat zijn de twee grote eisen van het opvoederspersoneel op dit ogenblik. Ik kom daar straks nog op terug. Ik wil u slechts zeggen in welke context wij ons alternatief voorstel hebben gedaan. Een derde voorstel gaat in op de vraag naar meer tewerkstelling.

Collega's, wij hebben ons gebaseerd op de cijfers van de vakbond. Wij hebben deze cijfers blindelings overgenomen. Inspelend op drie van de zeven of acht deelen, hebben wij onze prioriteiten gelegd. Immers, wij beseffen heel goed dat het ganse pakket onbetaalbaar is. Ik zal u de cijfers geven. Ik begin met de baremieke aanpassing. Wij richten dit alleen aan degenen die vandaag ten overstaan van de publieke opinie met de problemen zitten, met name de opvoeders. Men spreekt altijd over 12.000 werknemers in die sector. Uiteindelijk gaat het maar over 7.000 opvoeders, die andere 5.000 werknemers zijn administratief- en onderhoudspersoneel. Inspelend op wat op dit ogenblik in de publieke opinie sterk leeft, hebben wij onze berekeningen gemaakt. De baremieke aanpassing, op basis van de vakbondscijfers, van de 'verpleegkundigen, van de klasse 1-opvoeders, van de hoofdopvoeders, van de opvoeders groepschef, betekent een bedrag van 193 miljoen. De voorstellen van Minister Lenssens gaan over 12 miljoen. Wij nemen die vakbondseisen over, dus 193 miljoen. De toeslagen voor de onregelmatige diensten, dit zijn zon- en/of feestdagprestaties, actief nachtwerk en passieve waak — zaterdagprestaties werden niet meegerekend omdat niet alle verpleegkundigen dit krijgen — bedragen 563 miljoen — vakbondscijfers — ten overstaan van de voorstellen van Minister Lenssens met name 308,861 miljoen. Wij voegen daarbij de programmatie voor de openbare diensten waar wij 50 procent van het totale aantal nemen. Het gaat om 234

miljoen op basis van de vakbondscijfers. Daarenboven aanvaarden wij het eerste voorstel voor de bijkomende tewerkstelling, zijnde de opheffing van de personeelsstop. Daar neem ik de cijfers van Minister Lenssens. Dit was een bedrag van 276 miljoen. Collega's, ik spreek over een totaal budgettaire weerslag van 1,258 miljard. Dit is minder dan de helft van wat Minister Lenssens voorziet. Als wij dit bedrag omrekenen voor de 7.000 opvoeders — ik reken de bijkomende tewerkstelling niet mee — dan krijgen zij gemiddeld 116.775 frank of 9.731 frank bruto per maand. Dit bedrag omvat de baremieke aanpassing, de toeslagen voor onregelmatige diensten, de programmatie voor de openbare diensten, een totaal pakket van 874 miljoen. Ik heb dit verdeeld over 7.489 opvoeders in totaal waarvan er 5.712 in de gehandicaptensector staan en 1.777 in de bijzondere jeugdzorg.

De heer J. Sleecx : Is dat het totale pakket ?

De heer A. Denys : Dat is het totale pakket van 1,2 miljard frank. Ik zal u straks de cijfers tonen. Men moet natuurlijk een keuze maken. Wij hebben ons binnen het eisenpakket gericht naar de opvoeders en niet naar al het personeel, omdat voor de publieke opinie vooral daar de probleem zich situeren. Er werd geen rekening gehouden met de barema-aanpassingen — daarop leggen wij het accent — en met wat zij terecht vragen, met name een toeslag voor ongewone prestaties op voorwaarde dat zij daarvoor bezoldigd worden zoals de verpleegkundigen. Die cijfers zijn beschikbaar : samen met 329 miljoen voor meer tewerkstelling vertegenwoordigt dit een totaal budget van 1,2 miljard op kruissnelheid.

Mijnheer de Minister, dit alles toont aan dat u bij het uitwerken van uw voorstellen de verkeerde keuzen hebt gemaakt. U speelt niet in op de rechtmatige eisen van de opvoeders. Had u, van bij de aanvang van het conflict, uw voorstellen gericht op deze twee bijzondere eisen, dan waren de vrede en de rust die zo noodzakelijk zijn in deze sector reeds lang teruggekeerd.

Wij zullen, bij de bespreking van de begroting, via amendementen en nieuwe voorstellen een alternatief ter tafel leggen. Wij zullen dit, consequent met wat wij hebben gezegd, compenseren. Wij willen tegemoet komen aan de rechtvaardige eisen in deze sector, zonder het budget te bezwaren.

De Voorzitter : De heer Sleecx heeft het woord.

De heer J. Sleecx (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik zal niet alles herhalen wat door collega Hancké reeds is gezegd. Wat mij heeft gestoord is het feit dat de Minister nogal zwaar reageert zonder mevrouw Vogels te laten uitspreken. *(Applaus bij Agalev)*

Mijnheer de Minister, een probleem dat u beter kent dan ik, alhoewel ik toch enige ervaring heb in verband met de gehandicaptensector is de steeds toenemende demotivatie in de sector. De heer Van Peel zal dit zeker beamen. Er moet hier dringend iets worden gedaan. Anderzijds wijzen de 2,3 miljard reeds op een duidelijke inspanning. De toestand moet immers worden gedeblokkeerd. Ik, kan mevrouw Vogels begrijpen als zij zegt dat de Executieve een bemiddelaar zou moeten aanwijzen om de onderhandelingen opnieuw op gang te brengen.

Een volgend punt betreft de 1.200 bijkomende arbeidsplaatsen. Ik heb het daar enigszins moeilijk mee. Ik weet dat er budgettaire problemen zijn. Niettemin loont het de moeite het voorstel van mevrouw Vogels in de verschillende fracties grondig te bespreken. Ik pleit ervoor, niet volledig namens mijn fractie maar wel vanuit een stuk eigen beleving, dat het voorstel van mevrouw Vogels zou worden besproken, dat men er zich zou over bezinnen en dat men nadien een standpunt zou innemen.

Het grootste probleem vormt de demotivatie, en spijtig genoeg moet ik nogmaals herhalen dat precies bij deze groep uit de samenleving de grootste nood aan motivatie bestaat en dat zij nogmaals zullen worden getroffen. Ik beweer niet dat er geen inspanningen worden gedaan — men begrijp

Sleecx

pe mij niet verkeerd — maar gelijk welk voorstel, zij het dan van de oppositie of van de meerderheid, dat een verbetering kan tot stand brengen verdient te worden onderzocht.

De Voorzitter : Minister Lenssens heeft het woord.

Minister J. Lenssens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, collega's, ik ga niet zoals gebruikelijk de interpellanten danken. Ik ben het eens met mevrouw Vogels dat wij reeds zo vaak over deze belangrijke problematiek hebben gedebatteerd dat er slechts weinig nieuwe elementen aan bod kwamen of vroeger aangehaalde elementen werden uitgediept.

Collega's, de geschiedenis is altijd heel belangrijk, ook de kortlopende geschiedenis. De Minister van Onderwijs zal dit beamen. Vandaar dat ik zou willen stellen dat het eindvoorstel van 20 februari niet zomaar met een toverstok uit de mouw van de Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin is getoverd. Het is veeleer het resultaat van maandenlange gesprekken en negociaties met de vakbondsvetegenwoordigers, gepaard gaande met ludieke en andere acties waarmee ik uiteraard geen moeite heb. Men mag echter niet, zoals mevrouw Vogels, het eindvoorstel isoleren van wat is voorafgegaan, met name gesprekken die plaats hadden tijdens het jaar 1988, waarbij de vakbonden in maart-april van vorig jaar een eisenprogramma hebben ingediend dat wij altijd te goeder trouw als leidraad hebben gevolgd bij het formuleren van wat volgens ons haalbaar was. Een belangrijk detail is dat de syndicale organisaties overigens dat zelfde eisenprogramma op 15 december 1988 officieel hebben gestuurd aan de Voorzitter van het Nationaal Paritair Comité nummer 319 en bevestigd op 13 januari 1989.

Welnu, wie dat eisenprogramma vergelijkt met wat in het eindvoorstel staat — en dit verklaart heel veel, collega's, over de spreiding van de verschillende verhogingen die wij kunnen toestaan — zal, daar twijfel ik niet aan, versteld staan over het parallelisme tussen het ene en het an-

dere. Ik heb de eis niet uitgevonden dat de zondagpremies moeten worden verdubbeld, maar heb hem wel helpen realiseren. Ik heb niet de eis uitgevonden de haard- en standplaatstoelagen toe te kennen aan het minst betaalde personeel, maar heb hem wel helpen realiseren. Zo kan ik verder gaan, met de nachtpremie, de maandpremie, de sociale programmatie en noem maar op.

Hetgeen ik nu ga zeggen is ook geschiedenis, die vaak en bewust wordt vergeten. In 1988 heeft de Vlaamse Gemeenschap 1000 frank meer toegekend. In de Franstalige Gemeenschap moeten de collega's nog steeds betogen en staken om die verhoging van 1000 frank te bekomen met zes maanden vertraging. Bij ons werd deze maatregel toegepast op 1 juli 1988. Op 1 januari hebben wij de maandpremie verhoogd. Wij hebben de anciënniteitsanomalieën rechtgezet, de directiewedden van de kleine instellingen geregulariseerd en 250 bijkomende betrekkingen gecreëerd in het kader van het interdepartementeel begrotingsfonds.

Dan komt de negociatieronde van 1989 die na een lang proces — ik herhaal het — heeft geleid tot wat in het eindvoorstel staat. Ik ga de details niet herhalen. Ik zeg echter dat wij ook hier totaal te goeder trouw, in afspraak met de vertegenwoordigers van de syndicale organisaties, hun eigen eisenbundel hebben gevolgd en het op pecuniaire vlak mogelijk gemaakt.

In hun eindvoorstel wordt hun origineel eisenprogramma — niet het gewijzigd programma dat ze na elke betoging hebben aangepast, de lat hoger leggend — voor 95 procent, zo niet voor 100 procent gerealiseerd. Het is goed dit te weten.

Collega's, ik kan niet voldoende onderstrepen dat het gewogen gemiddelde van alle bijkomende voordelen vervat in het eindvoorstel, een verbetering van de loontoestand met zich brengt, met inbegrip van de premies, van ongeveer 10,01 procent. Voor de categorieën van opvoeders betekent dit gemiddeld 12 à 14 procent. De salariëring moet voor 100 procent uit gemeenschapsmiddelen worden op-

gebracht. Ik meen dat niemand in deze Raad zal stellen dat dit geen uiterst belangrijke inspanning is. (*Onderbreking van de heer Denys*)

Mijnheer Denys, ik moet de vakbondspamfletten niet lezen. Ik heb u zelf de cijfers gegeven.

De heer A. Denys : Mijnheer de Minister, ik ben geen vakbondsmann, maar ik zou graag van u die cijfers krijgen.

Minister J. Lenssens : U bent de jongste maanden, op het ogenblik dat over dit dossier in deze Raad werd gedebatteerd misschien niet aanwezig geweest, maar alle cijfers zijn doorgegeven. De kosten bedragen 2,2 miljard. Daarin zijn de 1.200 arbeidsplaatsen begrepen, maar niet sociale programmatie, die per jaar 320 miljoen kost. Het gaat met andere woorden over 2,5 miljard. Daarin is de sector gezins- en bejaardenhulp begrepen, die mee in het globale pakket was opgenomen. Ik herhaal dat het voor de Vlaamse Executieve voor de jaren 1989 en 1990, gelet op de vele andere belangrijke prioriteiten, budgettair niet mogelijk was meer te doen dan nu wordt gedaan.

De heer Denys heeft inderdaad voorstellen gedaan. Ten eerste, mijnheer Denys, heb ik de allergrootste twijfel of uw cijfers kloppen. Ik zal ze nakijken en u schriftelijk meedelen wat de werkelijke kostprijs is. Veel erger is echter dat u één categorie personeelsleden isoleert — het zijn er geen 7.000 maar een 5.000 à 6.000 — en de andere 5.000 tot 6.000, die ook werkende mensen zijn, buiten beschouwing laat.

De heer A. Denys : Waar liggen de problemen, bij de opvoeders, bij de onderhoudsmensen, of bij het administratief personeel ?

Minister J. Lenssens : Als een hoofdkok van een grote instelling met 15 jaar dienst mij zijn loonbriefje toont en zegt dat hij 27.000 frank per maand verdient, dan is dit een even schandelijke onderbetaling als de onderbetaling van de opvoeders, wier problemen ik ook kan begrijpen.

De heer A. Denys : De opvoeders worden niet betaald zoals de verpleegkundigen, en aan die on-

Denys

rechtvaardigheid moet een einde komen.

Minister J. Lenssens : Wat de PVV voorstelt komt enkel tegemoet aan de duidelijke uiting van onvrede van een bepaalde categorie, maar gaat voorbij aan de vele kleine stille werkers in de instellingen. Ik weet dat zij voor de PVV niet belangrijk zijn. Voor de PVV moet politiek bedreven worden. In de eindvoorstellen zijn wij sociaal rechtvaardig geweest en hebben wij, ook en vooral, gezorgd dat de laagste categorieën van werkende mensen in deze sector het toch iets beter krijgen. Uw cijfers, mijnheer Denys, raken in bepaalde opzichten kant noch wal. Indien u mij deze cijfers en vooral de berekeningswijze toestuurt, zal ik u een concreet antwoord geven.

Mijnheer de Voorzitter, ik kom nu tot mijn „vijf-minuten-brief” van 17 maart 1985. Mevrouw Vogels, u bent weer zeer handig geweest en hebt alleen over het eerste punt gesproken. U hebt gewoon gedaan of de vier andere punten er niet in stonden.

Mevrouw M. Vogels : Ik moest kort gaan. (*Gelach*)

Minister J. Lenssens : Het was en blijft de bedoeling van de Vlaamse Executieve de politieke wil tot uiting te brengen dat wij werkelijk voorstander zijn van een dialoog en van het voortzetten van de gesprekken, ook in moeilijke omstandigheden, met de vertegenwoordigers van het personeel, zijnde de syndicale organisaties. Ik heb op vijfvoudige wijze „dialoogpistes” geopend of doorgetrokken. Het is goed deze kort te citeren.

Ten eerste vraag ik dat de vakbonden in het nationale paritair comité binnen de limieten van het eindvoorstel de onderhandelingen aanvatten om te komen tot een collectieve arbeids-overeenkomst. Deze is noodzakelijk, want zonder CAO kunnen de premies en de lonen op 1 september niet worden verhoogd. Wij hebben die CAO nodig. Als men zou weigeren — waarvoor ik geen indicatie heb — naar de paritaire commissie te gaan,

ontstaat het probleem dat de verhoging van de vergoedingen niet kan worden toegepast op 1 september.

Ik heb hier nog nooit gezegd dat de concrete invulling van het eindvoorstel te nemen of te laten is. Wel heb ik gezegd dat de subsidiëring in de opvoedingsinstellingen niet groter kan zijn in de vrije sector, hoofdelijk per functie, dan wat de overheid in de Rijksopvoedingsinstellingen bestaat.

Mocht morgen of overmorgen in het paritair comité een CAO worden bereikt dat op bepaalde punten een herschikking bevat voor sommige subsidiëringen, dan zal ik, na te hebben onderzocht of dit budgettair binnen de termijnen van het eindvoorstel valt, mij daar niet tegen verzetten. Wij hebben dit nooit anders gesteld. Ik herhaal dat wij die punten van het eindvoorstel gewoon hebben opgenomen zoals in het syndicale eisenprogramma opgesteld. Vandaar die indeling met premies en verhogingen allerhande.

Ik hoop dat het paritair comité heel binnenkort kan samenkomen en dat daar een constructieve dialoog tussen werkgevers en werknemers ontstaat binnen de perken van wat de Vlaamse Regering in het eindvoorstel voorziet.

In een volgend punt van mijn brief nodig ik de vakbonden uit deel te nemen aan een technische werkgroep om mij advies te verstrekken over de affectatie van de 450 betrekkingen in de bestaande instellingen. Ik ben bereid te overwegen om desgevallend het aantal van 450 naar 550 op te trekken zodanig dat in het kader van de 1.200 betrekkingen een herschikking mogelijk is. Ook dit aanbod blijft gelden.

Ten derde, voor de algemeen sociaal-economische aspecten van deze sector verwijs ik naar het Vesoc. Als de vakbondsleden in het Vlaams Economisch en Sociaal overlegcomité morgen vragen de, sociaal-economische aspecten van deze sectoren te behandelen, dan hebben zij alvast mijn steun.

Ten vierde, en dat is zeer belangrijk,

is een eindvoorstel in deze materie geen voorstel voor de eeuwigheid. Wij hebben steeds voorgehouden dat dit voor twee jaar was een daarmee gaan wij in op een suggestie van collega Hancké namens de SP, om te komen tot een soort programmatie. Wij zijn bereid, zonder ons formeel te engageren over de inhoud — dat is vandaag trouwens niet mogelijk — in het vierde kwartaal van 1990 de vakbondsvertegenwoordigers opnieuw te ontmoeten om dan met kennis van zaken in verband met de vooruitzichten van de begroting te onderzoeken op welke wijze de subsidiëring na januari 1991 kan worden verhoogd.

Indien het de mensen in de sector kan helpen, dan wil ik hier verklaren dat, indien de vakbonden prioriteit zouden vragen voor de baremaproblematiek van de klasse 1-opvoeders, wij daarmee akkoord gaan.

De heer A. Denys : U legt uw prioriteiten niet bij de aanpassing van de barema's, ook niet bij die van de klasse 1-opvoeders.

Minister J. Lenssens : Mijnheer Denys, u moet luisteren. Wat de baremieke problemen van de klasse 1-opvoeders betreft zeg ik u dat ik bereid ben dit in de volgende ronde als prioritair te behandelen punt te aanzien. Als dit kan bijdragen tot het vertrouwen in het engagement van de Executieve tot verdere dialoog en overleg voor wat na januari 1991 kan gebeuren, dan zijn wij daar wel toe bereid. Dit aanbod van een verdere dialoog om opnieuw een programmatie voor één, twee of drie jaar te onderzoeken wordt onderschat.

Ik kom nu tot het laatste punt van mijn brief van 17 maart laatstleden waarop ik niet verder zal ingaan. Ik nodig de vakbonden uit mee te werken aan de voorbereiding van een breed welzijnscongres. Collega's, dit zal meer omvatten dan alleen maar de opvoedingsinstellingen. Het welzijnsveld in Vlaanderen omvat ook de ambulante sector en zoveel andere kleine nieuwe sectoren waarvoor wij dringend behoefte hebben aan een moment van bezinning, ons afvragend vanwaar wij komen, waar wij vandaag staan en vooral waar wij

Lenssens

naartoe willen. Heel wat spanningsvelden die binnen, langs en rond die sector in de samenleving tot uiting komen, zullen op zo'n congres misschien geen onmiddellijk vertaalbaar politiek antwoord krijgen. Ik ben er echter van overtuigd dat dit zou kunnen bijdragen tot het bepalen van de grote oriënteringen van onze welzijnspolitiek.

Collega's, wetende dat het welzijnsgebeuren tot op heden inderdaad onvoldoende aanzien had in onze samenleving, maar ook wetende dat de actie van de opvoedingssector een enorme doorbraak betekent die door hen zelf wordt onderschat, heeft een maatschappelijke en een beleidsdoorbraak tot gevolg dat in lengte van jaren de sector ook inhoudelijk alleen maar voordelen kan hebben. Dat is mijn diepe overtuiging. Welnu, dit welzijnscongres is een bijkomend middel om op hoog niveau — inhoudelijk dan — het profiel, het aanzien van het hele gebeuren in Vlaanderen op te trekken tot het peil waarop die sector meer dan recht heeft.

Mevrouw Vogels en ook de heren Sleeckx, Mahieu en Hancké — en deze laatste wens ik te danken voor zijn constructieve belichting — hebben mij gevraagd waarom ik dit initiatief heb genomen. Wel, ik herhaal dat ik dit initiatief heb genomen om te bewijzen dat wij het menen met het verderzetten van de dialoog.

U beweert dat dit initiatief mislukt is. Eens te meer vergist u zich, mevrouw Vogels. Op 23 maart jongstleden heb ik de vakbondsmensen ontvangen. Ik heb toen de vijfpuntenbrief breedvoerig toegelicht. Binnenkort zal ik die mensen opnieuw ontmoeten om te concretiseren wat wij onder dialoog verstaan. Het initiatief is dus helemaal niet mislukt. Uw voorstel tot het aanstellen van een bemiddelaar zie ik niet goed zitten. Een bemiddelaar heeft in dit geval geen zin. Een bemiddelaar kan maar namens de Minister van Tewerkstelling en Arbeid optreden. Wanneer morgen in het paritair comité de onderhandelingen worden aangevat, dan zal uit het verloop van de onder-

handelingen moeten blijken of die Minister het nuttig en opportuun acht om een bemiddelaar aan te wijzen. Voor de onderhandelingen met de vakbond heb ik geen bemiddelaar nodig. Zij kunnen op ieder verzoek hunnerzijds met mij rond de tafel gaan zitten.

Mijnheer de Voorzitter, collega's, ik besluit met enige commentaar bij een algemene bedenking van mevrouw Vogels. Zij stelt de vraag waar wij in ons land naartoe gaan met de prioriteiten. Dezez dagen wordt de begroting 1989 rondgedeeld. Mevrouw Vogels, ik raad u aan de cijfers zorgvuldig te bekijken. Dan zult u kunnen meten in welke voege de Vlaamse Regering haar Regeerprogramma — althans dit van de meerderheid in de Executieve — heeft vertaald in concrete cijfers. Ik kan u geruststellen. Voor de welzijnssector zijn er grote inspanningen geleverd. Die sector was één van de prioriteiten. Maar ook de tewerkstelling, het onderwijs, de milieupolitiek en de economie zijn niet van belang ontbloot. Zij hebben allemaal hun sociaal belang.

Om de prioriteiten te kennen raad ik u aan het Regeerprogramma van deze politieke meerderheid te herlezen.

Ik heb Agalev gelukkig niet nodig om te weten dat onze generatie voor vele uitdagingen staat. De meest mensgevoelige en de grootste liggen op het vlak van de welzijnspolitiek. Dat is onder meer het gevolg van het stijgend aantal hoogbejaarden, waarvan een groot percentage zeer zorgenbehoevend is, evenals de tientallen groepen van kinderen en jongelingen, mannen en vrouwen, die dreigen de trein van de vooruitgang te missen. Ter zake dragen wij allemaal samen een enorme verantwoordelijkheid. Immers, indien onze generatie er niet in slaagt, of door kortzichtige politiek zou nalaten, de authentieke sociale accenten in haar politiek te leggen, ben ik ervan overtuigd dat wij een enorme hypotheek leggen op de toekomst van onze samenleving. Indien wij dat niet zouden doen zou men kunnen spreken van een duale en een gespleten samenleving, die door elke rechtgeaarde democraat vooraf als onaanvaardbaar dient te

worden afgewezen. (*Applaus bij de CVP*)

De Voorzitter : Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw M. Vogels : Mijnheer de Minister, ik dank u voor uw uitvoerig antwoord. U komt hier evenwel steeds opnieuw de geschiedenis vertellen van datgene wat aan het eindvoorstel vooraf is gegaan. Deze geschiedenis ken ik stilaan.

U mag evenwel niet ontkennen dat wij op dit ogenblik met een realiteit leven, die steeds pijnlijker wordt en waarvan de oorsprong ondertussen ook reeds tot de geschiedenis behoort. Het gaat namelijk om de geschiedenis van twee maanden geleden, toen op 6 februari 1989, 94 procent van het personeel uw voorstel heeft verworpen. Zulks is een realiteit in een democratisch systeem, waaraan men niet kan voorbijgaan, maar integendeel een vraag inhoudt tot nieuwe hervormingen en onderhandelingen. Dat is het democratisch spel welke ook de geschiedenis weze en welke ook de bedoelingen waren die eraan voorafgingen. Dat trek ik niet in twijfel. In mijn uiteenzetting wou ik dat verduidelijken.

Ik verheug er mij over dat u opnieuw heeft bevestigd dat u openstaat voor bepaalde verschuivingen binnen het bestaande pakket, niettegenstaande u in hetzelfde betoog zegt dat u bereid is van 450 toegewezen personeelsleden aan de bestaande instellingen te gaan tot 500, wat een te strikte opening is en een te beperkte verschuiving inhoudt. Op dit ogenblik wordt meer gevraagd.

Mijnheer de Minister, ik denk dat het thans nog te vroeg is voor het opstarten van onderhandelingen in het paritair comité. Daartoe dienen, zoals u weet, in de eerste plaats signalen te komen.

Immers, de werknemers zijn thans niet bereid in de paritaire comités te zetelen, zonder dat zij een duidelijk zicht op de mogelijke verschuivingen hebben. Daartoe zijn nieuwe onderhandelingen nodig.

De toezeggingen inzake de program-

Vogels

matie — waarop ook de heer Hancké uitvoerig is ingegaan — moeten hard worden gemaakt.

U zegt dat er betreffende de onderhandelingen tussen de werknemers en uw kabinet geen problemen zijn en u absoluut geen bemiddelaar nodig heeft. In mijn betoog bedoelde ik niet een sociale bemiddelaar, die in het kader van een collectieve arbeidsovereenkomst, moet worden aangesteld, maar wel een bemiddelaar in de algemene zin, die mijns inziens wel nodig is om de situatie te deblokkeren en te ontmijnen. Immers, ik heb de indruk dat de situatie aan beide kanten zo muurvast zit dat op dit moment geen constructieve stappen meer mogelijk zijn, tenzij iemand ter zake onderhandelt.

Ik zie niet in waarom de Executieve op die toch redelijke vraag niet zou kunnen ingaan.

Ik zal niet terugkomen op uw algemene filosofie. Ik zal echter met aandacht uw begroting lezen, ten minste indien wij ze krijgen, want tot op dit ogenblik heb ik nog geen document ontvangen. Mijns inziens zullen wij in de Commissie voor de welzijnszorg daarover nog een hartig woordje praten.

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Het blijkt duidelijk uit het antwoord van Minister Lenssens dat hij zich op een verkeerd spoor aan het klemrijden is ; hij is koppig ; hij wil van zijn voorstellen niet afwijken. In elk geval geven deze voorstellen geen enkele oplossing aan de structurele en rechtvaardige eisen van de opvoeders, die op het vlak van de barema's voor de ongewone prestaties willen gelijkgeschakeld worden met het verplegend personeel.

Daarenboven stellen wij vast dat hij geen enkel antwoord heeft gegeven op de vraag van de heer Mahieu betreffende de vertraging in de uitbetaling van de subsidievoorschotten. Mijns inziens heeft dit ofwel te maken met een slecht functionerende

administratie, ofwel moet het op de een of de andere wijze worden achtergehouden. Ook op dat vlak zou een antwoord verrechtvaardigd zijn.

De Voorzitter : Minister Lenssens heeft het woord.

Minister J. Lenssens : De laatste insinuatie van de heer Denys neem ik niet ; ze is grof. U moet op uw woorden letten.

Betreffende de uitbetaling van de voorschotten, kan ik u dat zeggen dat, voor 1988, er enkele maanden een vertraging werd opgelopen. Thans zijn voor de eerste vier maanden van dit jaar alle voorschotten aan alle instellingen tijdig uitbetaald. Het is mijn intentie, alsook deze van de administratie, dit elke maand tijdig te doen.

Thans kom ik tot een laatste aspect.

De begroting laat toe een belangrijk gedeelte van de achterstallige betalingen aan de instellingen in de loop van dit jaar uit te betalen.

Collega Denys, uw voorstel getuigt van een staaltje handige demagogie. (*Protest van de heer Denys*) U redeneert dat, vermits de opvoeders zich thans sterk uiten in hun acties, de PVV daar snel moet op inspelen met een voorstel dat budgettair kant noch wal raakt. Dat is zeer bedenkelijk ; dat is zuivere demagogie. (*Protest van de heer Denys*)

De heer A. Denys : Mijnheer de Minister, u zegt dat het probleem van de achterstallen opgelost zou zijn. Ik heb een nota in mijn bezit van Caritas Catholica, waaruit blijkt dat er nog voor 2,55 miljard achterstallen zouden zijn.

Minister J. Lenssens : De heer Denys verwacht de voorschotten met de achterstallen. Hier werd alleen over de voorschotten gesproken ; ik heb daarop geantwoord.

De achterstallen kunnen wij groten-deels in de loop van dit jaar betalen.

Indiening van moties

De Voorzitter : Door mevrouw Vogels en de heer Janzegers werd tot

besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie ingediend die luidt als volgt :

„De Vlaamse Raad,

— gehoord de interpellatie van mevrouw Vogels over de sociale onrust in de sector gehandicaptenzorg en bijzondere jeugdzorg en het antwoord hierop van Gemeenschapsminister voor Gezin en Welzijn, de heer Lenssens ;

— vraagt de Vlaamse Raad aan de Executieve

— een bemiddelaar aan te wijzen die als opdracht heeft de onderhandelingen tussen werknemers en overheid weer op gang te brengen,

— als eerste betekenisvol signaal de 1.200 bijkomende arbeidsplaatsen voorzien in de eindvoorstellen van Minister lenssens, volledig toe te wijzen aan de bestaande instellingen.”

Door de heren Mahieu en Denys werd tot besluit van deze interpellatie eveneens een met redenen omklede motie ingediend die luidt als volgt :

„De Vlaamse Raad,

— gehoord het antwoord van Gemeenschapsminister Lenssens op de interpellatie van mevrouw Vogels inzake de aanhoudende onrust in de opvoedingsinstellingen ;

— verzoekt de Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin

— een nieuw voorstel te doen met prioriteit voor een baremieke aanpassing, toeslagen voor onregelmatige diensten en tijdige uitbetaling voor subsidievoorschotten,

— deze meeruitgaven op zijn begroting te compenseren.

De Raad zal zich later over deze moties uitspreken.

He incident is gesloten.

SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN

Aanwijzing van een lid

De Voorzitter : Dames en heren,

Voorzitter'

overeenkomstig artikel 3, § §1 en 3 van het decreet van 27 juni 1985 op de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen is aan de orde de aanwijzing van een lid van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen ter vervanging van de heer Victor Van Rompuy, ontslagnemend, die destijds op voordracht van de CVP-fractie werd benoemd.

Nadere gegevens betreffende de thans door de betrokken fractie voorgedragen kandidaat, met name de heer Roger Vermaerke, werden op de banken rondgedeeld.

Aangezien er slechts één kandidaat voor het toe te wijzen mandaat wordt voorgedragen, verklaar ik de heer Vermaeke aangewezen tot lid van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen.

Hiervan zal worden kennis gegeven aan de Voorzitter van de Vlaamse Executieve.

VOORSTEL VAN DECREET van de heer J. Ansoms c.s. houdende erkenning van adoptiediensten – 85 (BZ 1988) – Nrs. 1 tot 6

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over het voorstel van decreet van de heer Ansoms c.s. houdende erkenning van adoptiediensten.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (*Ja*)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

113 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
113 leden hebben ja geantwoord.

JA hebben geantwoord :

Anciaux V.
Annemans G.

Ansoms J.
Baldewijns E.
Bartholomeeussen M.
Beckers A.
Beerden G.
Berben P.
Bockstal E.
Bosmans F.
Bosmans Jos
Bosmans Jozef
Brepoels F. (mevr.)
Breyne P.
Candries H.
Capoen M.
Caudron J.
Cauwenberghs F.
Chabert J.
Coens D.
Content W.
Coppens E.
Cuyvers J.
De Batselier N.
De Beul A.
De Bremaeker J.
De Loor H.
De Meester-De Meyer W.
De Meyer M. (mevr.)
Denys A.
Deprez P.
De Seranno J.
Desutter M.
Deswaene R.
Detiège L. (mevr.)
Devolder J.
Dewael P.
De Wulf R.
Dhoore L.
Dufaux J.
Dupré J.
Garcia R.
Geens G.
Gesquière M.
Geysels J.
Gryp E.
Hancké L.
H e r m a n s P .
Janzegers G.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Kempinaire A.
Kestelijn-Sierens M.
Laridon A.
Lauwers H.
Laverge J.
Lenssens J.
Leysen A. (mevr.)
Maes N. (mevr.)
Mahieu M.
Marchand C.
Merckx-Van Goey T.
Moens G.

Mommerency G.
Moors C.
Neyts-Uytenbroeck A.-M.
Olivier M.
Op 't Eynde A.
Pede J.
Peeters L.
Peeters W.
Peuskens V.
Pinoie E.
Sarens F.
Schellens A.
Seeuws W.
Sleeckx J.
Sprockeels G.
Timmermans J.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Valkeniers J.
Van Aperen A.
Vandebosch E.
Vandekerckhove R.
Van den Bossche L.
Van den Broeck O.
Vanderheyden V.
Vandermarliere J.
Vandermeulen P.
Van der Sande J.
Van Durme W.
Van Eetvelt J.
Van Hooland R.
Vanhorenbeek L.
Van houtte M.
Vankeirsbilck E.
Vanlerberghe R.
Van Nevel A.
Vannieuwenhuyze R.
Van Parys T.
Van Peel M.
Van Rompaey R.
Vanvelthoven L.
Van Wambeke H.
Verberckmoes F.
Verhaegen G.
Verheyden J.
Vermeiren F.
Vogels M. (mevr.)
Vreven A.
Walt Niel L.
Weckx H.
Willockx F.

Dientengevolge neemt de Raad het voorstel van decreet aan ; het zal aan de Vlaamse Executieve ter bekrachtiging worden overgezonden.

INTERPELLATIES (R.v.O. art. 72) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer J. Cuyvers tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de controle op het klasse I-stort te Zonnebeke

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Cuyvers tot de heer Theo Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de controle op het klasse I-stort te Zonnebeke.

De heer Cuyvers heeft het woord.

De heer J. Cuyvers (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik betreur natuurlijk dat de afvalproblematiek de leden van deze Raad minder boeit dan de vorige problematiek, want mijns inziens is die afvalproblematiek minstens even belangrijk zoniet belangrijker. (*Onderlinge gesprekken*)

De Voorzitter : Dames en heren, mag ik u verzoeken het halfroond te verlaten wanneer de interpellatie van de heer Cuyvers u niet interesseert ?

De heer J. Cuyvers : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, de laatste tijd beginnen de inwoners van de Westhoek en van heel de Provincie West-Vlaanderen zich meer en meer het slachtoffer te voelen van de afvalpolitiek ingevolge het ontbreken van een ecologisch verantwoorde produktpolitiek van zowel de Franse, de Belgische als de regionale Vlaamse overheid.

De Westhoek maakt zich zorgen om drie aspecten van de afvalproblematiek. Vooreerst is er de sluipende invoer van milieuverontreinigende stoffen die haar opgedrongen wordt vanuit Noord-Frankrijk en diep ingrijpt op het leven van elke dag. Ze vreest dat de industriële expansie van de Noordfranse economische groeipool Duinkerken-Gravelines de kwaliteit van de lucht en het water van de zee aantast. Dit zijn evenzovele potentiële aanslagen op de gezond-

heid van de bewoners van de Westhoek en op hun voornaamste bronnen van inkomsten met name de landbouw, het toerisme en de vissery.

Via onderhandelingen met de Franse autoriteiten in het kader van de Seveso-richtlijn van 1982 kan ondermeer het probleem van de verzuring van de lucht en de bodem via de zwaveloxyde-uitstoot ernstig bestreden worden. Dit zal slechts effectief werken indien u van de Franse autoriteiten kunt bekomen dat de industrie van Duinkerken-Gravelines verplicht wordt definitief over te schakelen op zwavelarme brandstoffen en grondstoffen.

Thans kom ik tot een tweede aspect van de afvalproblematiek waarmee de Westhoek regelmatig wordt geconfronteerd.

De kernenergie is voor de Westhoek uitgegroeid tot een tweede, jongere maar even diep ingrijpende bedreiging. De recente massabetoging te Alveringem heeft het de bewindslui duidelijk gemaakt dat West-Vlaanderen een mastodonte opslagplaats voor laag-radioactief materiaal voor de eeuwigheid weigert. Alle burgemeesters uit de streek en alle plaatselijke parlementsleden, tot welke partij ze ook behoren, schaarden zich door hun aanwezigheid op de betoging achter deze Westvlaamse visie. Volgens de Groenen moeten die plaatselijke autoriteiten en alle partijen daaruit dan maar de enige ecologisch-verantwoorde conclusie trekken. Kernenergie aanwenden, voor welk doel dan ook, betekent ondermeer een berg nucleair afval produceren die de huidige en de toekomstige generaties opzadelt met schier onoverkomelijke problemen. Daarom moeten wij, volgens AGALEV, zo vlug mogelijk uit de kernenergie stappen, ondanks de zeer sterke druk van een nucleaire lobby.

Waar de eerste twee bedreigingen met afvalproblemen respectievelijk aan de Franse en de Belgische bewindslui te wijten zijn, is de derde afvalproblematiek voor de Westhoek, namelijk het klasse-I stort te Zonnebeke, toe te schrijven aan Vlaanderen. Weer eens een illustra-

tie van de stelling dat niet alles wat we zelf doen, we beter doen. Maar hiermee zijn we dan bij de kern van deze interpellatie beland.

Ook de noodzaak aan meer en grotere klasse-I storten vloeit voort uit een verkeerde economische politiek. Een ecologische produktpolitiek tracht het ontstaan van afval zo veel mogelijk te voorkomen. Afvalbergen — nucleaire of andere — zijn immers het tastbare en vervelende bewijs dat de industrie, zoals die vandaag reilt en zeilt, een groot gedeelte van de grondstoffen die ze gebruikt, niet optimaal benut. Volgens de Groenen moeten produkten en productiesystemen gestuurd worden door de volgende ecologische principes gericht op het voorkomen van afval, namelijk :

— produkten en produktiewijzen die giftig en radio-actief afval doen ontstaan moeten afgebouwd worden in korte tijd ;

— produkten en produktiewijzen die probleemafval opleveren moeten drastisch ingeperkt worden tot het laagst noodzakelijke niveau, in afwachting van betere oplossingen en betere produkten ;

— de geïntegreerde produktie moet ervoor zorgen dat produktieafval van bedrijf A zoveel mogelijk intern gerecycleerd wordt of als grondstof kan dienen voor een ander bedrijf ;

— afgedankte produkten worden na gescheiden ophaling maximaal gerecycleerd als secundaire grondstoffen. Milieueffingen moeten de secundaire grondstof concurrentieel maken met de primaire grondstoffen. Vandaar ons idee om belastingen te gaan heffen op milieuvernietigende waarde in plaats van op toegevoegde waarde.

De nationale en de Vlaamse overheden kunnen in een Europese dimensie die gelukkig ook meer en meer milieubewust wordt, deze ecologische omschakeling van ons produktieproces bevorderen door een uitgaand beleid.

Mijnheer de Minister, als Groenen zijn wij het uiteraard niet altijd roepend met u eens. Wij vinden meestal

Cuyvers

dat u niet snel genoeg ver genoeg in de goede richting gaat. Dit is ook het geval voor uw visie op de nieuwe milieuvriendelijkere bedrijfscultuur die er volgens u en ons moet komen. U wil aan het begrip afval een aantal plichten koppelen, zoals meldingsplicht, heffingsplicht, vergunningsplicht en afgifteplicht. U kadert dat allemaal in het principe : de vervuiler betaalt. Typisch voor het verbaal succes van de laatste jaren is dat zowel de overheid, de producent als de gebruiker daar lippendienst aan bewijzen en daar zogenaamd volledig achter staan. Maar tussen woord en werkelijkheid staan niet alleen het ontbreken van wetten en praktische bezwaren, zoals internationale concurrentie, in een wereld waarin de vervuiler nog altijd niet voldoende moet betalen en de vervuiling te goed rendeert.

In de realiteit schuift iedereen zoveel mogelijk de eigen verantwoordelijkheid af op een derde, liefst een afwezige. De Regering — zowel de nationale als de regionale — beweert dat ze enkel een begeleidende rol speelt en de scherpste kanten van de milieuverontreiniging afrondt in de mate van het economisch mogelijke. In feite stimuleert de overheid de economische groei als doel op zich en dus ook indirect de toename van de afvalberg. Ook de producent pleit onschuldig. Volgens hem produceert hij enkel wat de gebruiker van hem verlangt en koopt. In zijn visie zou de gebruiker de uiteindelijke vervuiler zijn die zelfs niet zou bereid zijn de kosten voor de milieubescherming in de prijs van de gekochte producten doorberekend te krijgen. De gebruiker ten slotte beweert bij hoog en bij laag dat hij wel ecologisch meer verantwoorde producten zou willen, maar dat die spijtig genoeg te duur zijn voor zijn beperkt budget of technisch gezien niet zo efficiënt als de meer milieuvervuilende producten zijn. Ondertussen klaagt iedereen dat de afvalberg maar groeit, steeds méér en meer gaat kosten aan geld en aan ruimtebeslag en meer en meer de essentiële behoeftenbevrediging bedreigt. Denkt u maar aan het probleem van het zuiver drinkwater, dat schaarser en schaarser wordt.

Deze voortgaande afschuiving van de verantwoordelijkheid van eenieder moet doorbroken worden. Via een goed uitgewerkt systeem van heffingen op milieuvernietigende producten en produktiewijzen enerzijds en adequate afvalbehandlingssystemen anderzijds kunt u, weliswaar niet alleen, maar in samenwerking met de nationale en internationale instanties, het principe van „preventing pollution pays” ingang doen vinden.

Dus niet zo zeer de nadruk leggen op „de vervuiler betaalt”, maar het voorkomen van de vervuiling doen renderen. Dat vermijdt volgens ons de afvalberg.

Waarom zou de industrie momenteel veel geld uitgeven om haar produktie op een meer ecologisch verantwoorde manier te laten verlopen en milieuvervuilende produktieprocessen en installaties vlugger dan technisch noodzakelijk afschrijven en vervangen zolang ze spotgoedkoop haar afvalhopen in Vlaanderen kwijt kan ? Ze zou, louter kortzichtig economisch redenerend, gek moeten zijn nu vervuiling nog altijd zo lonend is voor de vervuiler. De titel uit de Gazette van Antwerpen van 15 april 1989, van eergisteren dus, spreekt boekdelen : „Vlaanderen is afvaldiscount”. De zegsman geeft de twee volgende keiharde redenen aan waarom oude en nieuwe kleiputten, zoals in Zonnebeke, zo razend populair zijn voor de Belgische en zelfs de buitenlandse industrie. Ik citeer :

„Niet alleen valt het hier — voor de dumpers — nogal mee wat de controle van het geleverde goedje betreft, maar bovenal zijn de hier gevraagde prijzen een giller in vergelijking met de tarieven die in een land als bijvoorbeeld Duitsland worden gehanteerd. U heeft er ook op gewezen tijdens de commissiebesprekingen over het SIGMA-plan. Bij onze oostburen betaalt men voor het storten van gewoon bouwafval 2.500 frank per ton. Het storten van marktafval of huishoudelijk afval kost daar 2.750 frank per ton. Wie in Duitsland industrieel afval wil dumpen, krijgt een rekening van 6.360 frank. In België worden de stortplaatsen in 3 categorieën ingedeeld. Categorie 1 is indus-

trieel afval, waarvoor 600 à 700 frank per ton wordt aangerekend. Voor categorie 2, huishoudelijk afval, moet 300 à 400 frank per ton worden betaald. De derde categorie, bouwmaterialen, kost 200 frank per ton. Anders gezegd : één tiende van de Duitse prijzen”. Einde citaat.

Deze beweringen worden door de journalist van dienst niet in de mond gelegd van een of andere wereldvreemde „geitenwollensokkenbreier” die de onvermijdelijke tol aan de vooruitgang niet wil betalen. Neen, mijnheer de Minister, deze woorden stammen uit de mond van OVAM-directeur-generaal Parent. Hopelijk en waarschijnlijk toch geen leek, maar een bevoorrechte getuige.

Tijdens de bespreking in de Commissie van het Minaplan, heb ik u reeds voorgesteld de heffingen op het storten op te trekken tot het hoogste niveau van de ons omringende landen als middel om de sluikimport van industrieel afval te vermijden en een betere controle mogelijk te maken. De controle op de stortplaats aan de exploitant van het stort overlaten, mijnheer de Minister, komt neer op de kat bij de melk zetten, haar vriendelijk te vragen niet van de melk te drinken, maar om de veertien dagen eventjes te komen kijken naar de stand van de melk in het kommetje en dan zeer verontwaardigd doen over de kat die het kommetje melk toch leeggedronken heeft. Gebrek aan voldoende geschoold personeel kan niet langer als uitvlucht gebruikt worden. Zelfcontrole door de Vlaamse exploitant met stortprijzen die per ton tienmaal lager liggen dan bijvoorbeeld in West-Duitsland en dus enorm concurrentieel zijn, moet de fraude met buitenlands industrieel afval in de hand werken, ondanks de wetgeving van 1983. Niemand baat immers een stort uit om menslievende motieven, maar wel om zo vlug mogelijk bovenop zijn investeringen flinke winst te maken. Op papier zullen wel geruststellende controleresultaten worden vermeld ; papier is immers verduidelijgend. Momenteel is de machteloosheid van de OVAM algemeen gekend. Wat is de afschrikkingskracht verbonden aan dreigen met Pro Justitia's die toch bijna alle-

Cuyvers

maal worden geseponeerd tot in het te recente verleden ? 0,03 procent onder hen hebben uiteindelijk een sanctie gekregen.

Als zwaarste sanctie tegen de eigenaar hanteert OVAM het eventueel doen sluiten van het stort. Deze weet echter dat men, gezien de aangroei van de afvalberg, over te weinig stortcapaciteit beschikt. Geen nuchter denkend mens kan verwonderd zijn over het feit dat zo'n dreigementen weinig of geen positieve resultaten opleveren. Deze onmacht van het overheidscontroleapparaat OVAM en de mogelijke superwinsten verklaren afdoende de vele schandalen rond afvalstorten. Voor deze totaal scheefgegroeide toestanden betalen wij, als Vlaamse samenleving, een te hoge tol.

De gebrekkige normering en controle op het storten van allerlei afvalstoffen in de jaren zestig en zeventig en in het recentere verleden heeft Vlaanderen, — zoals u weet en toegeeft in uw Mina-plan 2000 — opgezadeld met een grote massa black points die dringend aan sanering toe zijn. Allerlei milieuvervuilende stoffen diffunderen immers via het grondwater en het oppervlaktewater. Om dergelijke pijnlijke situaties voor de toekomst te vermijden, moeten we de controle en de uitbatingsvoorwaarden voor alle storten, en zeker voor de klasse-1 storten waterdicht maken. Het woord „waterdicht” vind ik in deze context wel goed gekozen.

Nu kom ik tot mijn eigenlijk onderwerp, want wat ik tot hiertoe heb gezegd, geldt eigenlijk als illustratie voor de problematiek van Zonnebeke. Laten we het klasse-1 stort te Zonnebeke eens nauwkeuriger onder de loep nemen aan de hand van een persknipsel.

Zonnebeke, een gemeente in de Westhoek, ligt in een gebied waarvan het oppervlaktewater als drinkwater wordt gebruikt. Aangezien de steenbakkerij er klei ontgint, zijn de ontstane putten volgens het Gewestplan „gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen”. Zonnebeke werd aangeduid als stort-

plaats klasse-1 — zoals de Hooge Maey in Antwerpen” waar, volgens wettelijke voorschriften, niet-giftig industrieel afval wordt gestort. De exploitant van de stortplaats kreeg een vergunning voor tien jaar, de putten mogen worden opgevuld tot maainiveau en de oppervlakte van de stortplaats bedraagt 10 hectare. De Groenen en de BBL vrezen echter dat door het Mina-plan 2000, waarin Gemeenschapsminister van Leefmilieu Kelchtermans één industriële stortplaats per provincie voorziet, Zonnebeke de vuilbak wordt voor allerlei industrieën.

U pleitte er in de commissie voor dat de storters de provinciegrenzen zouden respecteren, maar actiecomités hebben er stortwagens uit Kontich, Mol en Gent gezien. Deze uitgroei tot een superstort is volgens AGALEV en de BBL schadelijk voor de watervoorziening en het leefmilieu en maakt de plaats achteraf onbruikbaar als landbouwgrond. De actiecomités zeggen dat de deklaag die boven het afval moet komen van verdacht allooi is — er zijn onder meer teveel petroleumproducten aanwezig — en dat er op het stort geen afscheidingen zijn om de gedumpte materialen afzonderlijk te houden, wat bij eventuele recyclage noodzakelijk blijkt. Bovendien is er een enorm tekort aan controleurs die de bodem en de ondoorlaatbaarheid van de onderliggende kleilaag controleren. Want, de kleilagen zijn wel vertikaal ondoordringbaar, maar ze hebben een horizontale structuur, die het water voortstuwt richting waterwinningsbedrijf.

Ik denk daarbij aan De Blankaart, die er wel een aantal kilometer van verwijderd is, maar waar misschien later problemen kunnen optreden.

Nu kom ik tot mijn reeks vragen rond de specifieke situatie op het klasse-1 stort te Zonnebeke.

1. In welke mate zijn de voorbereidende infrastructuurwerken volledig uitgevoerd volgens de vergunning ? In welke mate is door wie de degelijkheid op lange termijn getest geworden ? Welke garanties heeft de testende instantie kunnen geven ?

2. Is het mogelijk het drainageplan en afwateringsplan nader te omschrijven ?

3. Is er momenteel een installatie voor de zuivering van het percolatiewater in werking ? Zo ja, met welke resultaten ? Zo nee, waarom niet ?

4. Hoe dikwijls worden monsters uit de peilputten voor grondwater en uit de monsternamenpunten voor percolatiewater geanalyseerd en door wie ? Welke zijn de resultaten voor zware metalen, koolwaterstofverbindingen en pesticiden, uitgedrukt in ppm ?

5. Hoe dikwijls en met welke intervallen worden er afvalmonsters genomen en geanalyseerd ? Door wie en wat zijn de resultaten ?

6. Welke soorten en welke hoeveelheden afvalstoffen staan er voor de week van 6 tot 10 februari 1989 in het stortregister ingeschreven ?

7. Waarom wordt er afgeweken van de beperking van storten tot -10 meter, zoals opgelegd door toenmalige Minister Lenssens in 1985 ?

Hoe, aldus luidde een actuele vraagstelling van de heer H. Candries (VU), structureert de Executieve het Vlaamse wetenschapsbeleid m.b.t. de Europese mogelijkheden

Cuyvers

8. Kunt u aantonen dat door het storten tot op maaioogte geen nadelige effecten optreden voor de kwaliteit van het grondwater voor drinkputten en de kwaliteit van het oppervlaktewater, gezien de relatieve nabijheid van het waterproductiecentrum De Blankaert ?

De huidige exploitant van het klasse-1 stort te Zonnebeke lijkt zich absoluut geen zorgen te maken over de toekomst. Dat blijkt zonneklaar uit volgend citaat uit het „Streeknieuws” van 18 en 19 maart jongstleden :

„Wat het storten van afval betreft : de huidige putten zijn voldoende om nog 20 jaar afval op te vangen. Wat er daarna moet gebeuren is mij geen zorg. Het afvalprobleem wordt opgeblazen. De overheid doet er iets aan en dan nog is er protest. Wat gebeurt er als er geen stortputten meer zijn ?”

Mijnheer de Minister, voor de Groenen is het wel een zorg wat er met het afval na 20 jaar gaat gebeuren, en nog meer wat er zal gebeuren met het leefmilieu in Zonnebeke en omstreken. Door deze interpellatie willen de Groenen hun steentje bijdragen opdat het klasse-1 stort te Zonnebeke niet zal uitgroeien tot een tweede Hooge Maey met de bekende milieuschandalen, noch tot een onbetaalbare „black point” in de toekomst. Wij hopen tevens dat het principe „Preventing pollution pays” ingang zal vinden omdat dit principe de enige uitweg is voor het probleem van de groeiende afvalbergen. (*Applaus bij AGALEV*)

De Voorzitter : De heer Capoen heeft het woord.

De heer M. Capoen (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, tijdens de vorige vergadering van de Vlaamse Raad had ik de gelegenheid om via een actuele vraag de problematiek van het stort van Zonnebeke ter sprake te brengen. Ik heb toen minder omstandig dan de heer Cuyvers vandaag pertinente vragen gesteld over de uitbating van het stort, de controle en dergelijke.

Ik kan de vragen van de heer Cuyvers

alleen maar beamen. Ik stel vast dat hij een mooie herinnering heeft overgehouden aan zijn wandeling in Alveringem ter gelegenheid van de betoging tegen kernafval. Ik meen echter dat het tijdstip van zijn interpellatie wat laat is aangezien wij reeds voor veertien dagen vragen hebben gesteld.

Ik meende dat hij vandaag de afvalfraude in Nederland, met uitlopers via Antwerpen in ons land, zou aanhalen. Zoals ik vorige keer reeds heb aangebracht, zijn er geregeld wagens van Mol, Turnhout en Antwerpen bij het stort van Zonnebeke. Wij vrezen dat er ook afval wordt gestort dat niet beantwoordt aan de opgelegde normen, onder meer via de fraude die nu pas aan het licht is gekomen. Wij vragen dan ook een strengere controle.

Een andere vraag betreft de uitbreiding van het stort. Het stort heeft een vergunning voor een oppervlakte van ongeveer 10 hectare. De kleiontginning vraagt een wijziging van het Gewestplan om de kleiontginning te kunnen intensifiëren en vergroten. Hij vraagt een bijkomende oppervlakte van 40 tot 100 hectare. Bij de bevolking leeft de vrees dat deze kleiputten in de toekomst nog zullen vergroten, wat automatisch tot gevolg zou hebben dat ook het stort groter wordt.

Uit goede bron heb ik vernomen dat begin van deze maand reeds een onderhoud heeft plaats gehad tussen het gemeentebestuur van Zonnebeke, de uitbater van het stort en de mensen die bezwaar hebben aangetekend tegen de aanvraag tot uitbreiding van deze klei-ontginning. Begin volgende maand zal in Langemark opnieuw een onderhoud plaats vinden tussen de betrokken partijen. Inderdaad, Langemark ligt ook in de uitbreidingszone van de klei-ontginning.

Het onderzoek dienaangaande zou reeds ver zijn gevorderd. Onder meer zou een bodemonderzoek zijn gebeurd, dat gunstig uitvalt voor de uitbreiding, mijnheer de Minister, waarschijnlijk behoort deze bevoegdheid gedeeltelijk aan uw collega van Ruimtelijke Ordening, maar ik wil u

toch vragen deze zaak goed in de gaten te houden. Inderdaad, de uitbreiding van de klei-ontginning zou fatale gevolgen kunnen hebben voor de mensen die zich met recht en rede tegen dit eerste-klasse-stort verzetten.

Mijnheer de Minister, uit uw vorig antwoord op mijn opmerking heb ik begrepen dat u mijn stelling onderschrijft in verband met de filosofie van OVAM, met name één eerste-klasse-stort per Provincie.

Het cynische van het geval is dat de Westhoek quasi geen industrie kent. Het is een agrarisch gebied. In tegenstelling tot andere streken hebben wij omzeggens geen industrialisatie gekend. Toch moeten wij vaststellen dat wij de afval van andere industrieën en andere streken krijgen toebedeeld ; dat wij zogezegd de afval van de rijke tafels moeten incasseren.

Mijnheer de Minister, in de eerste plaats wil ik vragen dat men het storten op het klasse-één-stort van Zonnebeke tot de Provincie West-Vlaanderen beperkt en bovendien dat aan de uitbreiding van dit stort een halt wordt toegeroepen. Dit is inderdaad een ondraaglijke zaak voor de streek wat het toerisme betreft maar ook inzake waterwinning en dergelijke meer. Dit legt een grote hypotheek op de Westhoek in het algemeen.

Ik wens ook nog een paar precieze vragen te stellen. Ten eerste, wat de fraude en de vermenging van afval betreft, rijst de vraag of het zeker is dat in Zonnebeke geen sluikstortingen gebeuren. Ten tweede, er wordt geregeld vliegias gestort op het stort van Zonnebeke. Via de kranten hebben wij vernomen dat voor dit probleem een oplossing wordt gezocht die er in bestaat de vliegassen in grote zakken te stoppen zodat als het ware op een milieuvriendelijke manier zou kunnen worden gestort. Ik zeg „als het ware”, maar hoe dan ook men moet er ergens mee blijven. Als men dan toch moet storten, dat men het dan minstens doet op een controleerbare manier. Mijn vraag is of het onderzoek in deze richting moet worden gestimuleerd. Ook voor ander probleemafval is misschien een oplossing in deze richting te zoeken, dit

Capoen

om het geheel te kunnen controleren en in de toekomst controleerbaar te houden.

De Voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister T. Kelchtermans (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, in antwoord op wat collega Cuyvers ter inleiding van zijn interpellatie aan bedenkingen heeft geformuleerd, verwijs ik, graag naar de bespreking die wij in de Commissie Leefmilieu hieromtrent hebben gehad, ook in verband met het Mina-plan. Daarenboven verwijs ik, mijnheer de Voorzitter, op uw vraag ook naar de bespreking die wij in dit najaar zullen houden naar aanleiding van het neerleggen van het verslag en de bespreking in deze Raad. Ik meen dat het geen zin heeft nu reeds aan de ideeën die de heer Cuyvers formuleert aanvullende bedenkingen toe te voegen. Ik kan vanzelfsprekend met een aantal van zijn suggesties en redeneringen akkoord gaan. Andere wens ik te nuanceren. Voor het geheel verwijs ik naar het Mina-plan zelf waarin hieromtrent heel wat gegevens werden verzameld en waarin mijn persoonlijke bedenkingen worden weergegeven.

Ik kom nu tot datgene wat hij zelf ook aankondigde als zijnde de essentie van zijn interpellatie, met name de problematiek in verband met het klasse-één-stort van Zonnebeke. Zoals hij zelf zegt heeft hij een veertiental dagen geleden in dit verband een mondelinge vraag gesteld waarop ik toen een antwoord heb gegeven dat ik nu niet anders kan dan bevestigen.

Tegen de beslissing van de Bestendige Deputatie van 19 mei 1988 werd beroep aangetekend zowel door omwonenden als door de aanvrager. Over dit beroep is nog geen beslissing genomen.

De specifieke vragen van het geachte lid hebben mijns inziens betrekking op de exploitatievoorwaarden zoals ze door de Bestendige Deputatie werden opgelegd. Deze zullen worden beoordeeld wanneer het beroep wordt behandeld, de procedure is in

voorbereiding. Men zal nagaan of deze voorwaarden al dan niet moeten worden verstrengd of aangevuld en of de exploitatie in zijn geheel moet worden afgewezen ofwel, zoals de Bestendige Deputatie heeft voorgesteld, kan worden overgenomen.

In antwoord op de vraag van de heer Capoen kan ik stellen dat vrachtwagens met vreemde nummerplaten niet noodzakelijk het bewijs leveren dat hun afval uit het buitenland komt. Het afvaltransport is vaak op een eigen wijze georganiseerd en heeft een internationale dimensie. Zo weet ik dat vrachtwagens met een Nederlandse nummerplaat vaak in onderaanneming afval afkomstig uit mijn streek vervoeren. Volgens mij heeft de plaatselijke politie de belangrijkste controleverantwoordelijkheid op onregelmatige transporten. Ook OVAM heeft een controleopdracht, maar het is voor de maatschappij onmogelijk over het hele Vlaamse land de vrachtwagens te controleren.

Eerste vraag, in welke mate zijn de voorbereidende infrastructuurwerken volledig uitgevoerd volgens de vergunning ? Door wie en in welke mate is de degelijkheid op lange termijn getest geworden ? Welke garanties heeft de testende instantie kunnen geven ?

De voorbereidende infrastructuurwerken worden opgelegd in artikel - van de vergunning en omvatten het volgende :

1. de voorbereidende grondwerken : deze worden volgens het goedgekeurde werkplan telkens uitgevoerd bij het inrichten van een stortvak ;

2. aanbrengen van een afsluitlaag : gezien deze natuurlijk aanwezig is op de bodem worden hier geen nadere maatregelen opgelegd in de vergunning. Ook langs de wanden is deze natuurlijke deklaag aanwezig. Voor die delen waar die niet natuurlijk aanwezig is wordt momenteel een studie uitgevoerd door de NV Laboratoria Van Vooren met als studie bureau de BVBA Project-Engineering in opdracht van de NV Inafzo en volgens de eisen van de OVAM. De resultaten zijn reeds grotendeels ge-

kend. Door de OVAM werden bijkomende parameters opgelegd. Op basis van deze resultaten zullen de te nemen maatregelen worden opgelegd. Inmiddels wordt uiteraard nog niet gestort daar waar de natuurlijke afsluitlaag niet aanwezig is ;

3. aanbrengen van een afwateringssysteem langs de wanden : het systeem zal mede bepaald worden op basis van de studie uit punt 2 ;

4. aanbrengen van een drainagesysteem : het drainagesysteem wordt aangebracht naarmate de vordering van de stortactiviteiten en overeenkomstig het goedgekeurde werkplan en de specificaties van artikel 8 § 5 van de exploitatievergunning die ik u wil overhandigen als u ze nog niet bezit ;

5. compartimentering van de stortplaats : de specificaties van artikel 8, § 6 worden gevolgd. Er wordt gebruik gemaakt van ondoorlatend bodemmateriaal. Dit is voorgeschreven en wordt gecontroleerd door OVAM.

De uitvoering van de voorbereidende infrastructuurwerken gebeurt gefaseerd, overeenkomstig het goedgekeurde werkplan en zoals bepaald in artikel 8 § 7 van de exploitatievergunning.

Tweede vraag : is het mogelijk het drainageplan en afwateringsplan nader te omschrijven ?

Drainage en afwatering gebeuren volledig overeenkomstig het artikel 8 § 5, artikel 16 § 1, § 2, § 3, § 4 en artikel 18 § 1, § 2 van de exploitatievergunning.

Het systeem berust op een zoveel mogelijk gescheiden opvang van hemelwater en perkolaat. Hemelwater wordt opgevangen door een stelsel van grachten, perkolaat door drainage onderaan in de put en op niveau -10 m.

Derde vraag : is er momenteel een installatie voor de zuivering van het percolatiewater in werking ? Zo ja, met welke resultaten ? Zo neen, waarom niet ?

Overeenkomstig artikel 18 § 3 wordt

T. Kelchtermans

een aangepaste waterzuiveringsinstallatie voorzien. Momenteel bestaat die uit een vrij primitieve beluchting in 3 bekken. De resultaten van het onderzoek zijn nog niet gekend.

Vierde vraag : hoe dikwijls worden monsters uit de peilputten voor grondwater en uit de monsteropnamepunten voor percolatiewater door wie geanalyseerd ? Welke zijn de resultaten voor zware metalen, koolwaterstofverbindingen en pesticiden (uitgedrukt in ppm of p gr/liter) ?

De peilputten voor grondwater worden zesmaandelijks bemonsterd, het perkolaat driemaandelijks. De monsters worden geanalyseerd door het erkende labo Servaco te Wevelgem. De resultaten zullen, gelet op de omvang, worden gesynthetiseerd en ze worden bezorgd in een afzonderlijke mededeling.

Vijfde vraag : hoe dikwijls en met welke intervallen worden er afvalmonsters genomen en geanalyseerd ? Door wie en wat zijn de resultaten ? Door de dienst Toezicht van de OVAM worden occasioneel monsters genomen, misschien niet zo dikwijls als u zou wensen, er zijn daar echter beperkingen, u hebt er zelf naar verwezen. Er zullen een aantal wijzigingen in de werking van deze parastatalen worden aangebracht niet alleen voor dit stortklasse 1 maar ook voor de verschillende andere stortten. Ook wordt aan de exploitant opdracht gegeven monsters te nemen. Drie monsters worden telkens ontleed door erkende laboratoria. In 4 gevallen in het verleden werd vastgesteld dat de afval niet voldeed. De vrachten werden terug verwijderd. Bij bemonstering worden de vrachten afzonderlijk gestort tot de resultaten bekend zijn.

Zesde vraag : welke soorten en welke hoeveelheden afvalstoffen staan er ingeschreven voor de week van 6 tot 10 februari 1989 in het stortregister ? De gevraagde gegevens worden ter plaatse ingezameld. Ze zullen u zo snel mogelijk overgemaakt worden.

Zevende vraag : waarom wordt er

afgeweken van de beperking van storten tot -10 meter, zoals opgelegd door de vroegere Minister Lenssens in 1985 ? Door de Bestendige Deputatie van West-Vlaanderen werd op 19 mei 1988 een uitbreiding van de vergunning verleend. De beperking tot -10 m is hierin niet langer opgenomen. De exploitant moet zich dan ook niet meer aan deze beperking houden, wat dan ook niet gebeurt, vooral nog niet, want ik herhaal dat het geheel in beroep is. Dit kan desnoods worden aangepast. Daarom trent wachten wij op de verschillende adviezen vooraleer een uitspraak te doen.

Achtste vraag : kunt u aantonen dat door het storten tot op maaioogte er geen nadelige effecten gaan optreden op de kwaliteit van het grondwater voor drinkputten en de kwaliteit van het oppervlaktewater gezien de nabijheid van het waterproductiecentrum De Blanckaert ?

Het waterproductiecentrum De Blanckaert wordt gevoed door oppervlaktewater. Door de NV Inafzo wordt geen afvalwater geloosd. De lopende studie moet de zekerheid geven dat ook grondwater niet verontreinigd zal worden. Daartoe zullen op basis van de studie de nodige maatregelen worden opgelegd. Indien nodig zullen er ook andere eisen worden gesteld dan nu in de uitbatingsvoorwaarden zijn voorzien.

Naast de vragen die rechtstreeks betrekking hebben op Zonnebeke heeft de heer Capoen ook nog andere vragen gesteld inzake het stort 1 zoals het thans vergund is naar de uitbreiding. In verband met het vervoer meen ik reeds te hebben geantwoord. Inzake de uitbreiding is aan mijn dienst momenteel geen plan voorgelegd. Er is ook geen uitbatingsvergunning gevraagd voor een mogelijke uitbreiding. Zolang het milieuvergunningsdecreet niet van toepassing is verloopt het nog gesplitst. Ik wil wel nagaan of de MER-regeling hier eventueel van toepassing is. Dit zou ten dele aan uw zorg tegemoet komen. Ook de openbaarheid die u voorstaat zou tegelijkertijd geregeld zijn. De bezwaren zal ik opvragen bij het behandelen van de exploitatie-

vergunning zowel als bij de voorbereiding van de wijziging van het Gewestplan. Ik zal vanzelfsprekend met veel aandacht de evolutie van dit dossier volgen. Het lijkt mij dat hier niet lichtvaardig mag worden opgetreden en dat, zeker wanneer de plaatselijke bevolking dusdanig is gemobiliseerd, wij hieraan een bijzondere zorg moeten besteden.

Ik heb geen gegevens over het feit dat het afvalstort in Zonnebeke ook maar enigszins zou betrokken zijn bij wat er recent aan fraude en sluikstorten werd ontdekt. Aan OVAM is de vraag gesteld of dat elders wel het geval zou zijn.

Inzake de oplossing voor het storten van vliegassen neem ik aan dat u wil aanvaarden dat ik niet onmiddellijk de technische uitleg over de verschillende mogelijkheden kan verstrekken. Ik zal de recente informatie opvragen en ze u schriftelijk laten geworden. Over het verwerken van residus zijn er reeds een aantal studieopdrachten die nieuwe technologieën moeten ontwikkelen. Ook vliegass is daarbij betrokken. Ik zal u de precieze stand van zaken meedelen. (Applaus)

De Voorzitter : De heer Cuyvers heeft het woord.

De heer J. Cuyvers : Mijnheer de Minister, in de eerste plaats verheugt het mij dat u naar aanleiding van het beroep tegen de exploitatievergunning hier verklaard heeft dat u eventueel de exploitatievoorwaarden wil verzwaren en alleszins kritisch onder de loep wil nemen.

Er blijven mij toch nog een aantal vragen in verband onder meer met de toelating te laten storten tot op maaioogte. Dat heeft weer iets te maken met de doordringbaarheid van de Ieperse kleilagen. Ik heb daarstraks gesteld dat die kleilagen in verticale richting gezien niet zo doordringbaar zijn. Wanneer men laat storten tot op maaioogte houdt men te weinig rekening met de moeilijkheid dat de eerste zes meter van het terrein niet zozeer bestaat uit Ieperse klei maar uit een mengeling van zand en steentjes. Maaioogte betekent toch tot aan de oppervlakte.

Cuyvers

In dat soort grond bestaan er totaal andere voorwaarden voor de doordringbaarheid in horizontale richting. U heeft daarstraks zelf gezegd dat onder meer De Blankaert wordt gevoed door oppervlaktewateren. Er kan daar een reëel probleem ontstaan, vooral wanneer de percolatie- en drainagewateren niet efficiënt genoeg worden afgevoerd en het hemelwater dat op een totale oppervlakte van 10 hectare gaat vallen niet volledig in de beken gaat terecht komen. Er ontstaat dan waarschijnlijk wel een horizontale druk op de zijwanden. Als we dan het verschil tussen maaihoogte en min zes meter in acht nemen zou de druk wel eens zo groot kunnen worden dat de eventueel artificieel aangelegde bufferlaag zal begeven. Vergis ik mij als die slechts moet bestaan uit aaneengelaste kunstfolie en uit samengeperste kleilagen van een halve meter ? Ik daag iedereen uit om zelfs leperse klei, eens die bewerkt is, dusdanig op te stapelen dat een ondoordringbare muur wordt gevormd als die muur slechts 50 cm dik hoeft te zijn, eventueel versterkt met aaneengelaste kunstfolie.

Inzake de uitbreiding van het stortdacht ik dat deze problematiek eerder behoort tot de bevoegdheid van uw collega van ruimtelijke ordening. Ik heb daaromtrent dus geen vragen gesteld, maar zal hierover eventueel uw collega interpelleren. Door mijn vragen omtrent de afvalmonsters wilde ik alleen even de problematiek van het stortregister onder de loupe nemen. Om betrouwbaar te zijn moet dat stortregister efficiënte gegevens vermelden. Ook het probleem van de controle moet hier worden gesteld. U heeft zelf vastgesteld dat vier afvalmonsters niet voldeden aan de specificaties van het soort stof dat daar mocht worden gestort. Welk is het „dark number” ? Misschien kan u mij niet direct een antwoord geven maar dit heeft wel erg nefaste gevolgen voor het milieu. Ik pleit dus nogmaals voor het opdrijven van de controle. Zij mag zeker niet aan de exploitant zelf worden overgelaten.

Mijnheer de Minister, u heeft geant-

woord dat het niet is omdat de transporteur Nederlander is of afkomstig uit een andere Provincie dan West-Vlaanderen dat de afval ipso facto uit die regio afkomstig is. Ik heb hieromtrent mijn bedenkingen. Ik vrees dat het optimistische beeld van de eigenaar, die beweert dat er nog twintig jaar zal kunnen worden gestort, totaal niet klopt. Eerst haalt hij er klei uit, waaraan hij geld verdient en laat het nadien zo vlug mogelijk volstorten met afval waaraan hij nogmaals wil verdienen. Dan dekt hij die stortplaats af met een deklaag van een kwaliteit waarover ik ook mijn twijfels heb — naar het schijnt zou zij ruiken naar petroleumderivaten — en uiteindelijk wil hij die stortplaats nog gebruiken als stapelplaats voor gebakken stenen. Uiteindelijk gaat hij die grond daarna nog eens trachten te verkopen.

Als men laat volstorten tot op maaihoogte, mijnheer de Minister, vrees ik ervoor dat men aan een terrein dat later allicht weer beschikbaar komt, nog slechts weinig bestemmingen zal kunnen geven. Op maaihoogte wil zeggen dat, wanneer men daar bijvoorbeeld achteraf bomen plant, de wortels gemakkelijk tot op die afvalhoogte zouden doorgroeien, vooral in droge zomers, maar ik zal daar technisch niet verder over uitweiden. Dat is, globaal, hetgeen ik nog wilde zeggen, mijnheer de Minister.

De heer M. Capoen : Mijnheer Cuyvers, uw beschrijving van het opvullen van het stort, het gebruik ervan als stapelplaats en zo meer, doet mij denken dat een stortplaats van klasse 1 eigenlijk te vergelijken is met een goudmijn.

De heer J. Cuyvers : Dat is ook zo.

Minister T. Kelchtermans : In verband met het essentiële dat de heer Cuyvers aanvoert zoals de horizontale doorstroming, kan ik verwijzen naar de uitbatingsvoorwaarden waaraan een stortplaats moet voldoen zoals die uitdrukkelijk zijn voorzien in artikel 10, paragraaf 2.

De bedenking van de heer Capoen dat de stortplaatsen goudmijnen zijn, kan ik onderschrijven. Daaraan juist moeten wij iets doen zodat hier alles

op voet van gelijkheid komt te staan. Het commercialiseren van de stortplaatsen zou onder bepaalde voorwaarden moeten gebeuren die voor iedereen dezelfde zijn.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer L. Hancké tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de afvalverwerking in de Antwerpse Agglomeratie

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Hancké tot de heer Theo Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de afvalverwerking in de Antwerpse Agglomeratie.

De heer Hancké heeft het woord.

De heer L. Hancké (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, ik zal mijn interpellatie in een achttal punten ontwikkelen.

Ten eerste, mijnheer de Minister, moet u weten dat ik grote waardering heb voor de inspanningen die de Executieve en u in het bijzonder voor het leefmilieu leveren. Ik verwijs in dat verband naar het afvalstoffenplan en naar het recent uitgebrachte rapport „Milieu-Natuur”. Ik hoop dat dit rapport het beleid in de toekomst verder zal stimuleren. Ik meen ook te weten dat daartoe op de begroting geleidelijk aan budgettaire middelen worden uitgetrokken.

Ten tweede, in verband met de afvalstoffenproblematiek in Vlaanderen, lees ik op pagina 138 van dit rapport dat tussen 1981 en 1988 het aandeel van verbranding is gestegen van 31 tot 60 procent en het aandeel van storten is gedaald van 44 naar 22 procent. Samenhangend daarmee is het aandeel van verkleinen en storten gedaald van 19 naar 10 procent en van composteren licht is gestegen van 8 naar 10 procent. Dat is een verheuu-

Hancké

gende evolutie. Ik wijs er overigens op dat deze evolutie aansluit op de beleidsopties, die vrijwel veertig jaar geleden in de Stad Antwerpen en de toenmalige randgemeenten waren uitgewerkt, waar men reeds op het einde van de jaren veertig gepoogd heeft een grote verbrandingsinstallatie met warmterecuperatie voor de haven uit te werken. Aan dit project kon toen geen gevolg worden gegeven, maar het heeft een realisatie in Rotterdam wel geïnspireerd. De verbrandingsinstallatie is er niet gekomen, maar er werd wel in 1973 een breekmoleninstallatie opgericht. In diezelfde periode hebben randgemeenten nog voor de fusie verbrandingsinstallaties opgericht : Merksem, Borgerhout, Deurne en de intercommunale ISVAG, die Berchem, Wilrijk, Hoboken en een vier-tal andere gemeenten bijeenbracht in verbrandingsinstallaties met warmterecuperatie voor waterzuivering.

Ik resumeer : in Antwerpen bestond er een breekmoleninstallatie en bestonden er drie verbrandingsinstallaties : één in Deurne, één in Merksem en één in Wilrijk van de Intercommunale ISVAG.

Ten derde is er sindsdien ook gewerkt op het vlak van scheiding van materialen aan de bron, zoals ophaling van papier, plastic, metaal, glas enzovoort. Zoals het afvalstoffenplan en het MINA-rapport aangeven, zal in die richting moeten worden verdergewerkt, want we hebben inmiddels ook geleerd dat het verbranden van alle huishoudelijke afval een verspilling is van grondstoffen, die niet verantwoord is.

Ten vierde, wat is de huidige toestand in Antwerpen ? Er wordt jaarlijks ongeveer 200.000 ton huisvuil en ander vuil opgehaald in de fusiestad Antwerpen, niet inbegrepen het industrieel vuil. De stad beschikt nu nog slechts over een drietal installaties : de breekmoleninstallatie, die echter het huisvuil niet meer verkleint, maar sedert begin 1988 slechts fungeert als overslagstation, vanwaar het huisvuil vervoerd wordt naar de stortplaats De Hooge Maey, waar op die wijze zowat 100.000 ton — zowat

de helft — terecht komt. Daarbij moeten nog 10.000 ton worden gevoegd, die rechtstreeks, dus zonder doorgang naar het overslagstation vanuit de noorderdistricten worden afgevoerd naar deze stortplaats. Recent echter werd de versleten verbrandingsinstallatie van Deurne, waar jaarlijks 20.000 à 25.000 ton werd verbrand gesloten. Ook die hoeveelheid wordt thans afgeleid naar De Hooge Maey. Dat betekent dat in totaal zowat 140.000 ton van de 200.000 ton rechtstreeks op De Hooge Maey wordt gestort. Ik beschouw dit als een paradoxale toestand, rekening houdend, enerzijds, met de evolutie die reeds lang geleden in Antwerpen die richting van verbranden was ingeslagen en, anderzijds, met de oriëntaties die nu zo nadrukkelijk in Vlaanderen kunnen worden genoteerd. De drastische verschuiving van storten naar verbranden wordt in Antwerpen gekenmerkt door een tegengestelde beweging. Er wordt veel minder verbrand en terug veel meer gestort.

Dat betekent dat indien Antwerpen, waarvan mag worden gezegd dat het lange tijd aan de top stond, het Vlaamse gemiddelde wil bereiken, er al minstens 50.000 ton meer zouden moeten worden verbrand.

Vijfde opmerking. Wat heeft het beleid daarover in het verleden voorzien ? Ik verwijs naar het afvalstoffenplan-OVAM dat bepaalde dat deze tegen 1990 de capaciteit van de verbrandingsinstallatie in Wilrijk, dus de intercommunale ISVAG, zou moeten worden verdubbeld door de oprichting van nog twee bijkomende ovens. In een rapport van de stedelijke studiegroep van 1986 werd gesteld :

„Uit de gegevens van het afvalplan van OVAM blijkt dat het in de bedoeling ligt om in de toekomst alle afvalverwerking te concentreren in ISVAG, waar het aantal ovens zou worden verdubbeld, terwijl in Antwerpen alleen de oven Merksem zou worden behouden. Anderzijds zouden de breekmoleninstallatie en de oven van Deurne nog slechts een levensduur van enkele jaren voor de boeg hebben”.

Dat zijn goede prognoses zoals inmiddels is gebleken.

„Ten einde één en ander zeker te stellen, en ten einde nutteloze, voorlopige investeringen te vermijden, zou het stadsbestuur dringend met de verantwoordelijken van OVAM en ISVAG duidelijke afspraken moeten maken om te verzekeren dat zonder verwijl met de administratieve fase van de uitbreiding van ISVAG zou worden begonnen. Inderdaad wil men de oventuitbreiding van ISVAG in 1990 operationeel maken, dan zal nog dit jaar (1986) terzake moeten worden beslist”.

Ik weet natuurlijk ook dat de Executieve op 25 februari 1987 op dit OVAM-plan amendementen heeft aangebracht. De tekst van het amendement luidt : „Voor het afvalaanbod uit het verwerkingsgebied Antwerpen bestaat op korte termijn voldoende verwerkingscapaciteit. Met het oog op een optimale verdeling van dit aanbod over de resterende reservecapaciteiten uit omliggende gebieden, dient de verkleiningsinstallatie op de d'Herbouvillekaai vervangen door een opvang- en verdeelcentrum, zonder voorbereiding. Gezien de huidige onderbenutting van de bestaande ovens in het Antwerpse, gezien de opvangmogelijkheden op de Hooge Maey, waarbij sanering moet worden gecombineerd met verder storten, gezien de buffercapaciteit aldaar, gezien de lage energieprijzen, is geen uitbreiding in Wilrijk (ISVAG) noodzakelijk”.

Ik meen dat dit standpunt thans achterhaald is. Het standpunt van de Executieve in 1987 komt er in feite op neer dat het huisvuilprobleem van Antwerpen moet worden opgelost door storten op de Hooge Maey en dat de stad zich verder moet behelpen met de oven in Merksem en optimalisatie van de werking van ISVAG, door onder meer een continuering aldaar op te zetten.

Inderdaad, deze oven werkt niet continu, maar in shift. Maar zelfs in die laatste veronderstelling mag toch niet veel meer verwacht worden dan dat ISVAG in staat zou zijn met twee ovens, die permanent zouden werken, de capaciteit op te sloppen,

Hancké

die tot dusver door de oven van Deurne, inmiddels stilgelegd, werd verwerkt. Met andere woorden : zelfs in die hypothese zal nog ruim de helft van het huishoudelijk afval moeten op de Hooge Maey gestort.

Er moet daarbij rekening gehouden worden met de jaarlijkse stijging van het volume huisvuil, waar de capaciteit van de twee ovens beperkt is.

Tot slot wijs ik erop dat er dus een acuut probleem is voor afvalverwerking in de Stad Antwerpen. In feite stelt het beleid zich nu tevreden met de oplossing van storten — op zichzelf een veroordeelde werkwijze. Bovendien gaat het om de Hooge Maey, waar saneringswerken noodzakelijk zijn ingevolge het sluikstorten van door zware metalen giftig afval en waar die omstandigheid in de naaste toekomst wellicht voor onaangename verrassingen kan zorgen. Ik weet dat inmiddels afspraken worden gemaakt met OVAM over de aanpassing van rookgaswassing in de verbrandingsinstallaties. Maar dat lost het nu acuut geworden probleem van de afvalverwerking niet op. Het is bijgevolg dringend noodzakelijk dat u opdracht zou geven dat inderdaad werk wordt gemaakt van de uitbreiding met twee ovens voor ISVAG, wat gepaard met een continue werking de capaciteit er zeer aanzienlijk moet opdrijven. Bovendien moet nu reeds werk gemaakt worden van een even grote verbrandingsinstallatie in het Noorden van de Stad, die het mogelijk moet maken in de toekomst in Antwerpen, zoals elders in Vlaanderen, een zo minimaal gehouden beroep op storten te doen.

Ik had graag van de Minister — voor wiens beleid ik, zoals gezegd veel waardering heb — vernomen of hij ter zake maatregelen wil treffen om aan de moeilijkheden op dit terrein een gepast antwoord te bieden. Ik moge hier de tot cliché geworden uitspraak herhalen, dat regeren vooruitzien is, om u ertoe aan te zetten onverwijld beslissingen te treffen. *(Applaus bij de SP)*

De Voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister T. Kelchtermans *(op de tribune)* : Mijnheer de Voorzitter, collega's ik dank vooreerst collega Hancké voor de woorden van waardering die hij heeft uitgesproken naar aanleiding van het beleid dat wij wensen te ontwikkelen en dat collegiaal door de Vlaamse Regering wordt gedragen, alsook voor de inspanningen die door mijn voorgangers in het verleden werden gedaan inzake de afvalstoffenproblematiek, het afvalstoffenplan, alsook de voorbereiding van het nieuwe plan 1991-1995. Hiervoor werden reeds heel wat contacten in diverse gemeenten en intercommunales gelegd.

Inzake de verschillende vragen en vaststellingen van de interpellant, kan ik niet anders dan het grootste deel ervan onderschrijven. Het antwoord zelf zal dat trouwens aantonen.

Voorafgaandelijk dient gesteld dat de huisvuilverwerking een taak is die door de wetgever werd opgedragen aan de gemeenten die zich al dan niet in intercommunaal verband van deze taak kwijten.

Ik verwijs hierbij naar de revolutionaire decreten van 14 december 1789 en van 16 en 24 augustus 1790 en naar het koninklijk besluit van 31 december 1960 houdende bijzondere beschikkingen inzake het afhalen van vuilnis, genomen bij toepassing van de wet van 19 augustus 1948 op de prestaties van algemeen belang in vreedstijd.

Tot voor het van kracht worden van het decreet van 2 juli 1981 betreffen de het beheer van afvalstoffen, was de impact van de nationale en later de Vlaamse gewestelijke overheid beperkt tot het al of niet verlenen van subsidies (60 procent) voor de bouw van gemeentelijke huisvuilverwijderingsinstallaties en, in voorkomend geval, tot het beslissen in beroep, na de Bestendige Deputatie dus, over de vergunning om deze installaties en stortplaatsen uit te baten.

Het is in dit beleidskader dat in de Antwerpse Agglomeratie bijna alle huisvuilverwerkingsinstallaties gerealiseerd werden en het is op basis van

deze feitelijke toestand dat het afvalstoffenplan, conform de decreetsbepalingen op 25 februari 1987 door de Vlaamse Executieve vastgesteld werd.

Ingevolge het uitvaardigen van het afvalstoffendecreet kan op dit ogenblik de Vlaamse Executieve inzake de huisvuilverwerking beleidsmatig vooral ingrijpen via

1. het subsidiëringsbeleid (koninklijk besluit 23 juli 1981) ;
2. het afvalstoffenplan ; ter zake kan worden geamendeerd ; u hebt er zelf een voorbeeld van gegeven ;
3. via de Vlaamse Raad, waar het heffingenbeleid mede aan bod kan komen en waarop in de komende jaren meer de nadruk kan worden gelegd ;
4. het uitvaardigen van besluiten inzake selectieve inzameling.

Dat zijn dus de terreinen waarop de overheid rechtstreeks kan ingrijpen.

Het algemeen beleid van de Vlaamse Executieve inzake huisvuil wordt gedetailleerd uiteengezet in en bepaald door het Afvalstoffenplan van 25 februari 1987 ; het betreft de periode 1986-1990 en heeft verordenende kracht ingevolge artikel 19 van het afvalstoffendecreet. Het nieuwe afvalstoffenplan voor de periode 1991-1995 wordt thans door OVAM voorbereid en zal uiteraard rekening houden met de beleidsintenties van de Vlaamse Regering, waar nog meer dan vroeger — dat hebt u ook onderstreept — de klemtoon wordt gelegd op de recyclage en de afvalvoorkoming. Die accenten zijn ook zeer duidelijk in het door u geciteerde *Mina*-plan opgenomen.

Het algemeen beleid zal ook inspelen waar mogelijk op het principe „de vervuiler betaalt”. Wat huisvuil betreft houdt dit in dat de huisvuilproducent in fine de kosten moet dragen van de huisvuilverwijdering.

In deze context situeert zich de herziening van het subsidiëringsbeleid en inzonderheid van de herziening van het koninklijk besluit van 23 juli 1981 waarover een werkgroep van de

T. Kelchtermans

Vlaamse Executieve zich thans buigt, alvorens dit ter beslissing aan de Vlaamse Executieve zal worden voorgelegd.

Op korte termijn wordt dan gestreefd naar ten eerste, het saneren van voorheen onvoldoende gecontroleerde huisvuilstortplaatsen en, ten tweede, het optimaal benutten van de bestaande verwerkingscapaciteit, de ovens, composteringsinrichtingen, enzovoort.

Daarenboven zal — dat hebben wij steeds gezegd — het hele Vlaamse beleid kaderen binnen wat door de Europese richtlijnen wordt voorgeschreven. Wij willen daarin voorloper zijn en niet achterop hinken.

Wat de verstrenging van de normen inzake de rook-gas-emissies van huisvuilverbrandingsovens betreft, dit is ook nu aan de orde. Het toepassen van deze normen veronderstelt de bouw van rookgaszuiveringsinstallaties. Enkele van de huisvuilovens zijn daar reeds mee uitgerust.

Bij oudere installaties is dit niet aanwezig. Het gaat vaak om zeer dure investeringen. Verschillende gaszuiveringsinstallaties werden reeds uitgevoerd, andere zijn in voorbereiding. De vraag stelt zich of het nog verantwoord is om oude en kleine ovens met zeer dure gaszuiveringsinstallaties uit te rusten.

Is het wellicht niet beter, rekening houdend met de kostprijs van de investeringen en met de eigenlijk afgeschreven installaties die niet meer functioneel zijn, om over te schakelen naar andere initiatieven of over te gaan tot een totale vernieuwing ?

Deze problematiek wordt door OVAM onderzocht en zal zeker resulteren in een sluitingsplan van bepaalde huisvuilverbrandingsovens.

In ieder geval, ondanks de resultaten van een doorgedreven recyclage en voorkomingsbeleid, zullen op korte en middellange termijn heel wat installaties moeten worden aangepast en vernieuwd en zullen nieuwe installaties moeten worden gebouwd. Meer recyclage zou niet alleen de af-

valstroom moeten verminderen maar ook de inhoud van de afval, de verbrandingswaarde van de afval. Het exploiteren van verbrandingsovens moet volgens vroeger opgedane inzichten worden bijgestuurd. Men is met andere materialen gaan werken. Het heeft weinig zin afval eventueel aan te lengen met stookolie om het verbrandingspotentieel op peil te brengen.

Dit zal een grote financiële inspanning vragen en zoals trouwens ook in de waterzuiverings- en voorzieningssector, wordt thans reeds gezocht naar nieuwe financieringsmogelijkheden. Daardoor kan een privé-instelling die is geïnteresseerd participeren in de inspanningen, want wij moeten toegeven dat die de budgettaire mogelijkheden van de overheid te boven gaan.

In elk geval kan niet worden afgeweken van het principe „de vervuiler betaalt”. De kosten moeten worden gedragen door diegene die het vuil produceert of veroorzaakt.

Wat de concrete bezorgdheid van de interpellant over de huisvuilverwijdering in de Antwerpse Agglomeratie betreft, moet ik opnieuw verwijzen naar het huidige afvalstoffenplan dat zoals reeds gezegd, verordenende kracht bezit.

In dit plan wordt per gemeente opgelegd naar welke verwerkingsinrichtingen zij hun huisvuil en grof vuil dienen af te voeren. De organisatie van de ophaling en de uitvoering van, het Afvalstoffenplan zijn zoals reeds gezegd taken van de gemeenten. De verordenende bepalingen voor de Stad Antwerpen zijn terug te vinden op pagina 42 van het Afvalstoffenplan. Daarin wordt voor de verbrandingsinstallaties van Deurne, Merksem, Stabroek, Wilrijk en Antwerpen aangegeven welke gemeenten zij moeten bedienen voor de verbranding en de verwerking van huishoudelijk afval of grof vuil.

Mocht de Stad Antwerpen hiervan wensen af te wijken, omdat zij meent dat er dwingende redenen zijn waarom zij meent niet te kunnen beantwoorden aan de gebiedende bepalingen van het Afvalstoffenplan, dan

dient zij daartoe een met redenen omklede vraag te richten aan de Vlaamse Executieve.

In 1987 werden in Antwerpen 223.048 ton huishoudelijke afvalstoffen opgehaald. De verdeling over de verschillende verwerkingsinrichtingen is opgenomen in bijlage 2. Indien u wenst zal ik u de cijfers ter beschikking stellen. Ik meen dat het geen zin heeft de tonnages per inrichting hier op te sommen.

Hieruit blijkt dat van de ongeveer 223.000 ton huishoudelijk afval — dus huisvuil en datgene dat ermee is gelijkgesteld — in 1987 slechts 77.672 ton werden verbrand. De rest werd gestort op de Hooge Maey.

Desalniettemin — ik onderschrijf ook hier uw vaststelling — was de verbrandingscapaciteit van de drie Antwerpse ovens van Merksem, Deurne en Wilrijk ongeveer 200.000 ton per jaar gedurende een zeven dagen per week regime en een beschikbaarheid van 0,78. Ik kan alleen vaststellen dat de Stad Antwerpen — dat is haar autonomie — eerder opteert voor storten dan voor verbranden.

In de loop van 1987 werd de verkleiningsinstallatie aan de D'Herbouvillekaai omgevormd tot een overslagstation.

Recentelijk werd door de OVAM overleg gevoerd met het stadsbestuur Antwerpen betreffende de uitvoering van de planbepalingen. Gezien de slechte technische staat van de verbrandingsinstallatie te Deurne zullen de vereiste investeringen om te voldoen aan de algemene voorwaarden voor verbrandingsinstallaties voor huishoudelijke en daarmee gelijkgestelde afvalstoffen niet uitgevoerd worden.

Hierdoor vermindert de verbrandingscapaciteit van Antwerpen tot ongeveer 153.000 ton/jaar. Dat is nog altijd dubbel zoveel dan de capaciteit waarvan zij gebruik maakt.

Op termijn kan de installatie te Deurne waarnaar de Stad Antwerpen het huishoudelijk en het grof vuil van de deelgemeenten Deurne en Merksem afvoert, eventueel worden omge-

T. Kelchtermans

bouwd tot een overslagstation. In die zin werd een voorstel ingediend. Aansluitend op het wegvallen van de verbranding te Deurne moet dus nu meer dan ooit gestreefd worden naar een betere benutting van de installaties te Wilrijk en te Merksem. De benutting van de verbrandingsinstallaties in 1987 is opgenomen in bijlage 3. De bijlage die ik hierover heb zal ik aan u overmaken. U zal dan zien dat de benutting van deze verbrandingsinstallaties nog ruimte biedt.

Door het Stadsbestuur van Antwerpen werden afwijkingen van het Afvalstoffenplan aangevraagd voor het niet-verbranden van grof vuil te Deurne en het niet-afvoeren van het huisvuil van de deelgemeente Ekeren naar de verbrandingsinstallatie te Stabroek.

In het volgende Afvalstoffenplan, dat zoals reeds gezegd in voorbereiding is en dat eveneens zijn effect zal hebben op het huisvuilbeleid van Antwerpen, zal inzake de verwijdering van de huishoudelijke afvalstoffen vooral de nadruk gelegd worden op :

— de scheiding aan de bron, de recycling en het hergebruik ;

— de energierecuperatie uit niet-recupereerbaar afval in samenwerking met de elektriciteitsproducenten en kaderend in het uitrustingsplan van de elektriciteitssector.

Ook een recyclageplan is in voorbereiding. Gestreefd zal worden naar verplichte percentages, gefaseerd te verhogen, voor de selectieve inzameling van herbruikbare materialen, zoals glas, papier en karton, groenten-, fruit- en tuinafval. Ook inzake drankverpakking zullen een aantal maatregelen voorgesteld worden. Dienaangaande wordt in eerste instantie thans onderhandeld met de betrokken sectoren. Er zijn momenteel enkele pilootexperimenten aan de gang, die de doeltreffendheid en de haalbaarheid van deze selectieve opaling moeten toetsen. OVAM begeleidt deze experimenten, maar ook externe en educatieve begeleiding werd hierbij uitdrukkelijk voorzien.

Bij verbranding met energierecuperatie wordt vooral gedacht aan groot-schalige installaties. De mogelijkheden voor de bouw van dergelijke installaties in Vlaanderen worden momenteel onderzocht. Ik kan in ieder geval toezeggen dat bij de totale benadering van de afvalverwijdering en de herziening van de huisvuilverbrandingsovens, de Agglomeratie Antwerpen en de regio Halle-Vilvoorde prioritair worden behandeld.

Het voorontwerp-afvalstoffenplan 1991-95, dat verwacht wordt tegen eind 1989, zal hieromtrent voorstellen bevatten. Dit belet evenwel niet dat voorafgaandelijk reeds voorbereidende initiatieven genomen worden. Het lijkt mij aangewezen dat de Stad Antwerpen hierover nu reeds overleg pleegt met de OVAM en dat de ISVAG als intercommunale daarbij moet worden betrokken.

In functie van de gekozen oplossingen zal bepaald moeten worden welke bestaande installaties in de toekomst zullen worden gesloten, niet alleen binnen de Agglomeratie Antwerpen, maar over heel Vlaanderen, en welke installaties zullen aangepast worden om te voldoen aan de algemene voorwaarden van het besluit van 21 april 1982, dat handelt over de verbrandingsinstallaties voor huishoudelijke afvalstoffen, en de EG-richtlijn die in voorbereiding is en waarop wij wensen te anticiperen.

Ik meen daarmee even precies als u de vragen heeft gesteld en voldoende concreet te hebben geantwoord. Ik ben bereid om nader daarover met u van gedachten te wisselen indien u er prijs op stelt.

De Voorzitter : De heer Hancké heeft het woord.

De heer L. Hancké (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik dank de Minister uitdrukkelijk voor zijn uitvoerig en goed gefundeerd antwoord op mijn interpellatie. Alleen al door dit antwoord heeft deze interpellatie een nuttig karakter.

Ik stel vast dat er kennelijk een misverstand begint te bestaan inzake de procedure. De verantwoordelijk ken voor de afvalverwerking van de Stad

Antwerpen zijn van mening dat het amendement van de Executieve op het afvalstoffenplan van 1986 overkomt als een dwingend keurslijf en dat er bijgevolg weinig ruimte is.

Ik stel met genoeg vast dat de Minister een inhaalbeweging in de toekomst noodzakelijk acht en dat hij, zoals voor Halle-Vilvoorde, ook voor de Antwerpse Agglomeratie prioriteit wil verlenen voor de ontwikkeling van meer aangepaste en moderne verwerkingsmethoden.

De Hooge Maey is een wat betwist stort, om het zeer zacht uit te drukken. De Minister riskeert een nogal dure saneringsoperatie, waarvan ik in het midden laat wie ze zal moeten betalen.

Ongetwijfeld zal het, als in twee jaar Indaver zal zijn opgericht, waarvan de resten ook zullen worden gestort op de Hooge Maey, niet ondenkbaar zijn dat de capaciteit van deze stortplaats al vrij vlug zal zijn uitgeput. Bovendien is De Hooge Maey nog altijd een provinciale stortplaats van eerste klasse, ook al weet u dat de Gemeenteraad van Antwerpen, op voorstel van het college, graag daarvan af wil. Men kan spreken over een grote bufferreserve ; maar nog daar gelaten het wenselijk karakter van storten, is het evident dat men vragen moet stellen over de wenselijkheid van storten van afval in een 'grote agglomeratie, dit op één enkele stortplaats.

Wat uw cijfers betreft, heb ik toch enige twijfel wanneer men op dit ogenblik vaststelt dat ongeveer 60 à 70.000 ton kan worden verbrand ; dat inmiddels ook de verbrandingsoven van Deurne is gesloten. Als u zegt dat met optimaal benuttigen van de verbrandingsinstallatie ongeveer 153.000 ton zou moeten kunnen worden verwerkt, trek ik dit niet in twijfel, maar ik moet u wel zeggen dat dit cijfer mij verbaast. Ik meen dat indien wij het aantal ton zouden kunnen opdrijven, voldoende om de verloren gegane capaciteit van Deurne op te vangen, dit reeds een mooie prestatie zou zijn, alleszins — indien wij elkaar goed begrijpen — zonder uitbreiding met twee ovens. Ik wil deze zaak nogmaals bekijken, maar

Hancké

zelfs met 153.000 ton — waarrond ik allerlei vragen heb — blijft het zo dat wij nog een zeer aanzienlijke hoeveelheid zullen moeten blijven storten.

Kortom, de situatie is op dit ogenblik, als ik het nog even in een „nutshell” mag resumeren, zo dat waar de Stad Antwerpen twintig jaar geleden ver voorop lag op het Vlaamse gemiddelde, de Stad vandaag niet eens de helft haalt van wat Vlaanderen gemiddeld qua verbranding kan realiseren. Indien er niet dringend in het afvalstoffenplan, hetzij nu door de beslissing van de Executieve, hetzij in een volgend plan van OVAM, prioritair een verandering kan worden aangebracht, zal de toestand nog verslechteren. Het storten op „De Hooge Maey” is op zichzelf een risikante bezigheid. U moet zich daarvan bewust zijn.

Ik dank u nogmaals voor uw antwoord, wat het beste laat verhopend. Ik zal overigens de boodschap, die u zo vriendelijk was mij mee te geven, overbrengen aan het Stadsbestuur van Antwerpen. Ik meen dat u daarvan verder nog wel zal horen.

De Voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister T. Kelchtermans : Mijnheer de Voorzitter, het amendement op het afvalstoffenplan heeft vanzelfsprekend gebiedende kracht, daarover kan geen misverstand bestaan, de verantwoording kan door de Stad worden gegeven.

Het overleg is toegezegd, bijgevolg kom ik daar niet op terug.

Indaver zal op het einde van dit jaar kunnen worden opgestart. Het residu van Indaver wordt niet gestort op de Hooge Maey. Indaver heeft daarvoor een eigen klasse-1 stort. Met de Hooge Maey had de Stad Antwerpen het steeds vrij gemakkelijk. De prijs voor het storten op de Hooge Maey is te laag. Voor het storten op Indaver wordt immers het drievoudige gevraagd. Niettemin verkiezen vele bedrijven de zeer goed verzorgde en volgens strenge normen geëxploiteerde stortplaats Indaver omdat zij niet wensen te worden geassocieerd met mogelijke conflicten in de Hooge Maey. Inzake de heffingen en vergoedingen kan volgens mij een ander beleid worden gevoerd.

De cijfers van de verbrandingscapaciteit zijn technische gegevens waarover deskundigen ongetwijfeld van gedachten kunnen wisselen. Ik stel ze ter uwer beschikking. U kan ze

overmaken aan de geïnteresseerden, zodat de discussie achteraf kan worden verdergezet.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden.

Ik stel voor het bepalen van datum, uur en agenda voor de volgende openbare vergadering aan het Bureau en uw Voorzitter over te laten.

Geen bezwaar ? (*Instemming*)

De vergadering is gesloten.

— *De vergadering wordt gesloten om 18.20 uur.*

Trefwoordenregister

Actuele vragen

Zie Architectuur

Bestrijding langdurige werkloosheid
Euroloketten
Financiering nieuwe België
Huize Messiaen te Antwerpen
SADICI in Gentse kanaalzone
Sportinfrastructuur
Theaterwereld
Wetenschappelijk onderzoek

Adoptiediensten

Toekenning van een vergunning, blz. 832, 841, 882

Antwerpse Agglomeratie

Afvalverwerking, blz. 889

Architectuur

Oprichting licentie bij de RUG, blz. 863

ARGO

Concrete uitvoering bijzonder decreet, blz. 827

Bestrijding langdurige werkloosheid

VDAB-pilootzones, blz. 866

Dopingprodukten

Beoordelingscriteria, blz. 868

Euroloketten

Installatie, blz. 865

Financiering nieuwe België

Uitgave brochure, blz. 862

Huize Messiaen te Antwerpen

Weigering van bescherming, blz. 859

Ingekomen stukken

Begrotingen, blz. 823
Begrotingsstuk, blz. 823

Kennisgeving van het Arbitragehof, blz. 824

Mededeling van het Rekenhof, blz. 824

Motie, blz. 824

Nota, blz. 824

Ontwerpen van decreet, blz. 823

Schriftelijke vragen, blz. 825

Verslagen, blz. 824

Verzoekschriften, blz. 824

Voorstellen van decreet, blz. 823

Voorstel van resolutie, blz. 824

Interpellaties

Zie Antwerpse Agglomeratie

ARGO

Dopingprodukten

Klasse 1-stort te Zonnebeke

Markies- en Boudewijncomplex te Brussel

Ministerie Vlaamse Gemeenschap

Opvoedingsinstellingen

Sparrenhove

Klasse 1-stort te Zonnebeke

Controle, blz. 883

Leden

Berichten van verhindering, blz. 823, 859

Markies- en Boudewijncomplex te Brussel

Levering en plaatsing kantoormeubilair, blz. 846

Ministerie Vlaamse Gemeenschap

Aankoop meubelen, blz. 846

Moties

Indiening, blz. 832, 845, 856, 881

Motie van Orde

Aanvulling agenda, blz. 857

Onroerende goederen

Overdracht naar Gemeenschappen en Gewesten, blz. 825

Opvoedingsinstellingen

Aanhoudende onrust, blz. 871

SADICI in Gentse kanaalzone

Exploitatievergunning, blz. 867

SERV

Aanwijzing lid, blz. 881

Sparrenhove

Ontwikkeling dossier, blz. 842

Sportinfrastructuur

Veiligheid, blz. 861

Stemming

Hoofdelijke stemming

Toekenning vergunning adoptiediensten, blz. 882

Tewerkstellingsprogramma's, blz. 826

Theaterwereld

Huidige onrust, blz. 860

Voorstel van decreet

Zie Adoptiediensten

Vragen

Zie Onroerende goederen
Tewerkstellingsprogramma's

Werkzaamheden

Regeling, blz. 825, 826, 827, 842, 857, 894

Wetenschappelijk onderzoek

Gebrek aan samenhang in aanpak, blz. 864

